

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Meydanları özgürleştirmek için 1 MAYIS'A!

WANTED

**RIDVAN BUDAK
İHANETÇİ**

Adı Ridvan Budak.

Sınıfına ihanetten aranıyor. Son olarak başında bulunduğu sendikanın üyeleri olan Greif işçilerine ihanet etti.

En son, suç ortağı Kazım Doğan ile birlikte Greif patronlarıyla satış sözleşmesine imza atarken görüldüler. Bir haftadır daha önce "ofisime giremiyorum" diyerek Greif işçilerini attırmak için polis çağırdığı sendika binasına kilit vurduktan sonra kayıplara karıştı.

Onu ve ortağı Kazım Doğan'ı görenlerin, haklarında bilgi sahibi olanların Greif işçilerine başvurmalarını rica ediyoruz.

Yardım edenler katkılarından dolayı işçi sınıfına ve insanlığa büyük bir hizmette bulunmuş olacaklardır.

İrtibat: greifiscileri@gmail.com

Facebook: Greif-İşgal-Grev-Direniş

Rojava'ya gerici kuşatma

Türk devleti ile KDP'nin Rojava'ya karşı izledikleri gerici politikanın son rezil icraatı, sınır hattına hendek açmak oldu. s.3

Ukrayna'da savaş tehditleri...

Batılı emperyalistlerin doğrudan müdahalesiyle fitili ateşlenen Ukrayna krizi, derinleştiriliyor. s.28

Taksim, 1 Mayıs'ı dövüşerek kazanma bilincidir...

Meydanları özgürleştirmek için 1 Mayıs'ta kavga alanlarına!

1 Mayıs alanı Taksim bir kez daha 1 Mayıs kutlamalarına yasaklanmak isteniyor. 16 Nisan'da devletin iki yetkilisi, Taksim'in kutlama alanı olduğunu tescilleyen karar nedeniyle kıvranarak peş peşe açıklama yaptılar. Görünürdeki resmi yasaklama bahanesi, geçen senekiyle aynı; Haziran Direnişi'nin dinamitini fitilleyen yayalaştırma projesi... Tabii açıklamalarda en sıradan insan nazarında bile inandırıcılığı kalmamış "güvenlik" gerekçesi daha öne çıkıyor. Haziran Direnişi günlerindeki saldırıların başlıca isimlerinden olan İstanbul Valisi, yasaklama denilemeyeceğini, keyfi hareket etmediklerini ve "çok daha nitelikli meydanlarda miting yapılması için yardımcı olduklarını" iddia ediyor. İçişleri Bakanı Efkân Ala ise "Gösteri yürüyüşü yapanları engellemek değil bizim derdimiz. Bizim derdimiz onların güvenliğini sağlamak" yalanıyla valisine arkı çıkıyor.

Taksim 1 Mayıs'ına yasak getirileceği, 2013'ü AKP iktidarı için kabusa çeviren 1 Mayıs ve özellikle Haziran Direnişi'nden belliydi zaten. Taksim; işçi sınıfı, emekçiler, gençler ve kadınlar için dövüşe dövüşe kazanma bilincini, militan mücadele içinde özgürleşmeyi sembolize ediyor artık. Sermaye iktidarına, özellikle onun bugünkü zalim yüzü AKP'ye ise ayaklarının altındaki toprağın sarsılmasını, çözülmüş, çöküşe, iç dalaşmalarla foyalarının meydana çıkmasına götüren yolun başlangıcını hatırlatıyor. Taksim'in 2014 1 Mayıs'ına da yasaklanacağını ilk işaretini, hırsız-yolsuz takımının mülayim siması Kadir Topbaş, seçimlerden hemen önce şöyle diyerek vermişti: "Çok kalabalık halk kitlelerinin Taksim'e gelmesi günlük hayatı felç ediyor, kent ekonomisini sarsıyor." Hemen yakın günlerde Hak-İş Kayseri'de, Türk-İş de Kadıköy'de kutlayacaklarını açıklayarak, dinci-gerici iktidarın arkasında saf tuttuklarını bir kez daha kayıtlara geçtiler. Şimdilerde Mutlu vali ile Ala bakanın yasaklama açıklamalarında önemli birer argüman olarak boy göstermeleri boşuna değil elbette. İkisi de "bakın ne güzel işte, Türk-İş gibi Kadıköy'e gidin" demeye getiriyorlar.

1 Mayıs ve Taksim militan mücadeleyle fiilen kazanıldı

AKP iktidarının sözcüleri, sıraladıkları "gerekçelerin" hiçbir inandırıcılığı kalmadığının farkındalar. Açıklamalardaki kıvranmalar bunu tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Taksim yasağı uzun yıllar boyunca '77 1 Mayıs katliamıyla gerekçelendirilmişti. Fakat gerçek neden, işçi sınıfının örgütlülük ve mücadele bilincinin, '70'li yıllara dair belleğinin, o döneme dair sol mirasın tümüyle silinmek istenmesiydi. Dahası 12 Eylül karanlığının hüküm sürdüğünün en etkili mesajlarından biriydi yıllar süren Taksim yasağı. Tersinden ilerici ve devrimci güçler içinse kazanılması gereken bir mevzi olarak gündemde oldu hep. Polislin üç göstericiyi katlettiği 1996 Kadıköy 1 Mayıs'ından itibaren sınıf ve kitle hareketinde başlayan, 99 İmralı ve 2000'deki F tipi saldırısıyla

derinleşen kırılma koşullarında, 1 Mayıslar sendikal bürokrasinin elbirliğiyle devrimci özünden, içeriğinden ve ruhundan uzak bir şekilde kutlanabildi.

2000'li ilk yıllarda devrimci hareketin öncülüğünde kurulan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun inisiyatifiyle, 1 Mayıs önce Çağlayan çukurundan kurtarıldı ve Kadıköy kazanıldı. 2007 ise 77 1 Mayıs katliamının 30'uncu yıldönümü olması vesilesiyle Taksim'in gerçek anlamda zorlanacağı ilk 1 Mayıs oldu. Sınıf ve kitle hareketinin görece canlanması, öte yandan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun girişimleri, DİSK'in katliamın 30'uncu yılında 1 Mayıs alanında kutlama çağrısının arkasında güçlü bir irade oluşturdu. 2007 1 Mayıs'ı, Erdoğan'ın hırsız-yolsuz takımının güzide isimlerinden dönemin valisi Güler ve Emniyet Müdürü Cerrah'in tüm İstanbul'u felç eden dahiyane "tedbirleri" ve her yeri savaş alanına çeviren saldırganlıkları nedeniyle unutulmayacak bir güne dönüştü. Taksim'e girilemedi belki ama sınıf ve emekçi kitleler ile ilerici-sol güçlerdeki irade ve moral sıçramalı bir gelişim yaşadı. Nitekim 2008'de daha güçlü, 2009'da sınırlı da olsa Taksim'e girilecek kadar devam etti savaşım.

2009 da dahil 1 Mayıs'a vahşice saldırı emirleri yağdıran, "1 Mayıs resmi tatil olsun" talebi konusunda, "Ayaklar baş olursa kıyamet kopar", "Bir günlük tatil maliyeti Türkiye'ye beş milyar dolardır. Ne tatili" diyen AKP şefi, kitlelerin militan mücadelesi karşısında yelkenleri indirmek zorunda kaldı. Hem eylemler sonucu sınırlı bir kitlenin Taksim'e girmesi kabul edildi, hem de 1 Mayıs "Emek ve Dayanışma Günü" adıyla resmi tatil ilan edildi. Sonraki üç yılda yapılan görkemli 1 Mayıs kutlamaları, güvenlik sorunu yaratanın, hayatı felç edenin Taksim kutlamaları değil, kitlelerin "gösteri ve toplanma özgürlüğüne" acımasızca saldıran sermaye iktidarı ve polis sürüleri olduğunu tüm dünyaya, hatta gerici karanlığın uyuşturduğu dimağlara bile göstermiş oldu.

Sermaye iktidarının altüst olan hesapları ve hazımsızlığı

Bütün bu gerçeklere rağmen AKP sözcüleri ve şefi 2009'dan itibaren pişkince bu kazanımları kendilerinin bahsettiğinden dem vurageldiler. 2013 1 Mayıs'ından bu yana yürüttükleri saldırılar orta yerde duruyorken, şimdi yine yasak ve zorbalıkla 1 Mayıs'ın karşısına dikilirken bunu gevelemekten utanmıyorlar. Onların hesabı 2009'daki kabullenmeyle ve elbette sendikal bürokrasinin de yardımıyla birlikte İstanbul 1 Mayıs'ının tüm dünyada gündem olmasını

engellemekti. Ama tersine, 2007-2009 arası 1 Mayıslar nasıl ki kitlelerin militan kararlılığı ve çatışmalarıyla tüm dünyanın en etkili 1 Mayıs'larına dönüştüyse, 2010-12 1 Mayısları da Havana'dakini bile gölgede bırakacak denli görkemli kutlamalara, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençliğin mücadelesine soluk kazandıran, moral ve özgüven aşılayan coşkulu gösterilere sahne oldu. AKP'nin hesabını bozan, egemenlerde hazımsızlık yaratan budur.

Türkiye'de 1 Mayıs alanı Taksim'dir. Taksim 1 Mayıs'ın militanlığı, coşkusu, kitleliliği ve dövüşerek özgürleşme bilincidir. Dinci-gerici iktidarın ve dolayısıyla burjuva düzenin yok etmeye, unutturmaya çalıştığı budur. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler meydanları özgürleştirmek sorumluluğuyla hareket ettikleri koşullarda, 1 Mayıs'ın kölelik düzeninin kabusuna dönüşmesi engellenemeyecektir.

2013'e "İmralı görüşmeleri" ile giren, bahar aylarında kitleleri tasfiyecı aldatmacayla sersemleten AKP iktidarı, Kürt sorununda rahata kavuşmayı, sınıf ve kitle hareketine saldırılarını yoğunlaştırarak değerlendirmeye baktı. Bir yanında rant hesapları olan Taksim yayalaştırma projesinin asıl nedeninin, Taksim'i 1 Mayıs başta olmak üzere kitle eylemlerine yasaklamak olduğu artık tartışmasız bir olgudur. Haziran Direnişi, AKP'nin bu niyetini ayrıca kamçılıyordu. Fakat bu yıl tüm bahaneleri buhar olup gitmişken bir kez daha Taksim'i yasaklayacak denli AKP'yi pervasızlaştıran, seçim sonuçlarından

kaynaklanan ancak derdine derman olmayacak sahte özgüvenidir. O şimdi hırsızlığın, hile ve şaibenin yarattığı huzursuzlukla, gözden çıkarılmış olmanın hırçınlığıyla, ayakta kalma çırpınılarının saldırganlığıyla dikilmiştir Taksim'in karşısına.

Bir kez daha fili-militan mücadeleyle özgürleştirelim!

Unutulan o ki, Taksim de dahil 1 Mayıs alanları sokak sokak dövüşülerek özgürleştirildi. Devrimci kitle hareketi, son 7 yıldır kesintisiz bir şekilde bunun bilinci, deneyimi ve iradesiyle yol almaktadır. Haziran günlerinde Taksim'de, Konak'ta, Kızılay'da yükselen "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarının yankısı hala canlılığını koruyorken, hiç kimse egemenlerin, hele de hırsız-yolsuz-hilebaz gericilerin ne yalanlarına kanar, ne de "izin"lerine bakar.

Ve artık tüm dünya biliyor ki Türkiye'de 1 Mayıs alanı Taksim'dir. Taksim 1 Mayıs'ın militanlığı, coşkusu, kitleliliği ve dövüşerek özgürleşme bilincidir. Dinci-gerici iktidarın ve dolayısıyla burjuva düzenin yok etmeye, unutturmaya çalıştığı budur. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler Taksim'i, Kızılay'ı, Konak'ı özgürleştirmek sorumluluğuyla hareket ettikleri, devrim ve sosyalizm şiarlarıyla kızıştırdıkları koşullarda, 1 Mayıs'ın, sömürü ve kölelik düzeninin kabusuna dönüşmesi bir kez daha engellenemeyecektir.

Rojava'ya gerici kuşatma

Türk devleti bir taraftan, KDP diğer taraftan, sınır boyunca yüzlerce kilometrelik hendekler açarak, Rojava'yı hem Kuzey'den hem Güney'den izole etmeye çalışıyorlar.

Suriye'ye karşı yıkıcı bir savaş sürdüren emperyalistlerle işbirlikçileri, üç yıldan beri PYD'yi suç ortaklığına zorluyor. PKK çizgisine yakın olan PYD ise, cihatçı çetelerle yaptığı kısa ömürlü ittifak dışında, bu suç ortaklığını hep reddetti. PYD ve geniş destek aldığı Rojava halkının bu tutumu, Türkiye başta olmak üzere, bölgedeki ABD işbirlikçilerini rahatsız etti/ediyor.

Yıkıcı savaşa katılmaktan uzak duran PYD, Türkiye ve cihatçılarla bile anlaşmanın yollarını aradı. PYD lideri Salih Müslim, birkaç defa Ankara'yı ziyaret etti. Ancak bu çabalar umulan sonuçları yaratamadığı gibi, AKP iktidarının cihatçı çeteleri Rojava halkının üzerine salmasına engel de olmadı. Türk devletiyle işbirliği içindeki cihatçıların saldırısıyla savaş Rojava'ya da taşındı. Yıkıcı savaş suçuna ortak olmayı reddeden PYD ve Rojava halkı, bu duruşlarının bedelini ödüyorlar.

Rojava halkı ve PYD'nin bu duruşu, sadece AKP iktidarını değil, Güney Kürdistan'daki gerici KDP yönetimini de rahatsız ediyor. Zira bu yönetim, Suriye'deki Kürt parti ve örgütlerin, emperyalistler güdümündeki muhalefete iltihak etmesini istiyor. Bu konuda Mesut Barzani'nin KDP'si ile Tayyip Erdoğan'ın AKP'si aynı noktada bulunuyor. Nitekim Türk devletinin cihatçı çeteleri Kürt halkına saldırttığı dönemde, KDP de Rojava ile Güney Kürdistan arasındaki sınır kapılarını kapatarak, bu saldırıya dolaylı bir şekilde destek vermişti.

Kürt/Türk egemenleri Rojava'ya karşı...

Türk devleti ile Barzani liderliğindeki KDP'nin Rojava'ya karşı izledikleri gerici politikanın son rezil icraatı, sınır boyunca hendekler açılması oldu.

Türk devleti bir taraftan, KDP diğer taraftan, sınır boyunca yüzlerce kilometrelik hendekler açarak, Rojava'yı hem Kuzey'den hem Güney'den izole etmeye çalışıyorlar. ANF'nin verdiği haberde, açılan hendeklerin üç metre derinliğinde üç metre genişliğinde olduğu belirtildi.

Yüzlerce km'lik sınırı cihatçı katillere açan Türk devleti, Rojava sınırına ise duvar örmüştü. İsrail'in Filistin topraklarına inşa ettiği ırkçı duvarı örnek alan AKP iktidarı, Kürt halkının demokratik kazanımlarından duyduğu rahatsızlığı, bu ırkçı icraatla dile getirmişti.

Türk devletinin desteğindeki cihatçı çeteler Rojava'ya saldırırken, sınır kapılarını kapatan Barzani'nin KDP'si, son günlerde AKP iktidarı ile aynı anda sınıra hendek açmaya başladı. Bu alçaltıcı icraata imza atan KDP şefleri, yaptıkları açıklamalarla, PYD'yi hedef almayı da ihmal etmiyorlar.

AKP ile aynı safta durarak Rojava halkı ve PYD'yi hedef alan Barzani ve adamları, gerici Kürt burjuvazisinin nasıl da alçalabileceğini somut olarak gösteriyorlar. Zira dinci-gerici AKP iktidarının Kürt halkına düşmanlığı biliniyor. Ancak Mesut Barzani başta olmak üzere KDP şeflerinin AKP ile aynı yerde durmaları utanç vericidir.

Rojava halkına karşı Türk devletiyle aynı safta yer alan KDP şefleri, yaptıkları şeyin anlamını çok iyi biliyorlar. Ancak başka türlü davranmaları da kolay değil. Zira KDP, Güney Kürdistan'daki egemen sınıfların en etkili kesimini temsil ediyor. Her burjuva sınıf gibi, Kürt burjuvazisi de doğal ki, sınıfsal davranıyor.

KDP'nin Rojava halkı ve PYD'ye karşı aldığı tutum. "Kürt halkının ulusal birliği" söyleminin temelden yoksunluğunu da gözler önüne seriyor. Kürt burjuvazisi, "ulusal hassasiyetlere" göre değil, "sınıfsal hassasiyetlere" göre hareket ediyor. Dolayısıyla AKP iktidarıyla aynı anda Rojava'nın kuşatılması için çalışması, KDP için alçaltıcı olsa da, şaşırtıcı değil. KDP'nin izlediği politika somut olarak şunu göstermiştir; sınıf çıkarlarının söz konusu olduğu yerde, burjuvazi için "ulusal hassasiyetler" gündemden düşer.

On binler Türk devleti/KDP kuşatmasına karşı yürüdü

Türk devleti ile KDP'nin sınır boylarına hendek açmaları, doğal olarak Rojava halkını öfkeliendirdi. Geçen hafta gençlerin başlattığı protesto eylemi, peşmergelerin silahlı saldırısına uğradı. Ancak bu saldırı, eylemlerin devam etmesini önleyemedi. Tersine, öfke daha da büyüdü ve on binlerce Rojavalı, hendek açma çalışmalarının durdurulması ve sınır kapılarının açılması talebini yükseltti.

ANF'nin verdiği habere göre, eylemlere katılım, on binlere ulaştı. Bu da Rojava halkının hem AKP iktidarına hem KDP şeflerine ne kadar öfkeli olduğunu gözler önüne serdi. Kitlesele eylemlerin devam etmesi durumunda, AKP-KDP ittifakı daha da teşhir olacak.

Görünen o ki, AKP-KDP ittifakı, önümüzdeki dönemde de saldırgan icraatlara devam edecek. Bu pervasızlık, şimdiden hem Rojava hem Güney Kürdistan halklarından tepki çekiyor. Cihatçı çetelere ve dış müdahalelere karşı direnen Rojava halkı ve PYD, bu gerici kuşatmaya karşı da direnecektir.

Kalekol yapımına karşı çıkanlara saldırı

Hakkari'nin Meskan Dağı'na bir aydır süren askeri hareketlilik ve kalekol yapımına başlanması üzerine BDP tarafından 6 Nisan'da dağın yamacına çadır kurulmuştu. Devam eden çadır eylemine devlet yetkililerinin cevap vermemesi üzerine 14 Nisan'da BDP tarafından dağın zirvesine doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Hakkari ve çevre ilçelerden gelen binden fazla insan çadırların bulunduğu alanda buluştuktan sonra sloganlarla yürüyüşe geçti. Eylem, askerler tarafından kurulan 4 barikatla engellenmek istendi. Gaz bombası ve plastik mermilerle gerçekleşen saldırılar sonucu halk araziye dağılarak ayrı ayrı noktalardan dağın zirvesine doğru yürüyüşe geçti.

Saldırıya karşı taş ve havai fişeklerle karşılık veren eylemciler askerin mevzileri boşaltmasını sağladı. Geri çekilen askerlerin, yamaçlardan büyük kayaları yuvarlaması ve taş atması dikkat çekti. Bir askerin sinir krizi geçirdiği gözlenirken, zirvedeki askerler onlarca el havaya ateş açtı.

Zirvede konuşan BDP Hakkari İl Eş Başkanı Mustafa Miraz Çallı, yaşanan olayların sorumlusunun Hakkari Valisi olduğunu söyleyerek amaçlarının operasyonları durdurmak olduğunu belirtti.

Sömürü ve kölelik düzeninin bekası için MİT yenileniyor!

CIA yetkilerine sahip olmak adına, Şubat ayında TBMM İçişleri Komisyonu’nda kabul edilen ve şu günlerde görüşülen MİT’e olağanüstü yetkiler öngören yasa teklifi ile neyin hesaplandığı ve arzulandığına da ışık tutuyor.

CIA’in dünya halklarına karşı baskı/saldırı aracı olduğu ve kullandığı kirli yöntemleri kimse için sır değil. Kimi zaman açıklanan CIA işkence dosyalarından ya da bir takım soruşturmaların sonucu ortaya çıkan belgelerden de dünya kamuoyu CIA’in sadece istihbarat örgütü değil, aynı zamanda sistematik işkence uygulayan bir devlet kurumu olduğunu biliyor. Geçtiğimiz günlerde bu sefer gizli olarak bir rapor kamuoyuna sızdırıldı. Sızdırılan rapor, CIA’in “terörle mücadele” programı olarak “güçlendirilmiş sorgulama teknikleri” adı altında hayata geçirdiği işkence uygulamaları hakkında ABD Senatosu İstihbarat Komitesi’nin yaptığı değerlendirmenin özeti ve sonuçlarına ilişkin rapordur. Böylelikle bir kez daha CIA’in kirli icraatları ve işkenceleri gün yüzüne çıktı.

Bu gerçek, CIA yetkilerine sahip olmak adına, Şubat ayında TBMM İçişleri Komisyonu’nda kabul edilen ve şu günlerde görüşülen MİT’e olağanüstü yetkiler öngören yasa teklifi ile neyin hesaplandığı ve arzulandığına da ışık tutuyor.

Yeni MİT yasasını gerekçelendirenler, AKP iktidarının söylemiyle “değişen Türkiye’de, bölgesel güç ve küresel aktör rolü için MİT’in güçlendirilmesi”, “Yeni MİT”in adım adım inşa edilmesi gerektiğini savunuyorlar. Bu yasa ile MİT’in sınırsız yetkilerle donatılması ve yargılanamaz hale gelmesi amaçlanıyor. Sermayenin diktatörlüğünü, göstermelik de olsa demokratik içeriklerinden arındırılmış daha da katı bir şekilde, sağlamlaştırmayı planlıyorlar.

MİT’e sınırsız yetki

Yeni MİT yasa teklifinde şu değişiklikler yer alıyor:

- MİT’in görev alanı netleştiriliyor, ağırlıklı dış istihbarat, savunma, terör ve casusluk alanlarına yöneliyor.
- MİT’in bilişim teknolojilerine dayalı teknik alt yapısı güçlendiriliyor; özellikle iletişim teknolojisi ve internet üzerinden yapılacak ‘siber casusluk’a karşı faaliyetlerin yasal altyapısı oluşturuluyor.
- MİT’in dünyadaki güçlü istihbarat kurumlarıyla aynı teknik imkânlar ve yasal altyapıya kavuşturulması isteniyor.
- Dış güvenlik, terörle mücadele ve milli güvenliğe ilişkin konularda Bakanlar Kurulu’nca verilen her türlü görevi yerine getirmesi sağlanıyor.
- Teknik istihbarat, siber saldırı, siber casusluk girişimlerine karşı ‘siber savunma’ da MİT’in çalışma alanları arasına alınıyor.
- MİT’in siber teknolojisi dış ülkelerdeki muadilleriyle eşit düzeye çıkarılmak isteniyor, bunun yasal altyapısı oluşturuluyor.
- Halen Emniyet ve Jandarma İstihbarat birimlerinin sahip olduğu yasal izin ve imkanlar MİT’e de sağlanıyor.
- Devlet kurumları ile özel kuruluşların MİT’e bilgi verme zorunluluğu getiriliyor.
- MİT mensuplarının, gizli bilgi ve belgeleri deşifre edenlerin cezalandırması sağlanıyor.

- Önleyici istihbarat ve İKK’da (İstihbarata Karşı Koyma) yetki ve alan genişletiliyor.
- MİT her türlü elektronik dinleme ve izlemeyi yapabilecek.
- MİT hem mevcut elemanlarını, hem de yeni MİT’te göreve başlayacak olanları ‘yalan makinesi’ne bağlayabilecek.
- MİT, yabancılara ilişkin her türlü işlemde ‘talepte’ bulunabilecek.
- MİT’e Savunma Sanayi Fonu’ndan kaynak aktarılacak.
- MİT, devletin güvenliği ile ilgili sınır ötesi görevler de yapabilecek.
- Bu değişikliklerle örneğin savcılar; “MİT, görev gereği yaptılar” derse, MİT mensuplarına karşı soruşturma açılmayacak. MİT adına gizli yönetmeliklerle yürütülen faaliyetler, artık yetkilerle donatılan yeni MİT yasası ile bundan böyle daha açıktan yapılabilecektir. MİT’in sabotaj, suikast gibi eylemleri de ‘ülke menfaati’ gerekçe gösterilerek sorgulanamayacaktır. Yasa ile MİT’e “terör örgütleriyle işbirliği, müzakere yanında her türlü operasyon yetkisi” de geliyor. Suriye’deki El Kaide, El Nursa üyelerine verdiği destek gibi gündemlerle başı ağrıyan MİT’in bundan böyle işi bu yasal kılıfla daha kolay olacak.

MİT’teki bu değişikliklerin gerisinde birçok etken bulunmaktadır. İç ve dış siyasal yaşamda MİT’in daha aktif hale getirilmesinin gerisinde, MİT’in önceki pozisyonunun sermaye devleti için yeterli olmadığı düşünülmektedir. AKP mevcut konumunun devamı için, sistem içinde sağlam bir kaleye ihtiyaç duyuyor. Yanı sıra bu sadece savunma amaçlı da olmayacak, vurucu özelliği olan bir kale işlevini görecektir.

Kuşkusuz bu hazırlıklar yeni değildir. Daha, Şubat 2007’de MİT’in 80. kuruluş yıldönümünde “Yeni Türkiye’nin” uluslararası vizyon ve hareket planını kamuya açıklayan o zamanki MİT müsteşarı Emre Taner şunları söylemişti: “Yasa dışı müdahale, örgün

zamanda parçası olduğumuz uluslararası sistemin de kuralları, başrol oyuncularını ve figüranlarıyla mevcut olandan çok farklı bir boyutta yeniden doğmaya çalıştığı bir döneme kaynaklık etmektedir. Kendini zamana, çağa hazırlamayan sistemler, değerler ve ulus devletler bu küresel fırtına karşısında tutunamayacaklardır. Güçlü ekonomi, kusursuz bir dış politika, caydırıcı bir askeri yapılanma ve çağa uygun bir istihbarata ihtiyaç vardır.”

2010 yılında yerine gelen Hakan Fidan da, Bilkent Üniversitesi’nde hazırladığı yüksek lisans tezinde bunu dile getirmişti. Türk istihbaratının dış politikada zayıf olduğuna dikkat çekerek, güçlü dış politika ve etkin bir istihbarat için ayrı örgütlenen bir dış istihbarat birimine ihtiyaç duyulduğunu vurgulayan ve MİT’in reformize edilmesi gerektiğini savunan bir tez hazırlayarak CIA - FBI modelinin örnek alınabileceğini söylemişti.

Yeni yetkilerle donatılan MİT’in bu durumunu gerekçelendirenler “paralel yapı” adı altında yaşanan gerici dalaşmaları bahane olarak değerlendirmiş oldu. 2012’de MİT Müsteşarı Hakan Fidan’ı Oslo görüşmeleriyle suçlama girişimi, 17 Aralık yolsuzluk operasyonu, MİT’e ait tırların durdurulması gibi gündeme gelen konular bu yeni MİT yasasının görünürdeki gerekçeleri oldu.

Ancak ortada, bundan daha kapsamlı bir değişiklik ihtiyacı olduğunu, emperyalizmle geliştirilen kölelik ilişkilerinde çok yönlü ihtiyaca yanıt vermek adına yapıldığını görmek gerekmektedir. Bu nedenle konu AKP ile sınırlı değildir. Bu yasayı gerekçelendiren birinin, SDE Stratejik Planlama Kurulu Başkanı Aydın Bolat’ın, SD Dergi için kaleme aldığı ‘Yeni Türkiye’ye Yeni MİT’ başlıklı makalesinde söyledikleri bunu özetlemektedir. Makalede, MGK’ya karşı sorumlu olan MİT’ten rahatsız olmayanların Başbakan’a karşı sorumlu olmasından rahatsızlık duyması eleştirilirken şu hatırlatılıyor: “Bu tipik Erdoğan alerjisi, ancak unutulmamalıdır ki devlet bakidir...”

Kuşkusuz yeni MİT yasasını tek başına ele almak gerekmemektedir. Baskı aygıtlarının daha arttırıldığı ve devletin dönemsel ihtiyaçlarına göre yenilediği bir ortamda bu bütünün parçası olarak görülmelidir. Zira hemen her gün hak ve özgürlükler alanını daraltan yeni yasaklamalar getirilmekte, sansür mekanizması genişletilmekte, polisin yetkileri arttırılmaktadır.

“Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!”

Sömürü üzerine kurulu her düzen egemenliğini korumak ve devam ettirmek için böylesi faşist – militarist aygıtlara ihtiyaç duymaktadır. İşçi ve emekçi halklar bu örgütlenmeleri faili meçhullerden, katliamlardan, işkencelerden gayet yakından tanımaktadır. Bu nedenle “açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması (Kontr-gerilla, Özel kuvvetler, MİT, JİTEM, siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)” talebi başta olmak üzere tüm faşist yasaların iptali için örgütlü mücadele yürütülmelidir.

Sendikaların 1 Mayıs'a ilişkin tutumları ve görevler!

1 Mayıs yaklaşıyor. Sendikalar ve siyasi yapılar çalışmalarını sürdürüyorlar. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'dan oluşan heyet 14 Nisan'da İstanbul Valiliği ile bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmede özelde İstanbul Valiliği'nin, genelde AKP iktidarının Taksim'i işçi ve emekçilere açmama konusundaki yasakçı tutumu açığa çıktı.

AKP iktidarı geçen yılda çeşitli gerekçeler ortaya koyarak Taksim'de 1 Mayıs kutlamasını yasaklamıştı. Geçen yıl Taksim Meydanı'nda süren inşaat çalışmalarını gerekçe gösteren AKP iktidarı işçi ve emekçilere yönelik terörde ise sınır tanımamıştı. İstanbul'da fiili sıkıyönetim ilan eden AKP iktidarı onlarca emekçinin yaralanması ve gözaltına alınması icraatlarının altına imza atmıştı.

Bu yıl İstanbul Valisi'nin 1 Mayıs Taksim yasağına destek veren açıklamaları ve AKP sözcülerinin yasakçı yaklaşıma onay veren açıklamaları birbirini izledi. Çalışma Bakanı Faruk Çelik; *"Türkiye'de gösteri ve miting alanları belli. Gösteri ve mitingi belirlenmiş alanlarda yapabilirsiniz"* derken, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş da, *"çok kalabalık halk kitlelerinin Taksim'e gelmesi günlük hayatı felç ediyor, kent ekonomisini sarsıyor"* gerekçesinin ardına sığındı. İstanbul Valisi de Taksim'de 1 Mayıs'a geçit vermeyeceklerini ilan etti.

"Kent ekonomisini düşünüyoruz" diyen AKP iktidarı sözcülerinin öne çıkan kaygısı kapitalistlerin çıkarlarının sarsılmamasıdır. Kapitalistlerin çıkarlarının bekçiliğini yapan AKP iktidarı geçen yıl kenti gaza boğmuş, emekçilere yönelik devlet teröründe sınır tanımamıştı. Taksim'e akan on binlerden esnaf en ufak bir rahatsızlık duymamış, aksine Taksim'deki eylem yasakları nedeniyle onlarca esnaf kepenk kapatmak zorunda kalmıştı.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB'un Taksim ısrarı ve bazı gerçekler!

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB ise 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını ilan eden açıklamalarda bulundular. Bu kararlılığın anlamlı olduğunu belirtmek gerekiyor. Zira AKP iktidarının Taksim'i emekçilere yasaklama tutumuna karşı alınan bu tutum ileri bir yaklaşımın ifadesidir. Ama bu tutumun, Taksim kararlılığının sonuna kadar sürdürülmesi son derece önemlidir. Zira, DİSK, KESK, TMMOB ve TTB geçen yılda benzer açıklamalar yapmalarına rağmen kararlı bir duruş sergileyememişlerdir. Kaldı ki, son 1 yıldır işçi ve emekçilere yönelik saldırılar ve son olarak polis terörüne maruz kalan Greif işçilerinin sahiplenilmesi konusunda mücadeleci bir tutum sergilememişlerdir.

Türk-İş, Hak-İş, Türk-Kamu-Sen, Memur-Sen için 1 Mayıs bir mücadele günü, sermaye sınıfına karşı bir kavga günü değil, sadece ve sadece bir bayram günüdür. İlerici sendika ve odalar elbette ki bu ihanet şebekeleri ile aynı konumda değiller ama onlar da 1 Mayıs'ı bir kavga, bir mücadele günü olarak ele alıp buna uygun bir yaklaşım sergilemekten özenle kaçındılar ve hala da aynı çizgiyi izliyorlar. Son yıllarda

bu ilerici sendika ve odaların 1 Mayıs'a ilişkin yaptıkları açıklamalar, aldıkları fiili tutumlar bu yargımızın doğruluğunun açık kanıtıdır.

1 Mayıs kaçını sendika ağaları...

Türk-İş'in başına çöreklenmiş ihanet şebekesi 1 Mayıs için Kadıköy Meydanı'nı mesken tutarken, Memur-Sen ağaları Diyarbakır İstasyon Meydanı'nı, Hak-İş ağaları Kayseri Meydanı'nı mesken tutacaklar.

Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Uğurlu bölücü tutumlarını yaptığı açıklama ile savundu. Yaptığı açıklamada; *"1 Mayıs'ı Taksim'de kutluyorduk. Bilhassa DİSK ve KESK sözlerinin arkasında durmadılar. Çünkü orada Türk-İş Başkanı'nı sözcü seçmiştik ve ona karşı bazı olaylar oldu, istediğimiz verimi çok alamadık"* dedi. Memur-Sen'in bu açıklaması işçilerin ve kamu emekçilerinin haklı öfke ve tepkisinden duyulan korkunun açık göstergesidir. Zira, Memur-Sen, AKP iktidarının kamu emekçilerine yönelik sürgün politikasına tam destek vermiştir. Kamu emekçilerinin iş güvencesini kaldıran yasa konusunda AKP iktidarının temel dayanağı olarak öne çıkmıştır. Bu nedenle de Memur-Sen de 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkacak gücü kendinde bulamıyor. Zira tüm bu gerçeklerin Taksim Meydanı'nda kitlesel tepki olarak yüzüne çarpmasından ölesiye korkuyor. Memur-Sen ağalarının bir diğer korkusu ise kontrol altında tuttıkları kamu emekçilerinin Devrimci 1 Mayıs iddiasının ete kemiğe büründüğü Taksim'den etkilenme ihtimalleridir.

Türk-İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak yaptığı açıklama ile Kadıköy çukurunda 1 Mayıs etkinliğini gerçekleştireceklerini dile getirdi. Türk-İş ağası Taksim'de işçi sorunlarının ve taleplerinin gölgede kalmasından şikayetçi... Pevrul Kavlak; *"Her yıl yaşanan bu meydan tartışması işçilerin taleplerini gölgede bırakıyor. Meydan öne çıkıyor bizim isteklerimiz, taleplerimiz bir türlü bu nedenle dile gelmiyor. Bu yüzden son dönemde Taksim Meydanı üzerinden ortaya çıkan hassasiyeti de dikkate alarak Kadıköy Meydanı'nda miting yapma kararı aldık. Burada sorunlarımızı dile getireceğiz"* diyerek AKP iktidarının Taksim hassasiyetine uygun bir rota izleyeceğini ortaya koymuş oldu.

1 Mayıs'ı arkadan hançerleyen sendika ağalarının Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamayı reddetmesi, Zira onlar hep AKP

iktidarına hizmeti öncelikli görev bildiler. İşçi sınıfının hakları ve geleceklerini korumak için kollarını kıpırdatmazken sermayeyi koruyan her adıma açık ya da örtülü destek verdiler. Sermaye örgütleriyle güç birliği yapmaktan kaçınmadılar. Bu nedenle, işledikleri suçlardan dolayı işçi sınıfının öfkesinden, geçen yıl olduğu gibi sendika ağalarını yaka-paça kürsüden indirmeye çalışan militan tutumundan ölesiye korkuyorlar.

Taksim kaçınları aynı zamanda işçilerin beklentilerine, örneğin kıdem tazminatının kaldırılması durumunda işçi sınıfının genel grev isteğine yanıt vermekten kaçınanlardır. Taşeron cehenneminde yaşamak istemeyen işçilerin taleplerine kulaklarını tıkayanlardır. Grevsiz sendika yasasına karşı kamu emekçilerinin mücadelesini hançerleyenlerdir. AKP iktidarının özelleştirme saldırısının son bulmasını isteyen işçilerin taleplerini duymazdan gelenlerdir. Esnek çalışma saldırısının son bulmasını isteyen işçilerin sesini duyurmak yerine, sermaye ile iş tutanlardır.

Taksim yasağını kırmak ve devrimci 1 Mayıs için...

Taksim Meydanı kazanılmış tarihsel 1 Mayıs mevziisidir. Sendika ağaları bu alanı, Taksim Meydanı'nı işçi ve emekçilere kapatma politikalarına su taşıyorlar. Ortaya çıkan bu tablo sendikal ihanet şebekesinin fotoğrafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır. Onlar 1 Mayıs'ın devrimci ruhundan, mücadele gününden, kavganın meydanından kaçıyorlar. Öyleyse 1 Mayıs'ın kavganın günü olduğunu, 1 Mayıs'la adı özdeşleşmiş Taksim Meydanı'nın kavganın meydanı olduğunu göstermek için ilerici, devrimci özneler harekete geçmelidir. Sendika ağalarının tuzaklarını aşmalıdırlar.

1 Mayıs'ı karnavala çevirmek, Taksim Meydanı'nı işçilerin hafızasından silmek isteyen sendika ağalarından hesap sorulmalıdır. Bu görev öncelikle sınıf devrimcilerine, ileri-öncü işçi ve emekçilere düşüyor. Bunun için sendika bürokratlarının bölücü, 1 Mayıs'ı kavganın günü olmaktan çıkaran yaklaşımlarına geçit verilmemeli, devrimci kitlesel, birleşik 1 Mayıs için en küçük bir enerji zerreciği bile değerlendirilmelidir.

“Taksim 1 Mayıs alanıdır!”

1 Mayıs Tertip Komitesi, devletin yasakçı tutumuna karşı “İstanbul’da 1 Mayıs alanı Taksim’dir!” dedi

1 Mayıs Tertip Komitesi, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu’nun Taksim’de 1 Mayıs kutlamalarına izin verilmeyeceği yönündeki açıklamalarını, DİSK Genel Merkez Binası’nda hukukçularla birlikte yaptığı basın toplantısında değerlendirdi. Toplantıya Anayasa Hukukçusu Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi Üyesi Osman Öztürk, KESK Şubeler Platformu adına Erdal Güzel ve hukukçular katıldı.

Basın toplantıda konuşan Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, DİSK ve KESK’in polis terörünün damga vurduğu 2008 1 Mayıs’ının ardından ‘Toplu ifade ve gösteri haklarının ihlal edildiği gerekçesiyle AİHM’e başvuruda bulunduğunu hatırlatarak, “AİHM’in verdiği karar ile hükümetin Taksim Meydanı’nda 1 Mayıs kutlamasını engellemesinin toplantı ve ifade özgürlüğünün ihlal edildiği, hükümetin kısıtlama için kullandığı gerekçelerin gerekli ve kanıtlanabilir olmadığı, toplantı yapma özgürlüğünün toplantının istenilen yerde yapılmasını da kapsadığı, soyut ve kanıtlanmayan bahanelerle emekçilere kapatılmak istenen ve kapatılan Taksim alanının kutlama alanı olduğunu tescil etmiş oldu” dedi.

Bu kararla Taksim’in 1 Mayıs alanı olarak tescillendiğini söyleyen Kaboğlu, “İlk defa bir meydan, ulusalüstü hukuk alanında bir hakkın temek unsuru olarak kabul edildi. İlk kez bir meydan, Avrupa İnsan Hakları Sistemi’nde bir özne olarak yer almıştır” dedi.

Kararın iç hukuk için bağlayıcı olduğunu da dile getiren Kaboğlu şunları söyledi: “İnsan hakları değerler sisteminde, kamu düzeni uluslar arası bir kurum olarak ele alınır. Bu kurum gereği hukuk devletinin gerçekleşme şekli olarak hukuk kurallarının uygulanma zorunluluğu, hukuk kurallarını oluşturan mahkeme kararının da uygulanması zorunluluğu tüm taraf ülkelere yüklenmiştir. Hükümet verilen bu karara itiraz hakkını kullanmamış, kararda yapılan tespitleri

kabul etmiştir. Mahkeme de kararlara uymanın bakanlar komitesinin denetimini gerektireceği yaptırımını düzenlemiştir.”

Kabaoğlu ayrıca şunları ekledi: “1 Mayıs resmi tatil günü olarak ilan edilmiştir. Sokak ve caddelerde geliş-gidişi olumsuz etkileme olasılığı azalmıştır. 2013 1 Mayıs’ı inşaat nedeniyle engellenmek istenmişti; artık o neden de geçerli değil. Anayasada güzergahı belirleme yetkisi 2001’deki değişikliklerle mülki idarenin elinden alınmıştır. 1 Mayıs, zaman zaman yapılan gösteri ve yürüyüş olmayıp, sadece yılda bir kez yapılan bir emekçi etkinliği olduğundan kamu makamları bu konuda elden geldiğince esnek ve hoşgörülü davranmak durumundadır.”

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ise toplantıda şunları söyledi: “Biz geçen yıl Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin bu kararını gündeme getirmiştik. Bu kararın uygulanmaması nedeniyle İstanbul Valisi, İl Emniyet Müdürü, İçişleri Bakanı ve Başbakan hakkında suç duyurusunda bulunduk. 2013 1 Mayıs’ı ile ilgili olarak hukuki süreç devam ediyor. Dün İstanbul Valisi’yle yaptığımız görüşmede, vali Yenikapı’da veya Anadolu Yakası’nda Maltepe’de yapabileceğimizi söyledi.

1 Mayıs bir miting değil, bir anmadır, bayramdır. 1 Mayıs işçi sınıfının tüm 100 yılı aşkın bir süredir dünyada kutladığı birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Taksim’in bizim için çok önemli bir anlamı vardır. Taksim 1 Mayıs açısından bir simgedir. Taksim’in yıllarca yasaklı olduğu dönemleri yaşadık ancak 2010, 2011 ve 2012’de hiçbir sorun yaşamadan dünyanın en büyük 1 Mayıs’larını Taksim Meydanı’nda gerçekleştirdik. 1 Mayıs alanı İstanbul’da Taksim’dir. Geçen yıl inşaat gerekçe gösterilmişti ancak görüldü ki bu siyasi bir yaklaşımdır. Umuyoruz ki bu ülkeyi yönetenler de gerilim ve şiddet siyasetinden, yönteminden vazgeçsin.”

Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Vali Mutlu: Yasak değil ama yasakladık!

Yaklaşan 1 Mayıs AKP’yi kara kara düşündürmeye devam ediyor. İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu 1 Mayıs’ın neden yasaklandığı ile ilgili sorulara verdiği cevaplarla sadece AKP’nin yasaklamak için gerekçe bulamadığını kanıtlamış oluyor.

Vali Mutlu sorulan soruları şöyle yanıtlıyor:

“Bu tür toplantıların ifade hakkının kullanılması, toplanma hakkının kullanılması anayasal güvence altındadır. Herkes bu hakkı kullanacaktır. Biz bir hakkı da engellemiyoruz. Hakkın bizzat kullanılması için alanlar gösteriyoruz. Bu bakımdan kamu düzeni, sosyal düzen, trafik düzeni ve güvenlikle ilgili pek çok şehir hayatıyla ilgili hususlarda tedbir almak ve bu hakkın yasaya uygun şekilde kullanılması bizim görevimizdir.”

Taksim için AİHM kararlarını hatırlatan sendikacılara yanıt olarak da şunları söylüyor: “Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi de zaten buna dair gerekli olan talimatları veriyor. Bahsedilen değerlendirme 2008 yılında verilmiştir. 2008 yılından bu yana da herhangi bir olumsuz karar da söz konusu değildir. Geçen yıl da bu konuyla ilgili aldığımız bir karar vardı. 2008’in ötesinde şu ana kadar zaten 5-6 yıldır verilmekte olan kararlar var. Bu bakımdan bu bizim yetkimizde olan bir şey ama bu yetkiyi kullanırken de hiç bir zaman keyfi hareket etmiyoruz.”

Mutlu, Taksim Meydanı’nda ve Kazancı Yokuşu’nda yapılacak anma ve çelenk törenleri için gerekli izinleri verdiklerini belirterek çok daha nitelikli meydanlarda miting yapılması için yardımcı olduklarını söylüyor. Ayrıca belirtilen yerlerde yapılacak mitingler için gerekli taşıma ve lojistik ihtiyacı konusunda da yardımcı olabileceklerini belirterek “Bütün bunlar bir hakkın engellenmesi değil, daha iyi kullanılması için imkan sağlanmasıdır” diyor.

Taksim yasağı üzerine kurulan her cümlede keyfiyet okunurken, bunun nedeni de AKP’nin ve sermayenin bilinen kaygısıdır. Şimdiye kadar söyledikleri yalanlar ne kadar inandırıcıysa bu söylenenler de o kadar inandırıcıdır. Taksim 1 Mayıs Meydanı’nı işçi ve emekçilere yasaklamak için gerekçe bulmakta zorlananlar sadece ‘yasak işte’ diyebiliyorlar.

İşçilerin açlık ve yoksulluk sınırını belirleme hakkını kendilerinde görenler, büyük mücadelelerle kazanılmış 1 Mayıslar’ın da nerede kutlanacağına karar verebileceklerini sanıyorlar.

Ancak Taksim’in kapılarını işçi ve emekçilere açan anahtar AİHM kararları olmadığı gibi bu düzenin yasaları ve izinleri de değildir. Gösterilen yere oturmak, çizilen sınırların dışına çıkmamak, biat etmek onların alışkanlığıdır.

Taksim, işçi kanıyla işaretlenmiştir. Bu yüzden Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler sermaye temsilcilerinin gösterdiği yerde değil, sınıf kardeşlerinin kendileri için açtığı yerde, Taksim’de olacaklardır.

Ankara'da birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ı örgütlenme sorumluluğu!

Sınıf devrimcileri, 1 Mayıs'ın devrimci özüne bugün Kızılay ile kavuşacağını savunmakta, 1 Mayıs alanının devrimci ruh ve atmosferin kuşanılması için her türlü devrimci müdahalenin yapılması gerekliliğinin altını çizmektedir.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı, yerel seçimlerin ardından siyasal planda düzen krizinin derinleştiği, aynı zamanda işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı programlarının da hazırlıklarının yapıldığı bir dönemde karşılıyoruz. Böylesi bir dönemde, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 1 Mayıs'ın örgütlenmesi büyük önem taşıyor.

Ancak 2014 1 Mayıs'ını daha önemli kılan, on yılları bulan sosyal ve toplumsal hoşnutsuzluklara karşı milyonlarca işçi, emekçi ve gencin, sokaklara çıktığı, fiili-meşru ve militan mücadeleyi seçerek yasaklı alanları fethettiği Haziran Direnişi'nin ardından gerçekleşecek ilk 1 Mayıs olmasıdır. Özelleştirme, taşeronlaştırma, düşük ücretler, sigortasız ve sendikasız, güvencesiz çalışma koşulları dayatılan işçi ve emekçilerin, Haziran Direnişi'nin ruhuyla, fiili-meşru ve militan mücadele anlayışıyla alanlara çıkması büyük önem taşımaktadır.

Sınıf ve kitle hareketinin daha ileriye taşınması ve devrimci bir mecraya akmasının önündeki engellerden biri olarak karşımıza çıkan sendikal bürokrasi ve reformist hareket, 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal olarak kutlanması konusunda da, geleneksel köhnemiş bürokratik-icazetçi anlayışla karşımıza çıkmaktadır. 2014 1 Mayıs'ının Ankara'da örgütlenmesi konusunda bir süredir yaşanan tartışmalar bizlere bu gerçeği tüm açıklığı ile göstermektedir.

“Kızılay 1 Mayıs'ı” “alan” tartışması değildir!

“KESK, DİSK, TTB ve TMMOB” dörtlüsü ve Türk İş, 1 Mayıs alanı olarak Sıhhiye Meydanı'nda anlaşmış ve başvuru yapmış bulunuyorlar. Aynı zamanda bu sendikal anlayışlara yön veren ve tabi olan siyasal özneler de Sıhhiye kararını destekliyorlar.

Son 1 haftadır sendikal hareket ve ilerici-devrimci güçler arasındaki tartışma, “Kızılay” eksenli olarak yaşanmaktadır. Günlerdir süren ve sıkıştırılmaya çalışılan cendere, ne tek başına alan tartışmasıdır, ne de işçi sınıfı ve emekçi güçlerden bağımsız, parçalı, “sınıf dışı” güçlerle kadro eylemi olarak düşünülen bir 1 Mayıs'tır!

Kızılay tartışması, özünde “mücadele anlayışı” tartışmasıdır. Haziran Direnişi'nin ruhunu ve fiili-meşru-militan mücadele hattını esas almak, aynı zamanda Haziran Direnişi ile ele geçirilen, sonrasında da defalarca zorlanan ve ilerici güçler nezdinde de meşruluk kazanan, “yasaklı alanlardan” biri olan Kızılay'da sınıf ve emekçi kitlelerin taleplerini yükseltmek ve sermayeye karşı mücadele kararlılığını ortaya koyabilmektir.

Sıhhiye başvurusunda bulunan 4'lü bileşen, 4'lüye şekil veren ve yedeğinde davranan siyasal öznelerin yaptığı ise, bugüne kadar alışılmış, eski anlayışların, bürokratik-icazetçi tarzın devam ettirilmesidir. 1 Mayıs tartışmalarında sendikal bürokrasinin benmerkezci davranan, 1 Mayıs'ı kendi tekelinde gören, dayatmacı, devrimci siyasal özneleri yok sayan tutumları bir kez daha sergilenmiştir. Yıllardır sınıf hareketini ele geçirmiş bürokratik-icazetçi anlayışın, aynı zamanda

sınıfın haklı ve meşru taleplerinin içini boşaltan tüm zihniyeti, davranış kalıpları, mücadele biçimleri, yöntemleri ile yıkılmayı beklemektedir. Greif işçilerinin 2 ayı aşkındır verdikleri dişe diş mücadele, Haziran Direnişi'nin tümüyle sarsıcı sonuçlarına rağmen, bu zihniyete sahip unsurların kendi statükolarını halen sıkı sıkıya korumaya çalıştıklarını ve vurulmaya çalışılan neştere karşı nasıl gericileştiklerini somut olarak göstermiştir.

Birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs için...

Sınıf devrimcileri, Ankara'da birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ın Kızılay iradesinde somutlandığını özel olarak vurgulamaktadır. Direnişin 1 Mayıs'ının tarihsel ve sınıfsal özüne uygun kutlaması için bu yönlü çabasını sürdüreceklerdir. İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıları, özelleştirme, taşeronlaştırma, düşük ücret, sendikasılaştırma, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı karşısında sınıfın fiili-meşru mücadelesini örgütlemek, kitle mücadelesinde yasaklı alanların aşılması hedefinden bağımsız değildir. Taksim, yıllar önce tam da bu bakışın ürünü olarak gündeme geldiği gibi, Kızılay eylemi de bu bakışta kendi yerini bulmaktadır.

Sınıf devrimcileri, her türlü dayatmadan uzak, birleşik bir 1 Mayıs'ın devrimci özüne bugün Kızılay ile kavuşacağını savunmakta, ancak parçalı bir tabloyu dönemin ihtiyacına uygun bulmamakta, sendikal bürokrasinin benmerkezci tutumları karşısında ise, 1 Mayıs alanının devrimci ruh ve atmosferin kuşanılması için her türlü devrimci müdahalenin yapılması gerekliliğinin altını çizmektedir.

Kamu emekçileri eriyen ücretleri için bordro yaktı

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde buluşan KESK üyesi kamu emekçileri, “2014 ‘Sefalet zammına’ karşı bordrolarımızı yakıyoruz!” ozaliti açarak sloganlarla yürüyüşe geçti. Kitle İstanbul Valiliği önüne yaklaştığında önleri çevik kuvvet polisleri tarafından kesildi. Polis barikatı önünde devam eden eylemde Memur-Sen'in “müjde” dediği toplu sözleşmenin üzerinden daha 3 ay dolmadan kamu emekçilerinin maaşlarının eridiği vurgulandı.

Eyleme başlanmadan önce bugün valiyle 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılması için görüşme olduğuna değinilerek Taksim Meydanı'nda devrimcilerin, sosyalistlerin kanının döküldüğü, 1 Mayıs'ın Taksim'de olmasının yasaklanamayacağı ifade edildi.

Eylemde basın açıklamasını okuyan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Tosu okudu. Tosu, bordroların her geçen gün ağırlaşan ekonomik sorunlarını yansıttığını ifade ederken aynı zamanda duyulmayan seslerini, yok sayılan taleplerini de temsil ettiğini belirtti. Açıklamanın ardından bordrolar yakıldı.

1 Mayıs'ta: “Her yer Taksim, her yer direniş!”

2014 1 Mayıs'ının ön günlerinde İzmir'de direnişin 1 Mayıs'ını büyütmek için emekçilerle tartışıp, konuştuk..

-2014 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. Haziran direnişinin ardından gerçekleşecek olan ilk 1 Mayıs. Bu açıdan bu yılki 1 Mayıs'ı nasıl değerlendirmek gerekir, nasıl örgütlemek gerekir?

- Öcal Karaduman (Çiğli Belediye işçisi Genel İş üyesi): 2014 1 Mayıs'ına iki türlü bakmak gerekir. Birincisi Haziran Direnişi'ni değerlendirdiğimizde birçoğumuzun üzerinde ortaklaşacağı noktalardan birisi mücadelede sınıfsal öncülük ya da sınıfsal perspektifin zaaflı olduğudur.

1 Mayıs bu anlamda Haziran Direnişi'ndeki sınıfsal eksikliğin ve sınıfsal perspektif yokluğunun kapatılmaya çalışıldığı bir süreç olarak da ele alınabilir.

Burada hatırlamamız gereken şeylerden biri de işçi sınıfının, toplumdaki tüm halk kesimlerinin çıkarlarını kendinde bütünleştireceği bir 1 Mayıs olabilmesidir. Bu 1 Mayıs'ı da bu açıdan bize olanak sunması bakımından değerlendirebiliriz diye düşünüyorum.

- İnci Karaduman (Sağlık emekçisi): Haziran Direnişi'nin ruhu denen şey gerçekten, direnişin sokakta, meşru bir şekilde devam etmesiydi. Ve günlük yaşamla politik yaşam arasındaki sınırları siyasallaştırmasıydı. Bu sürecin sınıfsal bakış açısıyla ve öz örgütlülük deneyimleriyle bir kez daha güncellenmesi gerekiyor. Direniş sandık ruhuna hapsedilemez. Bu nesnel sonucu alanlarda ifade etmek gerekiyor.

-2014 1 Mayıs'ına, işçi sınıfına ve emekçilere ciddi saldırıların gerçekleştiği bir süreçte giriyoruz. Bu açıdan, 2014 1 Mayıs'na hangi mücadele talepleri öne çıkarılmalıdır?

- Öcal Karaduman: Haziran Direnişi'nde ortaya konulan talepler vardı. Bu taleplerin temelinde yatanın sistemdeki emek-sermaye çelişkisinden kaynaklı olduğu bilince çıkarılamayan durumdu. Demokratik talepler öne çıkartılırken fark edilmesi gereken taleplerden birisi de sermayenin topyekûn saldırıda bulunuyor olmasıydı. İşçi sınıfının haklarının derece derece budandığı, sınıfın örgütlülük durumunun yetersizliği, sendikal zaaflar öne çıkartılmadı. Mücadeledeki kimlik sorunları, emek-sermaye sorunlarından kopartılmış, çevre gibi konulara daralan, oysa bu çelişkilerin sonucu olan bu sorunların esas sorunlar olarak ortaya çıkışıydı karşımızdaki.

Temel olan sorunlar unutulup, tali olan sorunlar olarak karşımızı çıktı.

Haziran Direnişi bize bir olanak sundu. Bu toplumda irili-ufaklı birçok sorun var. Yeniden sınıfsal perspektifi öne çıkartmak gerekiyor. Emek-sermaye çelişkisini öne çıkarmak gerekiyor.

İnci Karaduman: Egemen sınıf, ideolojik ve siyasal zorla, süreci kendi çıkarları doğrultusunda örmeye çalışacaktır. Ancak onun ideolojik manipülasyonlarının belli oranda kırıldığı bir dönemi işçi ve emekçiler ve yoksul halk kesimleri adına genişletmek gerekiyor. Burada önce devrimciler sonra da işçi sınıfı içerisinde

öncü işçilerin liderliğinin önemli olduğunu düşünüyorum. Sendikalar tek başına sınıfın taşıyıcısı değildir. İşçi sınıfı kendi öz örgütlülüklerini yaratarak 1 Mayıslar'a ve sendikalara sahip çıkmalıdır.

- İşçi sınıfının direnişlerle ve mücadeleyle, sermayenin saldırılarına karşı parça parça da olsa direndiğini görüyoruz. 1 Mayıs'ın öngünlerinde de yurdun dört bir yanında direnişlerle giriyoruz. Greif, Feniş, Luna, Yatağan gibi. Bu direnişlerle işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs arasında nasıl bir ortak bağ kurulabilmelidir?

Öcal Karaduman: Sermayenin birçok saldırısı var. Bu evrensel düzeyde bir saldırı.

Bu saldırının temelinde emek sürecinin yeniden örgütlenmesi için bir saldırı olduğu gerçeği var. Emek sürecini sermayenin kendi çıkarlarına göre yeniden örgütlediği, emek sürecini parçalayan, bölen ve buna denk düşen emeğin iş bölümünü örgütlemeye çalışılıyor. Emeğin parçalandığı, bölündüğü saldırıların başında taşeronlaşma geliyor. Taşeronlaşmaya karşı mücadele etmek önümüzdeki temel bir mesele. Süreç gösteriyor ki bürokratik, reformist sendikacılığın önderliğinde ne taşeronlaşmanın ortadan kaldırılabilmesi ne başta işçi sınıfı olmak üzere ekonomik sosyal haklarının budanması engellenemedi.

Greif bize bu mücadelenin nasıl olması gerektiği konusunda bir kanal açtı. Greif'in açtığı bu kanal yeni bir kanal değil. İşçi sınıfının mücadele tarihinde yüzlerce kez açtığı, tekrarlanmış, geçmişten bugüne gelen bir miras aslında. Buradan başlıca iki ders çıkaracak olursak, yasal mücadelenin sınırları içerisine sıkışmamış fiili bir mücadele ve sendikal bürokrasiyle mücadele etmenin yolu olarak taban örgütlenmelerini ve taban inisiyatifini Greif bize işaret ediyor.

İnci Karaduman: 1 Mayıs işçilerin direniş günü. Ve işçilerin her direnişi de sınıfsal özü itibarıyla direniş büyütmek, ülke çapında genelleştirmek, herkes tarafından bilinen, desteklenen hale getirilmeyi içermek zorunda. Direnişin meşru kanallarının ve biçimdeki çeşitliliğinin sınıfsal öze doğru aktığı bir nehrin toplamı gibi düşünülmeli 1 Mayıs.

- 1 Mayıs'ın öngünlerinde, İzmir 1 Mayıs'ı bu açılardan ele alındığında, en geniş sınıf güçleri, en geniş kesimlerle nasıl örgütlenmelidir?

Öcal Karaduman: İzmir'deki tüm devrimci güçlerin Haziran Direnişi 1 Mayıs'ını, dolayısıyla sınıf mücadelesi arasında bütünleşmeyi sağlayabilecek ortak bir programla hareket etmenin önemini vurgulaması, buna

bağlı olarak bu doğrultuda sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin ortak bir çalışma içine çekilmesi, davet edilmesi, katılması ve bunun yapılabilmesi için de yine ulaşabildiğimiz her yerde tabandan yukarıya karşı bir basıncın sağlanması ve bu 1 Mayıs'ın şiarlarının, programın böyle bir çalışmayla ortaya konulabilmesi gerekiyor.

- İnci Karaduman: İzmir'de 1 Mayıs alanları çok zor alanlar değil. Ancak Türkiye genelinde öne çıkmış mücadele merkezleri olarak bu 1 Mayıs'ın daha zor geçeceğini düşünüyorum. Sadece İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da değil tüm ülkenin sınırları içerisinde, ezilenlerin direnişine saldırı olabileceği için bu saldırıya karşı önlemler de bütünlüklü alınmalı. Bunun için katılımcıların pankartlarını ortaklaştırmasından renklerinin kırmızıya doğru yöneltilmesinden ve direniş alanlarının yaşam alanlarıyla birleştirilmesinden yanayım. Genellikle alanlar yaşam alanlarından kopuk bölgelerde değerlendiriliyor ve o gün sadece alana katılanlarla sınırlı hale geliyor. Bunun için eylem içinde eylem modellerinin geliştirilebileceğini düşünüyorum. Herhangi bir yerde saldırı gerçekleştirildiğinde, o saldırıya yanıt alanlar olduğu kadar, İzmir'in emekçi mahallelerinde de verilebilir. Ve sadece o günle sınırlı tutulmayıp, işçilerin yoğun olarak bulunduğu fabrikalar önüne sarkan gündemlerle devam ettirilebilir. Ayrıca alanda devrimcilerin özellikle işçinin sınıf karakterini tanımlamaktan alan içi eylemlerle önderlik edebileceğini düşünüyorum. Örneğin bir slogan, o sloganı taşıyanlar tarafından alanın içerisinde sık sık atılarak tek sıra halinde alan dolaşılabilir. Küçük direniş örnekleri sergilenebilir.

1 Mayıs'ın örgütlenme sürecini sadece 1 Mayıs'a dönük olarak düşünmek baştan başarısızlığı kabul etmek anlamına gelir. 1 Mayıs işçinin mücadele günü, direniş günü diyorsak, o 1 Mayıs alanındaki görüntü önemlidir ama belirleyici değildir. Direniş ruhu bütün sınıfa yayılırsa toplam 1 Mayıs'a yansıtacak özellik taşıyacaktır.

Ama 1 Mayıs bugün sermayenin tüm saldırılarına karşı direnişin dile geldiği bir gün olmalıdır.

Son söz olarak 1 Mayıslar'ın işçi sınıfının direniş günü olduğunu düşünürsek, bir karnaval havasında değil sınıf mücadelesinin tüm karakterini taşıyan bir niteliğe sahip olması gerektiğini düşünüyorum.

- 1 Mayıs için Taksim'in önemi düşünüldüğünde, olası bir saldırı karşısında, diğer 1 Mayıs alanlarında, İzmir için özellikle, nasıl bir dayanışma ve destek örülebilir?

Öcal Karaduman: Örgütlülük gücü ve düzeyimize göre ülke çapındaki dayanışmadan dersler çıkarak, Taksim'e yönelik saldırılarda nasıl “Her yer Taksim, her yer direniş!” diyebiliyorsak yine aynı şekilde “Her yer Taksim, her yer direniş!” diyebilmeliyiz. Bunun için bulunduğumuz yerlerdeki örgütlülük düzeyimizin sınırlarını da zorlayarak böyle bir tarza uygun örgütlenmenin yaratılması için uğraşmamız gerekiyor.

Kayseri’de işçilerden 1 Mayıs çağrıları

Karayolları 6. Bölge’den taşeron işçisi: Taşeron kölesi olmayacağız!

Bu 1 Mayıs bizim için, biz taşeron işçiler için çok önemli... AKP iktidarı taşeronu büyük müjde dedi. Bize birçok hak kazandıracağını söyledi. Buna rağmen hala kaderimiz taşeron ağalarının iki dudağı arasında. Her yıl ihale stresini yaşıyoruz. Mahkemelerde haklı çıkmamıza rağmen haklarımızı kullanamıyoruz. Hala asgari sefalet ücretine talim ediyoruz.

Sendika ağaları taşeron işçiye kadro dediler. Üçüncü skala uygulamasından bahsederek bizleri sevindirdiler. Dağ fare doğurdu, sendika ağaları hala bizleri uysal koyunlar gibi olan biteni sessizce izlemeye çağırıyorlar. Ağalar bizleri sendikaya üye ettiler. Hala sendikalı olmanın haklarını bize çok görüyorlar.

Artık yeter! Bakın Greif fabrikasının onurlu işçileri büyük Amerikan tekeline boyun eğmediler. Hakları ve gelecekleri için “Direniş, grev, işgal” diyerek fabrikayı işgal ettiler aradan iki ayı aşkın süre geçti. Buna rağmen tüm baskı ve tehditlere rağmen Greif işçisi haklarına ve geleceğine sıkı sıkı sarıldı. Üye oldukları Tekstil-İş Sendikası ağalarının ihanetine rağmen Greif işçileri susmadılar, gerilemediler. Patron, işbirlikçi sendika ağalarının desteğini alan AKP iktidarı fabrikada bulunan işçilerin üzerine polis ve jandarmayı saldı. Ancak tüm şiddet ve baskılara rağmen Greif işçileri direniş türkülerini söylemeyi sürdürüyorlar.

1 Mayıs işçi sınıfına birleşin çağrısıdır. 1 Mayıs, işçi sınıfına yapılmış dayanışma çağrısıdır.

1 Mayıs işçi sınıfına yapılmış mücadele çağrısıdır. Haydi, 1 Mayıs’ta gücümüzü göstermek için Kayseri’ye!

**Femaş işçileri: Köle olmadığımızı
haykırmak için 1 Mayıs’a!**

Bizler Kayseri’de bulunan Femaş’ta çalışan işçileriz. Femaş’ta havalandırma ekipmanları, kamp yapma donanımları, pişirme ekipmanları üretiyoruz. Gecemizi gündüzümüze katıyoruz. Buna rağmen hala asgari ücrete talim ediyoruz.

Mesaiye kalmak zorunluymuş gibi biz işçilere dayatılıyor. Oysa biz biliyoruz ki mesaiye kalıp kalmamak işçinin rızasına bağlıdır. Mesaiye kalmak istemediğimiz zaman mutlaka servis çıkarılıp biz işçilerin evlerimize ya da yakın noktaya bırakılması gerekirken, servis çıkarılmıyor. Yani mesaiye kalmıyorsanız sizse servis yok başınızın çaresine bakın denilmek isteniyor.

Bir fabrika yönetimi düşünün ki, devletin doktorundan aldığımız raporu kabul etmiyor. Bir gün işe gitmek iki günlük kesinti yapıyor. Kısacası bize hastalanmayın diyorlar. Hastalansanız, doktora gitseniz, rapor alsanız bile “ben bu raporları kabul etmiyorum” dayatmasında bulunuluyor.

Femaş’ta lavobaya, tuvalete gitmek her geçen gün daha fazla zorlaşıyor. Zira biz işçileri lavaboya tek tek gönderiyorlar. Tuvalete gidişleri iyice azaltıp daha fazla bizi çalıştırmayı hedefliyorlar. Tuvalet sırası beklerken kendimizi sıkmaktan birçok hastalık tehdidi altındayız. Femaş işçileri olarak bu dayatmaları kabul etmiyoruz. Kölelik koşullarında çalışmaya karşı bayramımızda, 1 Mayıs’ta alana çıkıp sesimizi yükselteceğiz.

Yaşam hakkımızı savunmak için 1 Mayıs’a!

1 Mayıs’a sınıfa ölüm ve sefalet dayatan sömürü düzeninden hesap sorma bilinci ile hazırlanılmalıdır.

Kapitalistlerin rant ve daha çok kâr hırsının ürünü olan esnek üretim biçimleri işçilerin canını almaya devam ediyor. Esnek çalışma, uluslararası sermayenin tüm dünyada pervasızca uyguladığı neoliberal yıkım saldırıları politikasının can damarıdır. AKP; 12 yıllık iktidarı boyunca kendinden önceki düzen partilerinin kaldığı yerden sermayeye hizmette kusur etmemiş ve sınıfa yönelik kölelik anlamına gelen bu çalışma düzenini tesis etmek için canhıraş çalışmıştır. Bugün geline yerde sermaye düzeni bu alanda önemli bir mesafe katetmiş durumdadır. İşçi ve emekçilerin kitlesel bir şekilde iş cinayetlerine kurban edilmesi bu tablonun çalışma yaşamındaki sarsıcı ve yıkıcı sonucudur.

Sermayenin hegemonyası hukuksal ve kurumsal olarak yeniden şekillendirilerek üretim küçük parçalara bölünerek sınıfın mevcut şekillenmesi altüst edilmiştir. Sınıfın bilinç ve örgütlenmesine yönelik önemli darbeler vurulmuş, sınıf adeta kötürümleştirilmiştir. Bu amaca yönelik çıkartılan sayısız kölelik yasası ve taşeronlaştırma, fason üretim, performans dayalı çalışma, parça başı üretim gibi yöntemlerin yaygınlaştırılması sınıfın örgütlüklerini dağıtarak sınıfı savunmasız bırakmıştır. Böylece iş güvencesi hiç edilmiş, sınıf sefalet ücretleri ile köle gibi insanlık dışı koşullarda çalışmaya mahkum edilerek sömürü tezgahlarında üç-beş kuruş için katledilmesinin önü düzlenmiştir.

Türkiye’de iş cinayetlerinin her yıl çoğalarak artmasının arkasında yatan neden sermayenin azgın sömürüsüdür. Sermayeye yönelik sınırsız teşvikte bulunan sermaye devleti tüm kurumlarıyla bu vahşi iş cinayetlerinin tek sorumlusudur. Son yıllarda artan iş cinayetlerinden kaynaklı oluşan toplumsal duyarlılık sermaye devletini işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili bazı düzenlemeler yapmak zorunda bırakmıştır. Ancak üretim sürecine hakim olan zihniyet ve yürürlükte olan her türden kuralızsızlık bu düzenlemeleri de hükümsüz bırakmaktadır. Bunun en somut kanıtı 3. köprü inşaatında, Torun Center inşaatında, Kumport limanında, Manisa’da peş peşe gerçekleşen iş cinayetleridir. Antalya’da çocuklarını kreşe verecek imkandan yoksun olan bir işçinin çocuğunun tomruk altında can vermesi bu tablonun en acı göstergesi

olmuştur. İşçi maliyetlerini düşürmek ve azami kâr elde etmek için her türlü yöntemi uygulayan sermayedarlar işçilerin kanı ile servetlerine servet katmaktadır. Bu yüzden kölece çalışma koşulları genel bir çalışma düzenidir ve sermayenin bu düzeni parçalanmadıkça yapılan yasal düzenlemelerin hiçbir hükmü yoktur.

Davutpaşa ve Ostim’te gerçekleşen işçi katliamlarının yıldönümlerinde sektör ya da il ayrımı olmaksızın işçilerin sömürü çarklarının kurbanı olduğu bugün iş cinayetleri sınıfın yakıcı bir gündemidir.

Bu çerçevede 2014 1 Mayıs’ına yoğunlaşan kapsamlı saldırılarla birlikte giriliyor. İş cinayetleri bu saldırıların kapsamını ve şiddetini gösteren en somut örneklerden biridir. Bu nedenle 1 Mayıs’a sınıfa ölüm ve sefalet dayatan sömürü düzeninden hesap sorma bilinci ile hazırlanılmalıdır. Bu nedenle taşeronlaştırma, sendikal örgütlenmenin önündeki engeller, düşük ücretler, ağır çalışma, kıdem başta olmak üzere sınıfın elinde kalan kırıntı hakların budanması ile işçilerin canını hiçe sayan sömürücü asalakların karşısına sınıfın yakıcı talepleri ile çıkılmalıdır. Ölüm ve meta düzeni kapitalizm sınıfa ağır bedeller ödetmektedir. En temel hak olan yaşam hakkına göz koyan sömürücü zorbalara karşı işçi sınıfı kinini bilemelidir.

Bu açıdan kölelik zincirlerini kırmak için Greif işçilerinin sermayeye ve ihanetçi sendikal çizgiye karşı izledikleri direniş çizgisi somut bir örnektir. Sınıfın kanını emen kölelik düzenine karşı fiili-meşru mücadeleyi yükseltmek, Greif’te şekillenen direniş ruhunu kuşanarak iş cinayetlerinin hesabını sormak için 1 Mayıs’a!

Kumport Limanı’nda iş cinayeti protestosu

Kumport Limanı’nda sendikal hakları için direnişte olan işçiler, 13 Nisan’da bir işçinin hayatını kaybettiği iş cinayetini protesto etmek için 14 Nisan’da eylem yaptılar. İşçilere Greif işçileri, Gıda-İş, Öz Gıda-İş, HDP ve çeşitli DKÖ temsilcileri de destek verdiler.

Ambarlı Limanı girişinde başlayan eylemde, Kumport önüne yürünmesine polis ve özel güvenlikler ilk önce izin vermediler. Liman işçileri bunun üzerine yola yatarak trafiği kesti. Yürümekte ısrar eden işçilerin kararlı tutumu yolun açılmasını sağladı. Kumport önüne kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirildi.

Burada konuşma yapan Liman-İş Genel Sekreteri Nazım Dursun, iş cinayetlerine vurgu yaparak Kumport işçilerinin ölmek için sendikalı olduklarını söyledi. Kumport patronunun sendikalı olan işçilerle uğraşmak yerine işçilerin güvenliğini sağlaması gerektiğini ifade ederek, gerçekleşen iş cinayetinin sorumlularının cezalandırılması gerektiğini dile getirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BDSP 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Gebze'de 1 Mayıs hazırlıkları

Gebze'de 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde oluşturulan 1 Mayıs Hazırlık Komitesi 13 Nisan'da bir toplantı gerçekleştirdi. Çeşitli sektörlerden işçilerin oluşturduğu komitenin toplantısında iki temel gündem ele alındı.

Greif işçilerinin 3 ayrı cephede (patron, sendika ve devlet) yürüttüğü kararlı ve onurlu mücadelenin kazanımları ile sınıf mücadelesinde Greif işgalinin yol açıcılığının hangi alanlar olduğu konuları üzerine tartışmalar yapıldı. Açılan bu yoldan yerel anlamda işçi sınıfına düşen gencel sorumlulukların altı çizildi.

Toplantının diğer gündem maddesinde ise daha önce yapılan 1 Mayıs hazırlık toplantılarında alınan kararlar gözden geçirildi. 1 Mayıs pikniğinin hazırlıkları planlandı. Yerelde yapılması muhtemel 1 Mayıs mitinginin belirsizliğinin nedenlerine değinildi. Fabrikalarda ve mahallelerde yapılacak hazırlık toplantılarının öneminin altı çizildi. Sermaye devletinin Taksim 1 Mayıs'ına dönük saldırgan tutumunun sınıfsal nedenlerine ve bu yasakçı tutuma karşı direnişin meşruluğuna vurgu yapıldı.

Legrand fabrikasında patron-sendika temsilcisi işbirliği ile işten atılan ve direnişe başlayan kadın işçiye destek ziyareti planlandı.

İşçilerin tartışmalara katıldığı toplantı 1 Mayıs faaliyetlerinin planlanması ile sonlandırıldı.

"Direnişin 1 Mayıs'ına yürüyoruz!"

Devrimci seçim çalışmasının ardından 1 Mayıs çalışmalarını hızlandıran **Buca** BDSP, 12 Nisan'da Buca Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde "Direnişin 1 Mayıs'ına yürüyoruz!" şiarıyla bir toplantı düzenledi.

Belediye ve tekstil sektöründen işçilerin katılımıyla gerçekleşen toplantıda 2014 1 Mayıs'ının anlam ve önemi üzerinde duruldu. Haziran Direnişi'nin ardından gerçekleşecek ilk 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin taleplerinin neler olması gerektiği ve 1 Mayıs kürsüsünü devrimcileştirecek taleplerin neler olabileceği üzerinde duruldu.

Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ını örgütlemek üzerine süren tartışmada Greif işgali ise bir diğer başlık olarak

ele alındı. Greif'teki son gelişmeler aktararak İzmir'de yaşanan protestolar ve sendikaların tutumu değerlendirildi. Greif direnişinin taşeronlaşmaya ve sendikal bürokrasiye karşı bir mücadele olduğunun altı çizildi.

Toplantıya katılan belediye işçileri de söz alarak kendi sektörlerinde var olan taşeronlaşma ve sendikaların durumunu değerlendirdiler. Eski Konak direnişçisi bir işçi ise Konak direnişinde yaşadıklarını ve sendikal bürokrasinin rolünü aktardı. Nasıl örgütlenmeli sorusunun öne çıktığı tartışmada Greif işçilerinin taban örgütlülüklerinin deneyimi paylaşıldı. 27 Nisan'da belediye sektöründen işçiler olarak toplantı yapma kararı alındı.

Tekstil işçilerinin de fabrika örgütlenmeleri üzerine deneyim aktarımları yaparak katkı sunduğu tartışmada son olarak 27 Nisan pikniğine çağrı yapıldı.

Ümraniye'de 1 Mayıs çağrısı

Yaklaşan 1 Mayıs için sınıf devrimcileri faaliyetlerine hız verdi. Greif işçilerinin direnişi ile birlikte sınıf mücadelesinde yakalanan ivme 1 Mayıs'ın önemini daha da arttırdı.

"Direniş, özgürlük 1 Mayıs!" şiarı ile liselilere çağrı yapan Devrimci Liseliler Birliği afişleri Çekmeköy TOKİ Lisesi çevresine yapıldı

Sarıgazi'de işçilerin ve emekçilerin yoğun olarak geçtiği Demokrasi Caddesi'nde stand açıldı. Greif direnişinden resimlerin de yer aldığı standda, *Kızıl Bayrak* ve *Liselilerin Sesi* satışı yapıldı. Ayrıca "Yasakları aşp kölelik zincirlerini kırmak için; direnişe, özgürlüğe, 1 Mayıs'a!" şiarının yer aldığı Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun 1 Mayıs bildirisi kitlesel bir şekilde dağıtıldı.

Akpınar Mahallesi'nde 1 Mayıs toplantısı!

13 Nisan günü öğle saatlerinde Akpınar Mahallesi'nde oturan emekçilerle 1 Mayıs toplantısı yapıldı. Genel 1 Mayıs gündemleri konuşuldu ve planlamalar yapıldı.

Ücretsiz *Kızıl Bayrak* / *Gebze* / *Buca* / *Ümraniye*

İzmir'de kitleler direnişin 1 Mayıs'ına çağrılıyor!

İzmir'de sınıf devrimcileri, geçen yerel seçimlerin ardından, sandık çağrıcılarının seçimlerin ertesi günü sokak ilan etmesine karşı, seçimlerden önce ve sonra kitlelere sokağı göstermiş, kendi gücüne dayanan fiili meşru mücadele çağrısı yapmışlardı.

Bugün sokak diyenlerin dün 'iktidar' hayalleriyle beklentilerinin boşa düşmesi, kitlelerin bilincinin sandıkları korumak için dahi sokakları tercih etmesinden kaynaklanmaktadır.

2014 1 Mayıs'ı da işçi sınıfının bayrağı ve talepleri altında, kitlelerin sokaklarda meydanlarda buluşacağı, kitlesel olarak taleplerini haykıracağı dayanışma günü olacaktır.

Bu açıdan Haziran Direnişi'nin ruhuyla 2014 1 Mayıs'ının coşkusu ve öfkesi daha baştan, alanlara, sokaklara yayılmaya başlamıştır.

Sınıf devrimcileri, İzmir'de 2014 1 Mayıs'ının örgütlenmesi ve büyütülmesi açısından İzmirli emekçilerle tartışmaya, toplantılar düzenlemeye devam ediyor. Bu kapsamda **20 Nisan Pazar günü Çiğli'de** "Geziden Greif'e, Greif'ten 1 Mayıs'a direnenler kazanacak!" başlıklı bir toplantı gerçekleştirilecek.

Yine İzmirli emekçiler, **27 Nisan Pazar günü** 1 Mayıs ruhu ve coşkusu kuşanacak, BDSP'nin düzenlemiş olduğu piknikte buluşacak.

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde çıkarılan "Kölelik zincirlerini kırmak için direnişe, 1 Mayıs'a!" şiarlı BDSP afişleri, şimdiden İzmir'i kuşatmaya başlamış durumda.

Görselliğiyle dikkat çeken afişler, Alsancak, Basmane, Konak, Bayraklı, Soğukkuyu, Çiğli, Evka 5, Harmandalı'da yapılarak, İzmir'in gündemine 1 Mayıs taşıyor. Yine afişleri yapan sınıf devrimcileri emekçilerin ilgisi, destek kornaları ve sohbetleriyle karşılanıyor.

İzmir'de 1 Mayıs hazırlıkları yoğunlaşarak devam ediyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana'da 1 Mayıs çağrısı

Adana'da Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, Adana Tabip Odası tarafından oluşturulan 1 Mayıs Tertip Komitesi, 14 Nisan'da 1 Mayıs mitingine çağrı yaptı.

Saat 12.30'da İnönü Parkı'nda yapılan açıklamayla Adanalı işçi ve emekçiler 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele gününe katılmaya davet edildi.

Açıklama sonrasında dağıtılan bildirilerle de emekçilere 1 Mayıs çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Kapitalizm işçileri de çocuklarını da öldürüyor!

Açlık ve yoksulluk sınırının altında dahi yaşayabilmek için işçi ailelerinin ne zorluklar çektiği bilinmektedir. Güvencesiz çalışma koşulları, düşük ücretler sadece işçileri değil aynı zamanda ailelerini de doğrudan etkilemektedir.

Birkaç gün önce Antalya'nın Aksu ilçesinde bir kereste fabrikasında meydana gelen olay, işçilerin yaşadığı sorunların ne kadar çetrefilli olduğunu bir kez daha gösterdi. Kereste fabrikasında çalışan Özgür Öz, eşi Sultan Öz'ün o gün çalışmak zorunda kalması nedeniyle 2 çocuğunu işe getirmek zorunda kalmıştı. Çocuklardan Ali Can 6, Ayşe ise 3 yaşındaydı.

Baba çalışırken oyun oynayan Ali Can devrilen tomrukların altında kalarak hayatını kaybetti. Ayşe ise babası tarafından son anda kurtarılabildi. Bu vesileyle hayatlarını zor şartlarda, ağır çalışma koşulları altında devam ettirmeye çalışan çocuklu işçilerin sorunlarının ağırlığı ortaya çıktı.

Çözüm adı altında sunulan çözümsüzlükler

Çalışan anneler için ihtiyaç olduğu düşünülen kreş sorununun, babalar için de ne kadar önemli olduğu açığa çıktı. 16 Ağustos 2013'te çıkarılan "Gebe ve Emziren Kadınların Çalıştırılma Şartlarıyla Emzirme Odaları ve Çocuk Bakım Yurtlarına Dair Yönetmelik" ise uygulanmadığı gibi fazlasıyla yetersizdir.

Kreş açma zorunluluğu için kadın işçi oranını 150 ile sınırlayan yasa, kreş hakkını gasp etmek için çıkarılmıştır. Aynı zamanda bu yasa kadını eve hapseden, onu sadece ev işleriyle, çocuk bakımıyla mükellef kılan gerici anlayışın meseleye yaklaşımıyla da örtüşmektedir. Yani bir kez daha modern burjuvalar, ortaçağın gerici kafa yapısıyla aynı sınıfın çıkarlarında buluşmuşlardır.

Kadınlar ya bu şartlarda çalışmak zorunda kalacaklar, ya da düzenin bakmasıyla görevlendirdiği çocukları için eve hapsolacaklardır. Zaten gerici anlayışa göre 'çalışan kadın çocuklarını ve eşini ihmal etmektedir.' Sistem bir taraftan işçi ve emekçileri yoksulluğa iterken, bu soruna bir nebze de olsa çözüm bulma umuduyla çalışmak zorunda kalan kadınların yaşadığı sorunlara gözlerini kapatmaktadır.

Yolu yok kurtuluşun, sosyalizmi seçmedikçe!

Hayata geçirilmeyen kreş hakkının yanında işyerlerinde olması gereken çocuk yuvaları, emzirme odaları, anneler için dinlenme odaları, bakım evi, okul sonrası etüt merkezleri ve daha birçok şey işçi kadınlar için temel önemde bir ihtiyaçtır. Ancak kapitalist sistemde bunların karşılanması mümkün olmakla birlikte gerçekçi değildir. Çünkü çalışma saatlerinin ayarlanmasında bile kadın işçiler dışlanmakta, yok sayılmaktadır.

Kapitalist sistem, birçok alanda olduğu gibi çalışma yaşamında da kadına yönelik zorlaştırmacı engeller çıkarmaktadır. Kreş hakkını kullanılamaz hale getiren, kreş ihtiyacını sadece kadına göre tanımlayan bu sistemin anlayışı fazlasıyla açıktır. İşyerlerine açılacak kreşler için kadın işçi sayısına limit koymak ne kadar yanlışsa, kreş açmak için kadın-erkek ayrımı yapmak da o kadar yanlıştır.

Diğer taraftan çocuk bakımı ve gelişimi sadece anne ve babalara bırakılacak bir mesele değildir. Sağlıklı çözüme ise ancak toplumsal kurumlaşmalar yoluyla ulaşılabilir. Bu da ancak sosyalizmle mümkündür. PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapatılan Karşı gazetesinde direniş

Karşı gazetesi patronunun karını yetersiz bularak 13 Nisan'da kapama kararı aldığı gazetenin çalışanlarının hakkını vermemesi üzerine direniş başladı.

Gazetede çalışanlara detaylı bilgi vermeden alınan kapama ve toplu işten çıkarma kararı tepkiyle karşılandı.

Karşı gazetesi çalışanları, işgal ettikleri gazete binasından hakettikleri ödemeler yapılana kadar ayrılmayacaklarını duyurdular.

Basın emekçileri kendilerine hiçbir tebligat da yapılmadığını ve ödeme yapılmadan gazetenin kapatılmasını protesto için gazete binasını işgal etme kararı aldıklarını ifade etti.

Gazetenin Genel Yayın Yönetmeni Kutlu Esendemir başta olmak üzere yaklaşık 40 gazete çalışanı, ödeme yapılana kadar gazeteyi terketmeyeceklerini ifade ederek bekleyişe geçtiler. Esendemir Ankara büro ve İstanbul'da çalışanların hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden, hiçbir ödeme yapılmadan işlerine son verildiğini belirterek şunları söyledi: "Bunun üzerine beklemeye geçtik. Haklarımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz."

Patrondan kirli teklif

Fabrika önünde tek başına başladığı direnişi yaklaşık bir aydır kararlılıkla sürdüren Senapa Stampası işçisi Salih Savaş tüm baskılara ve tehditlere rağmen yılmıyor.

Tüm giriş çıkışlarda yaptığı oturma eylemleriyle geçişi engelleyen, müdür giriş çıkışlarını engelleyen direnişçi işçiye polis baskısı artarak devam ediyor.

İşçi düşmanı müdür artık fabrikaya polisler eşliğinde giriş çıkış yapıyor. Zorbalıkla direnişin kararlılığını kıramayan patron, direnişçi işçiye satın alarak kırabileceğini düşünüyor. Patron direnişçi işçiye direnişi bırakması için para teklif ediyor. Onuruyla direnen işçi ise bu direnişi kimsenin satın alamayacağını ifade ediyor.

Roboski katliamının istihbaratı MİT'ten

Beşir Atalay: Yurtiçinde ağırlıkla sınır ve sahil bölgelerinde TSK'nın bütün operasyonlarının istihbaratını MİT verir.

28 Aralık 2011'de, 28'i aynı aileden on yedisi çocuk 34 Kürt köylüsünün Türk savaş uçakları tarafından bombalanarak katledilmesinin ardından devlet kademesinden çeşitli açıklamalar gelmişti.

“Teröristler vuruldu” yalanı

Katliamın üzerinden 12 saat geçtikten sonra TSK şu açıklamayı yapmıştı: *“Bölgenin teröristler tarafından sıkça kullanılan bir yer olması ve geceleyin hududumuza doğru bir hareketin tespit edilmesi üzerine hava kuvvetleri uçakları ile ateş altına alınması gerektiği değerlendirilmiş ve saat 21.37-22.24 arasında hedef ateş altına alınmıştır.”*

Erdoğan, 29 Aralık'ta cenazeler defnedilirken ilk açıklamasını yapıyordu: *“40 kişilik bir grubun olması daha önce Gediktepe ve Hantepe baskınlarında silahların katırlarla taşınmasını hatırlatıyor. O zaman da niye bunlara müdahale edilmemişti denmişti.”* Bir gün sonra da *“Genelkurmay Başkanı ve komuta kademesine bu konudaki hassasiyeti nedeniyle medyaya rağmen teşekkür ediyorum”* demişti.

Erdoğan ayrıca istihbaratın MİT'ten geldiği yönlü haberleri yalanlayarak, bu iddianın MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a yönelik bir saldırı olduğunu söylemişti.

Failler serbest, katledilenlerin yakınları suçlu!

Devam eden süreçte Roboski Katliamı devlet tarafından “kaza” olarak adlandırılırken, sorumlular

hakkında cezai işlem yapılması bir tarafa soruşturma bile yürütülmedi. Askeri savcılık kararında *“TSK personeli TBMM ve Bakanlar Kurulu kararları çerçevesinde kanunun emrini icra etmişlerdir”* denilerek takipsizlik verildi. Katledilenlerin yakınları olan Roboskililer'in ise evleri basıldı, göz altına alındılar. Katliamın üzerini kapatmak için ailelere kan parası teklif edildi. Ancak aileler bunu reddederek sorumluların ceza almasını istediler.

İstihbarat MİT'ten

Roboski katliamı ile istihbaratın nerden geldiği bir sır olarak saklanmaya, üzeri örtülmeye çalışıldı. Katliamın MİT bağlantısının yeniden tartışılmasının nedeni ise Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay'dan gelen itiraf gibi bir açıklama oldu. Atalay, MİT kanunu ile ilgili bilgi verirken katliam istihbaratının MİT'ten geldiğini şöyle teyit etti: *“Yurtiçinde ağırlıkla sınır ve sahil bölgelerinde TSK'nın bütün operasyonlarının istihbaratını MİT verir.”*

Atalay'ın bu açıklaması “Yurtiçinde ve sınır bölgesinde” olan Roboski'ye fazlasıyla uymaktadır. Tariflenen bölgelerde “TSK'nın bütün operasyonlarının istihbaratını MİT” verdiğine göre, katliamda MİT de doğrudan sorumludur. Ancak bu insanlık suçunun sorumluluğu devletin sadece bir iki kurumuna ait değildir. Doğrudan devlet organizasyonu ile yaşanan bir katliamda Roboski

12 kişinin yüzü değiştirilmiş

Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, Tanık Koruma Kanunu ilgili bir soru önergesine verdiği yanıtta, Tanık Koruma Kanunu kapsamına giren 12 kişinin fizyolojik görünümünün değiştirildiğini söyledi.

Ayrıca Tanık Koruma Kurulu kararları ile 105 tanık, 168 tanık yakını olmak üzere 273 kişi hakkında koruma tedbirinin uygulandığı ifade edildi.

Adalet Bakanı, Tanık Koruma Kanunu'nun “Kimlik ve ilgili diğer bilgi ve belgelerin değiştirilmesi ve düzenlenmesi” tedbirinin, tanık ve tanık yakını olmak üzere toplam 109 kişi için geçerli olduğunu söyledi.

Kurul tarafından Tanık Koruma Kanunu kapsamında uygulanmakta olan tedbirlerin; “fiziki koruma sağlanması, kimlik ve ilgili diğer bilgi ve belgelerin değiştirilmesi ve düzenlenmesi, geçici olarak geçimini sağlama amacıyla maddi yardımda bulunulması, çalışan kişinin iş yerinin ya da iş alanının değiştirilmesi veya öğrenim görenin devam etmekte olduğu her türlü eğitim ve öğretim kurumunun değiştirilmesi, yurt içinde başka bir yerleşim biriminde yaşamasının sağlanması, fizyolojik görünümün estetik cerrahi yoluyla veya estetik cerrahi gerektirmeksizin değiştirilmesi ve buna uygun kimlik bilgilerinin yeniden düzenlenmesi” olarak ifade edildi.

Benzer bir olay Mart aynı başında da gündeme gelmişti. Ergenekon Davası'nın gizli tanığı Efe'nin savcılıktan kendi isteğiyle emekliye ayrıldıktan sonra gizli tanık koruma programına alınarak adı ve yüzü değiştirilip tekrar savcı olarak görevlendirildiği ortaya çıkmıştı. Avukat Turgut Kazan, Ergenekon'un gizli tanığı Efe'nin, İliş eski Savcısı Bayram Bozkurt olduğunu iki ayrı dosyadaki bire bir aynı imzaları delil göstererek açıklamıştı. Savcı Bozkurt'un eşinin de kimliği değiştirilerek yeni görevler verilmişti.

Bu ve benzeri yöntemlerin açıklanan sayıyla sınırlı olmadığını düşünmek için yeterli sebep var. Rejim, derin ve kirli işlerini yaptıkları hem yeni bir yüz ve kimlik, hem de yeni görevler vermeye devam ediyor.

Yolsuzluk eylemine katılanlara soruşturma

17 Aralık'tan sonra iyice açığa çıkan rüşvet ve yolsuzluk çarkına karşı birçok ilde eylemler yapılmıştı. Antalya'da da 'Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri' tarafından 26 Aralık Perşembe günü bir eylem gerçekleştirilmişti. Bu eyleme katılanlar hakkında savcılık ‘Türkiye Cumhuriyeti hükümetini aşağılamak’ suçundan soruşturma başlattı.

Haklarında soruşturma açılan ve polis tarafından ifadeye çağrılanların çoğunun üniversite öğrencileri olduğunu belirten Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Antalya Şube Başkanı Nusret Gürgöz şunları söyledi: *“Eylem nedeniyle ifadeye çağrılan 4 üniversite öğrencisi müvekkilimin sorgusuna ben katıldım. Şu an kaç kişi ifadeye çağrıldı bilemiyoruz. Fakat öğrenebildiğimiz kadarıyla kitle içinden üniversite öğrencilerine yönelik bir seçme uygulanmış.”*

Gürgöz, ifadeye çağrılanlara Ali İsmail Korkmaz'ın fotoğrafının da bulunduğu dövizler, “Yolsuzluk yolunuz, istifa sonunuz olacak” şeklinde yazılı pankartlar, atılan sloganlar ile Erdoğan ve AKP aleyhine slogan atılıp atılmadığının sorulduğunu ifade etti.

Ethem şüpheli, katil polis mağdur!

Haziran Direnişi'ne yönelik ana soruşturmaya ilişkin polis fezlekesine, polis kurşunuyla hayatını kaybeden Ethem Sarısülük şüpheli, onu öldüren polis de mağdur olarak geçti. Şahbaz'ın, mağdur sıfatıyla verdiği ifadesinde, kendisini yaralayanlardan şikâyetçi olması dikkat çekti.

Ankara'da 1 Haziran 2013 günü gerçekleşen eyleme yönelik Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından açılan soruşturma dosyasına sunulan polis fezlekesinde, Ethem Sarısülük ile ailenin avukatı Kazım Bayraktar da şüpheli olarak geçti.

Mağdur sıfatıyla 146 kişinin ismi geçerken 113 kişi de şüpheli oldu. Şüpheliler arasında Ethem Sarısülük 111., Avukat Kazım Bayraktar ise 112. oldu. Katil polis Şahbaz ise mağdur sıfatıyla fezlekedeki 24. sırada yer aldı.

Mağdur olarak ifade veren Şahbaz'ın atılan taşlar nedeniyle yaralandığı, fezlekeye de "Tedavisinin ardından kendisine 16 gün istirahat raporu verilmiş, kendilerine saldırarak yaralayan şahıslardan şikâyetçi olduğunu beyan etmiştir" şeklinde geçtiği öğrenildi. Katil polis "Ethem'i öldürmek için değil, kendini korumak için uyarı ateşi yapmak zorunda" kalmış.

Şahbaz'ın hala görevde olması katillerin korunduğunu göstermektedir. Bu sahiplenme yetmemiş olacak ki katiller mağdur sıfatıyla dava dosyalarına giriyor. Ethem'in kardeşleri için de soruşturma açıldığı düşünülecek olursa, 'destan yazar' polislerin devlet tarafından nasıl korunduğu ortaya çıkmaktadır.

Ali İsmail Korkmaz'ın davasına katılanlara soruşturma

Haziran Direnişi süresinde Eskişehir'deki eylemde polis tarafından dövülerek katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın davası Kayseri'ye sürgüne gönderilmişti.

Kayseri'de görülen dava öncesi kent polis ablukası altına alınmış, bir çok ilden takviye polis kuvvetleri getirilmişti. Mahkeme süresince de polisin almış olduğu tutumlar ve devletin davaya yaklaşımı gerginliklerin yaşanmasına neden olmuştu. Ali İsmail'in katilini koruyan yargı mekanizması davaya katılanlar hakkında, "Polise mukavemet", "Polise hakaret etmek" ve "Kamu malına zarar vermek" iddialarıyla soruşturma açtı.

Binlerce kişinin katıldığı dava ile ilgili Kayseri Cumhuriyet Savcılığı'nın hakkında soruşturma açtığı eylemciler arasında sanatçı Pinar Aydınlar da bulunuyor.

Ayrıca Antalya'da yolsuzluklarla ilgili eylemde kullanılan Ali İsmail Korkmaz'ın sözlerinin yazılı olduğu dövizle soruşturma açıldı. Antalya'da 26 Aralık'ta yapılan eylemde, "Yolsuzluk yolunuz, istifa sonunuz olacak" dövizleriyle birlikte Ali İsmail Korkmaz'ın sembolleştirdiği söz olan "Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adi hükümet" cümlelerinin yazılı olduğu dövizle soruşturma açılmasına neden oldu.

Abdullah Cömert iddianamesi baştan savma

Abdullah Cömert davasıyla ilgili Hatay 2 .Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 14 Nisan'da kabul edilen iddianameye, Cömert ailesinin avukatı Hatice Can tepki gösterdi.

Tutuksuz yargılamaya tepki

İddianamede adı şüpheli sıfatıyla geçen polis Ahmet Kuş'un kastla insan öldürmekten yargılanacağını vurgulayan Can, "Bu suçun cezası yirmi yıldan yirmi beş yıla hapis cezasıdır. Ahmet Kuş'un tutuklu yargılanması gerekmektedir" dedi. Öte taraftan davada polis Ahmet Kuş'tan başka sanık olmaması da ayrıca dikkat çekiyor. Can, bu duruma yönelik tepkisini "Emri veren polis amirlerinin de yargılanması gerekmektedir. Soruşturma aşamasında amirler yargı önüne dahi çıkarılmamıştır. Şüpheli olarak isimleri tespit edilmemiş ifadeleri alınmamıştır" diyerek gösterdi.

Avukat Can ayrıca şunları söyledi: "Bu davada iğneyle kuyu kazar gibi yol aldık ve peşini de bırakmayacağız. Polisin tutuklanması için derhal dilekçemizi vereceğiz. Amirler için verilen takipsizlik kararlarına itiraz edeceğiz. İnsanlık adına kamu vicdanı adına adalet arayışımız devam ediyor adalet arayışımız devam edecek vazgeçmeyeceğiz."

Ahmet Atakan yazılmasına hapis cezası

Antalya'da Haziran Direnişi eylemlerine yönelik davalar görülmeye devam ediyor.

Tekil davalardan oluşan 4 ayrı dosyada ceza çıktı. Antalya 17. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davalarda Doğan Erdoğan 4 ay, Hamdi Can ve Doğuş Canleylek ise 10'ar ay hapis cezası aldı. Söz konusu cezalar şartlı tahliye kapsamına alındı. Ayrıca Naim Doğan'ın "Ahmet Atakan ölümsüzdür!" yazılması nedeniyle Antalya 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yargılandığı davada da karar çıktı.

Kaleiçi'ndeki Güzel Sanatlar Galerisi binasının duvarına yazılama yaptığı gerekçesiyle Doğan'a 1 yıl hapis cezası verildi. Ceza, 6 bin lira para cezasına çevrildi.

Doğan, "kamu malına zarar vermekten" yargılandığı bu dava sonuçlanmadan önce Kültür ve Turizm İl Müdürlüğü tarafından boyanın temizlenmesi için çıkarılan 150 TL masrafı da ödedi.

Yağmaya, talana, özelleştirmelere, taşerona karşı tepyekûn direniş!

Yatağan işçileri 16 Eylül'de özelleştirmeye karşı açtıkları mücadele bayrağını bütün zorluklara rağmen devam ettiriyorlar. Muğla'daki Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik Santralleri ve kömür ocaklarının özelleştirilmesine karşı işletmenin önüne çadır kurulmasıyla başlayan direniş, Ankara'nın soğuşunda, Kurtuluş Parkı'nda devam ediyor. İşçiler bütün kararlılıklarıyla Ankara'nın soğuşuna, devletin kolluk kuvvetine ve azgınca saldırısına rağmen özelleştirmeye karşı nöbet tutuyorlar.

Yatağan'da yapılmak istenen özelleştirme ilk değil. Daha önce de 1997 ve 2000 yıllarında, özelleştirme kararı verilen santralde bu saldırı işçilerin mücadelesi sonucu geri çekilmişti. Bu yılın Ocak ayında da termik santralin ihalesinin yapılmasını engellediler. Bugün de işçiler özelleştirmeye karşı açtıkları mücadele bayrağını yükseltiyorlar. Çünkü Yatağan işçileri biliyorlar ki özelleştirme demek, ücretlerin düşmesi, güvencesiz çalışmanın derinleşmesi demek. Özelleştirme demek alınan hakların bir bir kaybedilmesi, hatta işsizlik, geleceksizlik demek. Özelleştirmelerin hangi oyunlarla hayata geçirildiğini, Seka'dan, Tariş'ten, Tekel'den bugün ise Karayolları işçilerinden, Yatağan işçilerinden biliyoruz.

Yatağan işçilerinin vermiş olduğu mücadele, özelleştirme saldırısına karşı verilen mücadelenin bir parçası sayılmalıdır. Ve bugün Ankara'nın göbeğinde açılan bayrak, 4C saldırısına karşı direnen Tekeller'in yolundan, taşeron saldırısına karşı direnen Greifler'in yolundan büyütülerek, işçi sınıfının mücadelesine katılmalıdır.

Talan, sömürü ve peşkeş sistemi olan özelleştirmeler, bu ülkede Tekel'in, Seka'nın, Tedaş'ın özelleştirilmesi ile işçiler üzerinde artan sömürüyü, yağmayı bütün açıklığı ile gösterdi. Özelleştirme saldırısı, haklarını kaybeden binlerce işçinin bu sömürü düzeninde nasıl parçalanıp, sömürülebileceğini gösterdi. Ve tabii ki mücadelenin nasıl verileceğini de.

Bu yüzden Yatağan işçilerinin verdikleri mücadele, kendileri ile sınırlı değil, bu topraklardaki özelleştirme saldırısına karşı verilen bir mücadeledir. Kazanmalıdır ki Türkiye işçi sınıfı kazansın. Aylardır direnen Yatağan işçilerinin direnişini selamlıyor, Ankara'ya taşınan direniş, özelleştirme saldırısına karşı kazanılmış ve büyütülmesi gereken bir mevzi olarak görüyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranimirobdsp.com/>

Yatağan işçilerine polis saldırdı

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy'de bulunan termik santrallerin özelleştirilmesine karşı Ankara'da bulunan Yatağan işçileri, eylemlerinin 5. gününde (14 Nisan) kendilerini Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na zincirledi.

Günlerdir Kurtuluş Parkı'nda direnişlerini sürdüren işçiler, zincirleme eylemi ile özelleştirme ihalesinin iptal edilmesini ve direniş sahiplenmeyen Türk-İş yönetiminin alana gelerek kendileri ile görüşmesini talep ettiler.

Polis işçilerin eylemine biber gazıyla saldırdı. Saldırı sonucu 10 işçi gözaltına alındı.

Alana gelen çevik kuvvet polisleri de direnişçi işçilerin Kurtuluş Parkı'na kurdukları çadırlarını sökmeleri ve dağılmalrı yönünde anons geçti. Bir süre devam eden karşılıklı bekleyişin ardından polis parktan çekildi.

Polis saldırısını duyan DTCF öğrencileri işçilere desteğe gittiler. Parkta halaylar çekildi.

Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Serbest bırakılan işçiler de parka geri döndüler. Maden-İş Sendikası Yatağan Şube Başkanı burada bir konuşma yaptı. Konuşmasında, AKP'nin sınıfın sokağa inmesinden ve mücadelenin toplumsallaşmasından korktuğunu, ancak korkunun ecele faydası olmadığını söyledi. Bundan sonra, direniş işyerlerine ve okullara taşıyacaklarını belirtti.

DEDAŞ'ta işgal

Günlerdir fiili grevde olan Enerji-Sen üyesi DEDAŞ işçileri haklarına sahip çıkmak için direnişlerinin 7. gününde (11 Nisan) işgal eylemi gerçekleştirdi.

Dişarbakır'daki Dicle Elektrik Dağıtım Şirketi AŞ'de çalışan Enerji-Sen üyeleri talepleri için başlatıkları eylemi sürdürüyor. Polis saldırılarıyla, mahkeme kararlarıyla yıldırılmaya çalışan işçiler işten atma saldırısının ardından eylemlerini işgale çevirdi.

80 işçi için işten çıkarma kararı verilmesi üzerine yaklaşık 100 işçi DEDAŞ İl Müdürlüğü'nün her katını tuttu. İşgal eylemiyle birlikte çok sayıda polis bölgeye yollandı. DEDAŞ'a 20'nin üzerinde akrep ve TOMA getirildi.

Direnişteki işçiler vardiya amirlerini etkisiz hale getirdi.

İşgal devam ederken sendika avukatları ve 3 işyeri temsilcisi DEDAŞ yönetimiyle bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmamasının ardından işçiler işgali sonlandırarak direniş sürdürme kararı aldıklarını açıkladılar.

Legrand'da işten atma saldırısı

Legrand'da işten atılan Sual Seçkin, saldırıya karşı direniş başlattı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada patron Sual Seçkin isimli işçiyi işten attı. Fabrika önünde direnişini sürdüren Sual Seçkin 11 Nisan'da bir açıklama yaparak süreci kamuoyuyla paylaştı. Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi yöneticileri kısa bir konuşma yaparak örgütlülüklerini savunacaklarını ifade ettiler. Ardından direnişçi işçi Sual Seçkin konuştu.

Sual Seçkin, patronun içerideki örgütlülüğü zayıflatmak ve etkisizleştirmek için sürekli öncü işçileri işten çıkardığını belirtti. Özellikle temsilci seçimi dönemlerinde öncü işçiler işten çıkarılarak, patronla işbirliği yapan ihanetçi işçilerin temsilci seçilmesine önayak olunduğunu ifade etti. İki arkadaşının da aynı nedenden dolayı kısa süre önce işten çıkarıldığını ifade eden Sual Seçkin, işe geri alınana kadar direnişini sürdüreceğini, aynı zamanda patron işbirlikçisi olan baştemsilcinin istifa etmesini kamuoyuyla paylaşmış oldu. Sual seçkinin ardından ise TKP'lilere söz verildi.

Eyleme TKP ve çeşitli sendikaların yöneticileri katıldı. Legrand'da daha önceki TİS sürecinde de 2 kadın işçi işten atılmış ve bir basın açıklaması

gerçekleştirilmişti. Birleşik Metal-İş Sendikası bu basın açıklamasına destek vermemiş, bu işçilerin işten atılmasına göz yummuştu.

BDSP'den ziyaret

Gebze BDSP 14 Nisan günü, GOSB 300. Sokak girişinde "Yaşasın sınıf dayanışması!/BDSP" ozaliti açarak sloganlarla fabrika kapısına kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca "Legrand işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşten atmalar yasaklansın!" sloganları atıldı.

Legrand fabrikasının önüne gelindiğinde direnişçi işçi ile sohbet edildi. Legrand direnişçisi, fabrika temsilcisi ile patronun işbirlikçi tutumunu, işten atılma sürecini ve yaklaşan temsilcilik seçimlerini anlattı. Sendikaların bürokratik yapısı, Greif'te yaşananlar ve mücadelenin ihtiyaçları üzerine konuşmalar gerçekleştirildi.

Ziyaret sona ererken BDSP'liler fabrika önünden "Legrand işçisi yalnız değildir!" sloganları ile ayrıldı.

Kızıl Bayrak/Gebze

EKU Fren Kampana'da TİS eylemleri

EKU Fren Kampana fabrikasında Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçen işçiler eylemde.

İşçilerin geçtiğimiz yıl Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçmesinin ardından, Ocak ayında imzalanması gereken TİS hala imzalanmadı. Uzun bir süredir yetki muamması yaşanan fabrikada EKU patronu çoğunluğu sağlayan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın bakanlık tarafından yetkili sendika olduğu tebliğ edildikten sonra yetkiye itiraz etmiş, Birleşik Metal-İş Sendikası ise yasal sürecin lehlerine sonuçlanması için bekleyişe geçmişti.

İşçilerse bu süre zarfında çeşitli biçimlerde eylemler yaparak sessiz kalmamıştı.

TİS yok, işbirlikçilere iyileştirme var!

Yetkili sendikanın yasal olarak belli olmamasını bahane eden EKU patronu Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş sendikalarını muhatap almayarak TİS imzalamıyor. Patron yanlısı olan bir grup işçiye iyileştirme zammı yapılması Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin öfkesini biliyor. İşçilerin zam talebi ise "yasal sürecin devam ettiği" bahanesiyle geçiştiriliyor.

Buna karşı, 11 ve 12 Nisan günleri gündüz vardiyasında çalışan işçiler yemek boykotu yaptılar. Ayrıca servislere bindikleri sırada alkış tutarak ve slogan atarak haklarının verilmesini talep ettiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

GF-Hakan Plastik'te patron pervasızlaşıyor

Lastik-İş'te örgütlenmelerinin ardından işten atma saldırısıyla yıldırılmaya çalışılan işçiler direniyor. İlk işten atma kararından bugüne haftalar geçerken patron, saldırısını, direnişçi işçilerin üzerine araç sürecek kadar pervasızlaştırdı.

14 Nisan akşamı, direnişçi işçilerden Mustafa Öztürk patronun aracıyla darp edilip yaralandı, hastaneye kaldırıldı.

GF-Hakan Plastik patronlarından Zafer Karadeniz, geçtiğimiz hafta Lastik-İş yöneticileriyle görüşmüş, 'şeklen yetkiye itiraz edeceklerini' aktararak sendikaya karşı olmadıklarını ileri sürmüştü ve "bu görüşme itibarı ile kesinlikle sendikal nedenden işten

atılma olmayacağına dair namus ve şeref sözü veriyorum" demişti.

Ancak işten atma saldırısı sürdü. 14 Nisan'da biri kadın iki işçi işten çıkarıldı. Son işten atılmalarla birlikte sendikalı oldukları için çıkarılan işçi sayısı 39'a yükseldi.

İşçiler son işten atma saldırısını protesto eylemleriyle karşıladılar. 15 Nisan sabahı direnişçi işçiler servislerin giriş ve çıkışını bir saat kadar engelledi. Fabrikaya giriş yapan müdürlerden Nusret Atik ise aracını işçilerin üzerine sürdü.

Atik'in bu pervasızlığı nedeniyle 2 işçi yaralandı. Direnişçi işçiler acil servise kaldırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İhanetinizin üz izin verme

DİSK/Tekstil yönetimi biz gözüktüyken sendikanın sitesinde “Başkanlar Kurulu”na ait olduğu belirtilen bir açıklama yayınlandı. Açıklamanın zamanı son derece manidardı. Her şeyiyle bize kanlı polis operasyonlarının ardından yayınlanan polis bültenlerini hatırlattı. Öyle ki, açıklamanın arasına sıkıştırılmış “gözaltına alınan işçiler serbest bırakılsın” türü göstermelik bir cümlenin dışında tüm açıklama “maceracı örgüt” edebiyatıyla direnişimize yönelik karalamalarla doluydu. Haklı ve onurlu direnişimizi çarpıtan, onun işçilerin iradesi dışında gerçekleşen bir eylemmiş gibi sunan Budaklar, böylelikle polis operasyonunun siyasal ve ahlaki zeminini düşüyorlardı.

Burada baştan aşağı bu niyetin damgasını taşıyan bu açıklamanın ayrıntıları üzerinde durmak istemiyoruz. Çünkü her satırı bizde sadece öfke ve tiksinti uyandırıyor. Ayrıca Greif gerçeğinin ne olduğunu, tüm aşamalarda nelerin yaşandığını anlatan sayısız açıklamamız var. Görmek istemeyen göz kadar körü yoktur.

Konuyla ilgili daha ayrıntılı bir açıklamayı da önümüzdeki günler içerisinde yapacağız. Ancak yine de burada sığıcağına bazı noktalar üzerinde durmak istiyoruz.

1. Açıklama DİSK’e teşekkürle başlıyor. Bu haliyle DİSK yönetiminin tüm süreç içerisindeki rolünü tescilliyor. Ortada DİSK yönetiminin ‘bir biçimde’ Budaklar’a ortak olduğunu gösteriyor.

2. “Bir kısmı işçi 90 kişi” denilerek açık bir çarpıtmaya gidiliyor. Böylelikle gözaltına alınanlar içerisinde işçilerin azınlık olduğu kanısı oluşturulmaya çalışılıyor. Oysa gözaltına alınanların sadece 15’i işçi değildir. Üstelik bunlardan bazıları muhabir, bazıları da işçi yakınlarıdır.

3. Açıklamanın her satırında işgal eylemini büyük bir kararlılıkla sonuna kadar sürdüren işçilerinin mücadelesini yok saymaya çalışıyorlar. Bunun için de rakamlar da kullanıyorlar. Direnişe katılanların yüzde 90’ının eylemi bıraktığı yalanını ortaya atarak haklı çıkmaya çalışıyorlar.

Elbette 60 günlük son derece zorlu bir maratona dönüşen direnişimizde dökülmeler oldu. Budak’ın ihanet şebekesinin patronla elbirliği yaparak sırtımıza vurduğu hançer bunun en önemli nedeni oldu. İşçi arkadaşlarımızın kimisi korkutuldu, kimisi satın alınmış bazı karactersizler tarafından aldatılıp aramızdan koparıldı, kimisi de uzun süren maratona hem ekonomik hem de zihnen dayanamadı. Ama her şeye rağmen polis operasyonunun gerçekleştirildiği gün, direnişe katılanların sayısı 150’yi geçiyordu. Bunlardan bir kısmı izinli olduğu için operasyon sırasında fabrikada değildi.

Ama şunu belirtelim ki, tek bir işçi dahi kalsa bu sizin ihanet etmiş olduğunuz gerçeğini değiştirmez.

4. “Barışçıl biçimde sona erdirmek için çaba sarf ettik” diyorlar, ama bitirmek yerine direnişin kazanması için neden mücadele etmemişler açıklamalılar? Ayrıca bu Greif yönetiminin en başından itibaren kullandığı dildir. “Barışçıl yollar” adı altında işçileri kendi koşullarında bir toplu sözleşmeye boyun eğdirmeye çalışıyorlar, olmazsa şiddet meşrulaştırılmış oluyor.

5. “İşçilerin iradesini hiçe sayan bir siyasi grubun sorumsuz ve maceracı tavrı” diyorlar, ama aslında böylelikle irademizi hiçe sayıyorlar. Bütün kararları biz kendimiz aldık, karar süreçleri de çoğu zaman basın gözleri önünde yaşandı. Kimseyi siyasi görüşlerinden dolayı yargılayamazsınız. Sonuçta insanlar siyasi bakışları ve sınıf konumları neyse ona göre tutum alırlar. Sosyalist işçilerin dedikleri kabul görüyor diye, onların kimliğinden dolayı bu işçi demokrasisini karalayamazsınız. Bunu yapmak direnişimize ve irademize hakarettir.

6. Direnişimizin işçi ve sendika hareketine hiçbir yarar getirmediği aksine zarar verdiğini söylüyorsunuz yanılıyorsunuz. Sizin dediğiniz yollardan gitseydik size aidat ödeyen üyeler kazandırmış olmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktık. Ancak işgal ve direniş yolundan giderek yasaların arkasında oynanan sendikacılığın cenderesinde sürünmenin dışında bir yol olduğunu gösterdik. İşçi kardeşlerimiz bizim eksik bıraktıklarımızı tamamlayarak bu yoldan ilerleyeceklerdir. Ama şunu da söyleyelim ki, vermediğiniz desteği bir yana bırakalım sadece gölge etmeseydiniz, ayağımıza çelme takmasaydınız, DİSK’i yeniden ayağa kaldıracak bir büyük çıkışın yolunu açabilirdik. Ancak DİSK’in bu tutumu, işçilerin DİSK’i

ve işçi sınıfımızı büyük kazanımlardan ettiniz.

7. İşkolunun en iyi sözleşmesinin koşullarının oluşturulduğunu, ancak bunu maceracı bir siyasetin kendi reklamını yapmak uğruna eylemde ısrar ederek teptiğini söylüyorlar. Öncelikle iyi dediğiniz her şey işgal eylemini sürdüren biz işçilerin sayesinde, bu unutulmasın.

Ayrıca her ne karar alındıysa bu kararlar, direnişteki tüm işçi arkadaşlarımızın katıldığı tartışma süreçlerinin ürünüdür. İşçi arkadaşlarımız mücadeleye devam kararı verdikleri için bu mücadele sürmüştür.

Öte yandan ise Budaklar’ın yaratmaya çalıştığı görüntünün aksine, Greif işçisi hiç de esnemekten ve uzlaşmaktan kaçınmamıştır. Buna rağmen bir anlaşma olmamışsa bunun nedenlerinden birisi, Greif yönetiminden tarafımıza yapıldığı iddia edilen tekliflerin bir muamma olarak kalmış olması. İkincisi biz kesin olmayan bu teklifler karşısında geri adım atmaya kalktığımızda daha geri bir dayatmayla karşımıza çıkmış olması. Üçüncüsü ise direnişimizin en önemli dinamiklerinden birini oluşturan taşeron işçisi arkadaşlarımızın taleplerinin esası yönünden kabul edilmemesidir.

Dahası iyi sözleşme diye yaygarasını yaptıkları zam oranı yanıltıcıdır. Örneğin, “Asgari ücret alanların (1.071 TL) ücretleri 1.134 TL’ye yükseltilecek. Birinci altı ay için yüzde 9 oranında ücret artışı uygulandıktan sonra 120 TL iyileştirme zammı yapılacak” diyorlar. Ama bu brüt ücrettir. Neti 968 TL’ye denk gelmektedir. Hesaplarını brüt ücret üzerinden yapanlar, işçinin cebine girene değil patronun cebinden çıkana bakıyorlar. Böylelikle saflarını bir daha göstermiş oluyorlar. Öte yandan sendikalaşmadan önce biz zaten

erini örtmenize eyeceğiz!

765 TL asgari ücret + 150 TL prim olmak üzere toplamda 915 TL ücret alıyorduk. Onların çok çok iyi dedikleri toplu sözleşmenin farkı 50 TL'dir. Ki bu da zaten sendikaya verilecek aidat miktarıdır. Yani aslında işkolunun en iyi sözleşmesiyle kendi aidatlarını kurtaracak bir zam oranı bile elde etmiş değillerdir.

Yeniden belirtelim ki, taşeronlaştırma kaldırılmış olsaydı biz buna dahi razıydık. Ama yanaşmadılar.

Son olarak ise hemen her aşamada irademizi hiçe sayan kaba ve saldırgan tutumlarla karşımıza çıkmaları, uzlaşma zeminini de dinamitlemiştir.

Tüm bunları bir yana bırakarak söyleyelim ki, sendikacılıkları üçü beş yapmaktan ibaret olanların “uzlaşmadan kaçındığınız için elinizdekenden de oldunuz” diyerek bizi yargılamaya hakkı yoktur. Bırakın da ne kaybettiğimiz muhasebesini biz işçiler yapalım. Sendikal kademelerde oturanların yapması gereken böylesine cüretli bir eylemi yapan işçileri desteklemek ve gelinen yerde neden yeterince desteklenmediği konusunda vicdani bir muhasebe yapmak olmalıdır.

Ayrıca unutulmasın ki her çığır açan sınıf eylemi, yerleşik ölçüler aştığı için çığır açar, bu ölçüde de sınıf mücadelesine yeni ölçüler getirir. “Başarısız” oldu diye de bu türden hiçbir cüretli sınıf eylemi yargılanmaz. Çekiştirilmez, hele hele onun “başarısızlıkları” kimseyi doğrulamaz.

8. “Kapanan fabrikanın yeniden açılması için gayretlerimizi” sürdüreceğiz diyorsunuz. Böylelikle patronun direnişimizi kırmak için kullandığı bir argümana destek veriyorsunuz. Çünkü sizler tıpkı Türk-İş’in sarı sendikacıları gibi işçinin çıkarından çok patronların çıkarını düşünüyorsunuz. İşçi sınıfını da “aman fazla istemeyin yabancı sermaye kaçır, ekmeğinizden olursunuz” diye korkutuyorsunuz. Hatırlatalım ki Greif de dahil yabancı sermaye, ucuz işgücü ve ağır çalışma koşulları için burada. Bunun için ücretlerimiz üç kuruş artsa fabrikayı kapatıp gideriz

derler. Bunun için siz de “aman fabrika kapanmasın” diyerek onların başımızda sallandığı sopayı bize gösteriyorsunuz. Belirtelim ki buradan sınıfımız bir şey kazanmaz. Bu kafa olduğu müddetçe ülkemiz ucuz işgücü cenneti olmaktan çıkmaz. Olsa olsa bedavaya çalıştırılan köleler bir de size birer yevmiye haraç verir, bir de böyle soyulurlar.

9. “Kendilerine sol diyen maceracı bir örgütün DİSK’e ve Tekstil İşçileri Sendikası’na sözlü ve fiziki saldırılarını kınıyor”larmış. Saldırı günü yapılan bir açıklamada bu türden ifadeler oldukça manidar. Böylelikle polis saldırısına gerekçe üretmiş olurken, diğer taraftan da DİSK üyelerini ve işçi sınıfını Greif işçisinin yanında durmaktan alıkoymaya çalışıyorlar.

Onlara şunu söyleyelim: Bugüne kadar kararlarımızı nasıl aldığımız ortadadır. En başından itibaren tam bir işçi demokrasisi kurduk, komiteler ve genel işçi toplantıları yoluyla süreci işlettik. Bu anlamda yaptığımız her şey basının önünde gerçekleşti. İşte durum böyleyken “maceracı örgüt” diyerek bu gerçek işçi iradesini karalamaya çalışıyorsunuz. Oysa biz sizin kararlarınızı nasıl aldığınızı da biliyoruz. Her şeyi

Budak’ın belirlediği bir sendikada demokrasinin zerresi yoktur.

Belirtelim ki bizim mücadelemiz DİSK’in ve Tekstil Sendikası’nın kendisine karşı değildir. DİSK ve Tekstil Sendikası bize, biz işçilere aittir. Biz o yönetim koltuklarında oturanların anlayış ve tutumlarına karşı çıkıyoruz.

Tekstil Sendikası’nın yönetiminde oturan Rıdvan Budaklar bizim için sınıfa ihanet etmiş bir çeteden başka bir şey değilken, DİSK yöneticileri bürokratik konumları nedeniyle arada sallanan, bundan dolayı da patron ve Budaklar’ın suçlarına bilinçli ya da bilinçsizce ortak olanlardır. Bunun için onlara karşı üslubumuz ve yöntemimizle Budaklar’a karşı kullandığımız üslup ve yöntem birbirinden farklıdır, farklı olacaktır.

İşte böyle sapla saman birbirine karıştırılarak ihanetin üzeri örtülmeye çalışılıyor. Ama ihanetinizin üzerini örtmenize izin vermeyeceğimiz gibi hesabını da soracağız.

Direnişçi Greif İşçileri

17 Nisan 2014

İşte Budak çetesinin “işkolunun en iyi sözleşmesi” gerçeği!

DİSK Tekstil’in koltuklarında oturan Rıdvan Budak ve ortakları, işkolunun en iyi sözleşmesinin koşullarının oluşturulduğunu iddia ederek, bizi maceracılıkla suçluyor.

Bakın bu en iyi sözleşmede neler var?

Sözleşmeyle “Asgari ücret alanların (1.071 TL) ücretleri 1.134 TL’ye yükseltilecek. Birinci altı ay için yüzde 9 oranında ücret artışı uygulandıktan sonra 120 TL iyileştirme zammı yapılacak” diyorlar. Ama bu brüt ücrettir. Neti 968 TL’ye denk gelmektedir. Hesaplarını brüt ücret üzerinden yapanlar, işçinin cebine girene değil patronun cebinden çıkana bakıyorlar. Böylelikle saflarını bir daha göstermiş oluyorlar. Öte yandan sendikalaşmadan önce biz zaten 765 TL asgari ücret + 150 TL prim olmak üzere toplamda 915 TL ücret alıyorduk. Onların çok çok iyi dedikleri toplu sözleşmenin farkı 50 TL’dir. Ki bu da zaten sendikaya verilecek aidat miktarıdır. Yani aslında işkolunun en iyi sözleşmesiyle kendi aidatlarını kurtaracak bir zam oranı bile elde etmiş değillerdir.

Ayrıca ikramiye ve sosyal hakları ücrete eklediğimizde, elimize geçecek ücret 1250 TL’yi bulmuyor.

İşte 15-20 yıllık kalifiye makinacı kalifiye işçiler için çok çok iyi dedikleri rakamlar bunlar. Bunu kabul etmediğimiz için maceracı olarak suçlanıyoruz.

Peki bizim talebimiz neydi?

Bu 15-20 yıllık kalifiye işçilerin sosyal hakları hariç net taban ücretlerinin 1100-1200 TL olmasıydı. Hayalperestlik bu mudur?

Hem tekstil işkolunda görünüyor olmasına rağmen çalıştığımız işyeri entegre bir tesisdir ve aslında petro-kimya işkolundadır. Yani bu ücret düzeyi son derece makuldür. Yoksulluk sınırının 3700 TL olarak hesaplandığı bir ülkede varın gerisini siz düşünün.

Yeniden belirtelim ki, taşeronlaştırma kaldırılmış olsaydı biz buna dahi razıydık. Ama yanaşmadılar. Çünkü kölelik düzenlerinin sonunu görüp korktular, tüm güçleriyle bizi bölüp parçalamaya giriştiler.

Greif işçilerinden ihanete karşı açıklama...

Bu kez yakalarını bırakmayacağız, hesap soracağız!

Şu an büyük bir öfke içerisindeyiz. Çünkü sendikamızın başına çöreklenen Rıdvan Budak ve ihanet çetesi tarafından bir kez daha hançerlendik. Bugün tutup taleplerimizi kulak arkası edip toplu sözleşmeye imza attılar.

Satış masası kurulmadan önce tavrımızı net biçimde ortaya koymuştuk. Eğer Hadımköy fabrikasını da kapsayan bu toplu sözleşme imzalanacaksa, bunu ancak haklarımızı güvenceye alan bir protokolün sözleşmeye eklenmesi halinde kabul edebilirdik. Aksi halde grev kararı alınmalı ve fabrikaya grev pankartı asılmalıydı. Bu, toplu sözleşmenin tarafı olan biz Greif işçilerinin son derece meşru ve haklı bir talebiydi. Sendikamızın başındaki Budaklar'ın bu talebe yanıt vermesi ve gereğini yapması gerekiyordu. Eğer Greif yönetimi protokolü kabul etmiyorsa, tutup toplu sözleşmeye imza atmayı reddedip grev kararı almalıydı.

Ama Rıdvan Budak ve ortakları bizi şaşırtmadı. Bir kez daha ihanet hançerini sırtımıza sapladılar. Bunu yaparken de tüm hünerlerini gösterdiler. Biz toplu sözleşme ile protokol birbirinden ayıramaz derken, onlar satış için iki ayrı odada iki ayrı masa kurdular.

Odaların birinde Rıdvan Budak Greif yöneticileriyle protokol için danışıklı bir kavgaya tutuşurken, hazırda bulunan DİSK'in avukatına da seyirci rolü verilmişti. Ondandır danışıklı kavgayı kamuoyuna anlatması bekleniyordu. Yani DİSK'in avukatı da buna alet ediliyordu. Nitekim o da bize farkında olarak ya da olmayarak bu rolün gereğini yerine getirip bu danışıklı kavgayı uzun uzun anlattı.

Ondan öğrendiğimize göre, Budak tazminatlarımızı isterken Greif yöneticileri ise polis tarafından gözaltına alınanların tazminatlarını ödememekte ısrar ediyordu. Böylelikle tartışma zaman zaman gerilerek uzayıp gidiyor, ama hiçbir sonuç çıkmıyordu. Sadece burada olup bitene bakan Budak'ın biz Greif işçileri için canını dişine taktığını sanar. Ama gerçeği öğrenmek için sadece yan odaya bakması yeterdi. Çünkü aynı anda yan odada Budak'ın İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan satış sözleşmesine imza atıyordu.

Bu kargaların bile güleceği türden bir satış oyunudur. Ama işte Budaklar, daha önce defalarca yaptıkları gibi, böylesine alçakça ve adice bir satış oyununa imza attılar. Bunu yaparken de bir kez daha DİSK yönetimini bu satışa alet ettiler. Böylelikle nasıl da kirli bir satış şebekesi olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

Bu büyük satışa imza atıp sonra da sendikanın kapısına kilit vurup bina görevlisine de "iki hafta açık değiliz" diyerek ortadan kayboldular. Çünkü suçlarının

farkındalar ve öfkemizden kurtulmak için saklanıyorlar. Sanıyorlar ki her şey zamanla durulur ve bugüne kadar hep olduğu gibi yaptıkları yanlışlarına kar kalır. Buradan ilan ediyoruz ki büyük bir yanlış içerisindeler. Eninde sonunda hesap vermekten kurtulamayacaklar.

Çünkü artık canımıza tak etti. Bunca fedakarlığı yapan işçiler olarak her defasında bu satış şebekesinin ihanetine uğradık. Her defasında uyardık, kapılarına gittik, hesap soracağımızı gösterdik ama onlar ihanette ısrar gösterdiler, bildikleri yoldan şaşmadılar.

Büyük fedakarlıklarla başladığımız işgal eylemimizi daha ilk anda baltalamaya kalkan bunlardı. Yetmedi taşeron çeteleriyle elbirliği yapıp direnişimizi kırmaya çalıştılar. Üstüne işgalimizi kırmak için Dudullu fabrikasındaki direnişi kırdılar. Ama bu kadarı da yetmeyince polis operasyonlarına ortak oldular. Hem operasyon öncesinde yaptıkları protokolle hem de sonrasındaki açıklamalarıyla rollerini açığa vurdular. İşte şimdi de son darbeyi vurup kazanılmış haklarımızın da üzerine yatanlara ortaklık ediyorlar.

İşte bunun için nereye kaçarlarsa kaçsınlar bu ihanet şebekesinin yakalarını bırakmayacağız. Hem kendimiz için hem de bugüne kadar bu şebeke tarafından satılan, hayatları karartılan işçi arkadaşlarımızın hesabını onlardan sonuna kadar soracağız. Bu konuda kesin kararlıyız.

Bir sözümüz de DİSK'in satış şebekesinin her çocuk

oyuncağına çevirdiği DİSK yönetimine!

Rıdvan Budaklar en başından itibaren bize karşı çevirdikleri tüm dolaplarda sizi bir biçimde hep kullandılar. Bu konuda öylesine de başarılı oldular ki tutup polis operasyonunun ardından yaptıkları açıklamaya, en başından itibaren yaptığınız yardımlardan dolayı size teşekkür ederek başladılar. Bu dahi bize karşı işledikleri suçlara nasıl da sizi bir biçimde buluşturduklarını kanıtlamaya yeter. Bunun için eğer samimiyseniz artık sizi Budak hainlerine karşı tutum almaya çağırıyoruz. Alın ki DİSK'i de bu kara lekeden kurtarın.

Ayrıca şunu da ekleyelim ki, Greif yönetimi bu tutumuyla aynı zamanda daha önce DİSK yöneticilerine verdiği sözleri de tutmamıştır. Genel Başkan Kani Beko, bu ihtimale karşılık "biz konu mankeni miyiz?" demekteydi. Demek ki bu son durumla Budaklar onu da "konu mankeni" durumuna düşürmüşlerdir. DİSK yöneticilerinin de onuru çöğürmüştür. İşte bunun için geline yerde Greif patronuna karşı mücadele DİSK yönetiminin de onur mücadelesidir.

Son söz olarak belirtelim ki, haklarımızı iç edeceğine sanan Amerikan tekeli ve onun uşak takımının da peşini bırakmayacağız. Hep söylediğimiz gibi haklarımızın zerresini onlara yedirtmeyeceğiz. Bunun için onlara rahat yüzü göstermeyeceğiz, "İşgal, grev, direniş" kararlılığıyla hem Greif'te hem de yaşadıkları her yerde kapılarına dayanacağız. Eğer haklarımızı vermezlerse bu ülkeden taşı tarağı toplayıp gitmek zorunda bırakacağız.

Bugüne kadar direnişimize destek sunan tüm duyarlı kamuoyunu, emek dostlarını ve sınıf kardeşlerimizi yanımızda olmaya, katkı ve desteklerini sürdürmeye çağırıyoruz.

Direnişçi Greif İşçileri

15 Nisan 2014

İhanet çetesi Greif'te satış sözleşmesini imzaladı...

DİSK/Tekstil yönetimi Greif'te sözleşmeyi imzaladı. İşçilerden habersiz imzalanan sözleşmede Greif işçilerinin hiçbir talebi de yer almadı.

Greif işgalinin başından beri türlü ayak oyunları ile direnişi zayıflatmaya, bölmeye ve nihayetinde kırmaya çalışan, bunun için Greif yönetimi ile defalarca işbirliği içerisine giren DİSK Tekstil bürokratları, 14 Nisan'da beklenen satış sözleşmesine imza attılar. Başını Rıdvan Budak haininin çektiği tekstil bürokratları, direnen Greif işçilerini bir kez daha arkadan hançerlediler.

Satış sözleşmesinin 14 Nisan'da imzalanması ise fazlasıyla manidar. Zira işten atılan ve polis zorbalığıyla fabrikadan çıkarılan işgalci Greif işçilerinin fabrikanın kapatılması durumunda başta kıdem tazminatı olmak üzere yaşanabilecek hak gasplarının önüne geçmek için Greif yönetimi ile Tekstil Sendikası arasında bir protokol imzalanması söz konusuydu.

DİSK ve DİSK Tekstil Sendikası'nın bir arada Greif yönetimi ile gerçekleştireceği protokol toplantısı yapılacağı önden kamuoyuna duyurulmuştu. Fakat ortaya çıkan sonuç, "protokol toplantıları" ile Greif işçilerinin oyalandığını ve görüşmelerin tamamen mizansen olduğunu gözler önüne sermiş oldu.

DİSK Tekstil Sendikası tarihine yeni bir ihanet ve satış sözleşmesi ekledi.

Peki DİSK sürecin neresinde?

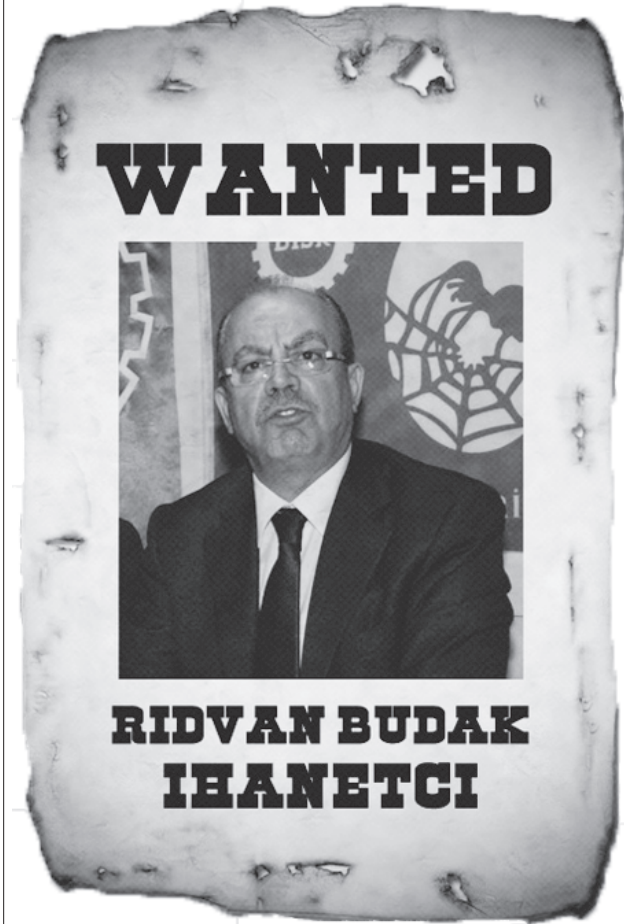
Azgın polis terörü ile işgalci Greif işçilerinin fabrikadan çıkarılması ve direnişin yeni biçimler üzerinden sürdürülmesi ile birlikte gündeme gelen protokol söyleminin gerçekte kocaman bir ihanet projesi olduğu yaşanan gelişmelerle doğrulandı.

DİSK Genel Merkezi'ne gelen ve Greif yönetimi ile görüşmelere katılan DİSK avukatı, yaptığı açıklamalarla TİS üzerine anlaşıldığını, geriye sadece işin "redaksiyon" kısmının kaldığını ifade etti. Protokol görüşmesinde DİSK adına sadece Rıdvan Budak'ın ve kendisinin olduğunu ifade eden avukat, aynı dakikalarda yan odada Kazım Doğan haininin TİS görüşmesi yaptığını ve sözleşmede anlaşmaya varıldığını belirtmiş oldu. Bu ayrıntıların ne kadar gerçeği yansıttığını bilemiyoruz.

Dahası biri protokol, diğeri TİS masası olmak üzere iki ayrı masanın kurulup kurulmadığını da bilemiyoruz. Fakat bildiğimiz bir şey var ki o da Rıdvan Budak ve Kazım Doğan ikilisinin işçi sınıfına karşı yeni bir suç işlediği, işgalci Greif işçilerini yüz üstü bıraktığı ve yeni bir ihanetin daha altına imza attığıdır. Zira yapılan TİS'te işgalci Greif işçilerinin hiçbir talebine yer verilmemiştir. Hiçbir hakları güvence altına alınmamıştır.

Bizler Budak ve Doğan ikilisinin işçi sınıfı karşısında oynadığı kirli ve karanlık oyunları biliyoruz. Fakat başta Kani Beko ve Arzu Çerkezoğlu olmak üzere DİSK yönetimi bu sürecin neresindedir? Greif yönetimi ile yapılacak olan protokol üzerinden sorumluluk alan bu yöneticiler neden bu görüşmeye katılmamışlardır? Bu soruların yanıtını henüz bilemiyoruz. Direnişçi Greif işçileri DİSK Genel Merkezi'nde Beko ve Çerkezoğlu'ndan bu soruların yanıtını almaya çalıştılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.kizilbayrak.org.tr/>

Greif işçilerinden ilan!

DİSK/Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak, Greif işgalinin başından beri işçilerin karşısına çıkamıyor. İşçilerden köşe bucak kaçan Budak, kapalı kapılar ardında ihanetini adım adım sürdürüyordu. Son vuruşunu da iki gün önce yaptı. Budak'ın başını çektiği ihanet şebekesi, işçilerin kabul etmediği toplu sözleşmeyi yine işçilerin haberi olmadan imzaladılar. Oysa işçiler yasal grev süresinin başlamasıyla birlikte fabrikaya grev pankartını asmak istiyorlardı.

Greif işçileri de Facebook hesaplarından bir ilan yayınladılar. İlanda, ihanet şebekesinin şefi Rıdvan Budak'ın ve yardımcısı Kazım Doğan'ın arandığını duyurdular.

Greif işçilerinin ilanı şöyle:

ARANIYOR!

Adı Rıdvan Budak.

Sınıfına ihanetten aranıyor. Son olarak başında bulunduğu sendikanın üyeleri olan Greif işçilerine ihanet etti.

En son iki gün önce suç ortağı Kazım Doğan ile birlikte Greif patronlarıyla satış sözleşmesine imza atarken görüldüler.

Bir haftadır daha önce "ofisime giremiyorum" diyerek Greif işçilerini attırmak için polis çağırdığı sendika binasına kilit vurduktan sonra kayıplara karıştı.

Onu ve ortağı Kazım Doğan'ı görenlerin, haklarında bilgi sahibi olanların Greif işçilerine başvurmalarını rica ediyoruz.

Yardım edenler katkılarından dolayı işçi sınıfına ve insanlığa büyük bir hizmette bulunmuş olacaklardır.

İrtibat: greifiscileri@gmail.com

Facebook: Greif-İşgal-Grev-Direniş

Bu ne kibir, bu ne sorumsuzluk!

4 Nisan'da gerçekleştirilen DİSK Başkanlar Kurulu'nun sonuç bildirgesi, işgal fabrikasına yapılan polis saldırısından sonra, 14 Nisan günü kamuoyuna açıklandı.

Açıklamada 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağı vurgusu yapılırken direnişimizle ilgili de uzunca sayılabilecek bir bölüm var. Fakat dikkat çekici biçimde DİSK Başkanlar Kurulu, bunca söz içerisinde direnişimizle dayanışmak için herhangi bir somut eylem kararı ortaya koymazken, bizimle ve bize destek veren siyasal öznelerle polemik yürütmekten başka bir şey yapmıyor.

Oysa onlardan beklentimiz bize laf yetiştirmek değil, mücadelemizin ihtiyaçlarına yanıt vermeleriydi.

Ama bunu yapmayan Başkanlar Kurulu, direnişi desteklediğini ifade ettiği cümlelerde dahi direnişimize karşı uzaklığını ortaya koymanın ötesine geçmedi. Greif işyerinde 44 ayrı taşeron firmanın faaliyet gösterdiğini, bu durumun Türkiye'de taşeronlaştırmının geldiği boyutu gösterdiğini, işçi sınıfının taşeronlaştırmaya karşı verdiği mücadeleyi desteklediklerini söylüyorlar. Böylesine genel geçer sözleri, en başından itibaren büyük direnişimizi sıradan bir işçi eylemi olarak sunma çabasının yeni bir örneği sayıyoruz.

Sonuç bildirgesi bu genel geçer sözlerin ardından, süttten çıkmış ak kaşıkmişçasına ne DİSK yönetimi ne de Rıdvan Budaklar payına tek kelime özeleştirel bir değerlendirmede bulunmuyor. Varsa yoksa sendika-konfederasyon-işçi arasındaki birliği bozmaya yönelik tutumlardan dem vuruyor. Süreç boyunca yaşanan tüm sorunlar bu bozucu davranışlara fatura edildikten sonra da, bundan sonra DİSK yönetiminin devreye girdiği, işçilerin iradesi doğrultusunda bir toplu sözleşme yapılacağı ve komite oluşturarak sürece

müdahale edileceği duyuruluyor.

4 Nisan'da toplanan bir Başkanlar Kurulu'nun toplantısından bizim payımıza çıkanlar bunlar oluyor. "Destekleyeceğiz" diyorlar, ama ciddiye alınır tek bir iş yapmıyorlar. Komite tek bir kez toplanmıyor, zerrece bir iş yapmıyor. 10 Nisan günü saldırı olduktan sonra ancak DİSK yöneticileri fabrika önüne geliyorlar ve sonra da Rıdvan Budaklar'ın satış sözleşmesini imzalamasını izlemekle yetiniyorlar. Sonra da 14 Nisan günü tutuyor bize bu açıklamaları yapıyorlar.

En sonunda da direnişin geleceğini her şeyin üzerinde gördükleri için eleştirilere yanıt vermekten kaçındıklarını bildiriyorlar.

Ne diyelim bilemiyoruz? Sadece bu ne kibir, bu ne kendini beğenmişlik, bu nasıl bir sorumsuzluktur demekle yetiniyoruz? Öyle ya Greif işçisinin mücadelesine zerrece katkı vermeyenler, bir de tutup onu eleştirme hakkını kendilerinde bulabiliyorlar. Bir de tutup bunu DİSK'in değerleri arkasına sığınarak yapıyorlar.

Pes doğrusu!

Direnişçi Greif İşçileri
17 Nisan 2014

KESK'ten Greif direnişi açıklaması...

Greif direnişine yapılan polis saldırısını kınıyoruz!

Toplu iş sözleşmesi sürecinde taleplerinin karşılanmasını isteyen Greif işçilerinin direnişi 63 gündür devam ediyor. Taşeron ve sömürü düzenine karşı direnen, emeklerinin karşılığı için mücadele eden Greif işçileri sadece haklarını gasp eden patrona karşı değil, gazıyla copuyla ve tüm tehditleriyle polis şiddetine karşı da direnişini sürdürmektedirler.

Yıllardır düşük ücret ve sosyal haklardan yoksun olarak çalıştırılan Greif işçileri, toplu sözleşme sürecinde insanca yaşam için öne sürdükleri taleplerin dikkate alınması için işyerini terk etmeyerek, hakları karşılanana kadar süreceğini açıkladıkları direniş eylemine başlamışlardır. Greif işçilerinin iki ayı aşkın bir süredir sürdürdüğü direnişe polis, 10 Nisan 2014 tarihinde gaz ve cop ile acımasızca saldırmış, 90'a yakın işçiyi gözaltına almıştı. Yaşananlara bakıldığında bu süreçteki gerek işverenin tutumu, gerekse de polisi işçilere saldırı için seferber eden AKP hükümetinin tutumu; bugün emek mücadelesine ve emeğin kazanımlarına karşı gösterilen tahammülsüzlüğün de boyutlarını ortaya koymaktadır.

AKP'nin ve sermayenin dikensiz gül bahçesi hayalini bozmaya dönük, işçilerin, emekçilerin hakları için mücadeleyi, direnişi büyüttükleri her adımda bu tahammülsüzlüğün ne denli korku ve saldırganlığa dönüştüğü gayet açıktır.

Bugün Greif ve Yatağan direnişi örneğinde görüldüğü gibi içinden geçtiğimiz dönem, işçilere, emekçilere dönük sömürünün ve baskıların arttığı ve daha da artacağı bir dönemdir. İzlenen mafyatik, rant ekonomisi politikaları emeğin elindeki mali ve sosyal hakları her geçen gün daha da artan oranda gasp etmeyi hedeflemektedir. Esnek çalışma, taşeronlaştırma, düşük ücret, güvencesiz ve her türlü sosyal haktan yoksun ve örgütsüz çalışmaya, kölelik düzenine karşı sürdürülecek en güçlü mücadele biçimi ise kuşkusuz dayanışma ve omuz omuza birlikte mücadeledir.

KESK olarak, Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesinin yanında olduğumuzu bir kez daha belirtiyor, emeğinin hakkı için direnenlere dönük saldırıları kınıyoruz. İşçilerin talepleri karşılanmalı, haklar iade edilmelidir. Emekçilerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü 1 Mayıs öncesinde emekten yana olan herkesi dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

Yürütme Kurulu
16 Nisan 2014

"Greif'te sınıfta kalanlar Taksim'e nasıl çıkacak?"

Direnişçi Greif işçileri, Taksim 1 Mayıs'ına dair açıklama yaptılar. Greif direnişi aynasında, sendika yöneticilerinin Taksim kararlılığına inanmadıklarını söyleyen işçiler, yine de 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını, sınıf kardeşleriyle omuz omuza yürüyeceklerini belirttiler.

Greif işçilerinin açıklaması şöyle:

Hükümet bir kez daha 1 Mayıs alanı olan Taksim'i biz işçilere yasaklamaya çalışıyor. DİSK yöneticileri başta olmak üzere sendikalarımızın yönetim koltuklarında oturanlar ise kararlılık mesajları veriyorlar. "Yasakları dinlemeyiz", "1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız" diyorlar.

Ama biz mücadelemizle test ediyoruz ki, Greif'te bize yönelik saldırıları çaresizce izlemekle yetinenlerin bu iddialarının bir karşılığı yoktur.

Greif'te "konu mankeni" yerine konulanların Taksim yasağını parçalayıp çöpe atacağına inanmıyoruz.

Üyelerine gece yarısı polis operasyonu çekilip kelepçelenirken ortalığı ayağa kaldırmayanların, bunu bırakalım tek bir eylem koyamayanların Taksim barikatlarının üzerine kararlılıkla yürüyeceğine inanmıyoruz.

1 Mayıs'ı toplu çıkış günü olarak bildirerek işçi sınıfına meydan okuyanlara ses vermeyenlerin Taksim Meydanı'na çıkacağız iddialarına inanmıyoruz. Aralarındaki hainlere sesini çıkarma gücü gösteremeyenlerin, onların elinde oyuncağa dönenlerin sözlerine inanmıyoruz.

Greif işçisi, sermaye ve uşakları tarafından oluşturulan sınıf düşmanı cephe tarafından boğulmaya çalışılırken, bunu önemsiz bir olaymış gibi kenardan izleyenlerin 1 Mayıs ruhunu ve düşüncesini taşıdıklarına inanmıyoruz.

Ama bize emeğin bayramını zehir edenlere inat yine de 1 Mayıs'ta alanda olacağız, Taksim yolunda emekçi kardeşlerimizle omuz omuza yürüyeceğiz. Hem emek hırsızlarını, hem de hainleri protesto edeceğiz.

Direnişçi Greif İşçileri

16 Nisan 2014

Greif'te polis Ali İsmailler yaratmak için saldırdı!

Polis şiddetinin meşrulaştırıldığı, doktorların eylemcilere yönelik gerekli tedaviyi uygulamamasının cezasız kaldığı bir dönemde farklı birşey beklenemez!

Greif işgal fabrikasına polis 10 Nisan'da şafak baskınıyla saldırdı. Yüzlerce polisle gerçekleştirilen baskın Haziran Direnişi'ndeki saldırıları anımsattı. Taksim'e yapılan operasyon gibi en ufak detayı dahi düşünen polis iş makinaları, itfaiye, ambulanslarla geldi.

Saldırının ardından ikinci güne girdiğimizde polis şiddetinin boyutları da ortaya çıkıyor. Polis saldırısı karşısında 3. kata çıkan Greif işçileri, destekçiler ve devrimci basın çalışanları polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 3. kattan polis otobüslerine kadar yerlerde sürüklenerek götürüldü. Polisin uyguladığı şiddet pervasızcadı.

Saldırıdan sonra yapılan doktor kontrollerinde, eyleme destek veren Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisi Murat Yıldırım'ın iki elmacık kemiğinin kırıldığı, vücudunda da kırıklar olduğu ortaya çıktı. Keza Kızıl Bayrak muharibi Mehmet Ali Karabulut fotoğraf çekerken gözaltına alınmış merdivenlerde sürüklenirken darp edilmiş ve burnu kırılmıştı. Haziran Direnişi'nde olduğu gibi, hayati tehlike yaratabilecek kafa bölgesine kemikleri kırarak kadar sert darbeler uygulanarak Greif işçileri ve destekçileri gözaltına alındı. Haziran'da Ali İsmail Korkmaz tam da böylesi bir şiddetin sonucunda kafasına aldığı darbeler nedeniyle hayatını kaybetmişti.

Polis pervasızlığını doktor muayenesinde de gösterdi. Murat Yıldırım için kafasına aldığı darbeler için 24 saat müşahade altında tutulması gerektiği söylenmesine rağmen, bir doktorun "gözaltına engel yok" ifadesini baz alınarak Yıldırım Vatan'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. İki elmacık kemiği kırılan, yine kafasında iki kırık olan ve hastaneye sedyede getirilen Yıldırım için gözaltında kalmasına sakınca olmadığını söylemek bile doktorlar arasında da polis işbirlikçilerinin olduğunu gösteriyor.

Yaşananların Ali İsmail'in katledilmesindeki süreçte oldukça benzemesi tesadüf değil. Polis şiddetinin meşrulaştırıldığı, doktorların eylemcilere yönelik gerekli tedaviyi uygulamamasının cezasız kaldığı bir dönemde farklı birşey beklenemez. Greif'teki şiddet bilançosundan daha ağır sonuçlar çıkmamasıysa, bu sadece şans eseri oldu.

Bu arada şunu da hatırlatmak isteriz. İki aydır her türlü oyun, ihanet, işbirliği, teslimiyet, grev kırıcılığı ve son olarak polis zorbalığı ile Greif işgal fabrikasından çıkarılan işçilere ve dostlarına karşı uygulanan polis şiddeti karşısında seslerini çıkarmayan 44 "sendika uzmanı", direnişin ilk gününden itibaren Greif patronları ile işbirliği yapan hain bürokratlara ve işbirlikçilerine işçilerin gösterdiği tepki üzerine yayınladıkları metin ile bugün nasıl bir vebalin altına girdiklerini de açıklayarak hatırlatıyor.

Direnen Greif işçilerine destek mesajı

Saldırılara karşı devam eden direnişe destek mesajları geliyor. Greif direnişçilerinin avukatları ve yazar Volkan Yaraşır'dan gelen ortak mesajı sunuyoruz.

Greif bir ruhtur!

**Selam olsun Greif işçilerine,
Selam olsun öfkeye, onura
Selam olsun direnişe, kavgaya, inada...!**

Greif direnişi, bir işçi kolektifi olarak finans kapitale, sendikal bürokrasiye ve devletin kolluk güçlerine karşı bir ayağa kalkış, bir manifesto ve tarihsel bir semboldür.

Greif işgali, 1835'lerde başlayan "maceramızın", o muhteşem, yaratıcı ve yıkıcı hikayemizin en aktüel biçimidir. Sınıflar mücadelesinde son derece önemli bir momenttir.

Greif bir ruhtur. Kolektif bir ruhtur. Davanın kızgın ateşiyle harlanmış,

Ekmek, özgürlük ve kardeşlik komünalitesinde şekillenmiş bir ruhtur.

Greif bir barikattır.

Tarih boyunca ezen ezilen kavgasında, sınıf kavgasında; kölelerin, yoksulların, açların, işçilerin kurduğu barikatlar yenilmedi. Barikatlar geleceğe saçılan tohumlar oldu. Greif'te geleceğe saçılan tohumdur. Anadolu ve Mezopotamya'nın bereketli topraklarında tohumlar çatlayacaktır.

Emile Zola'nın dediği gibi tohumlar çatlayınca, tarih başka türlü akar.

Tohumların çatlama mevsimine girdik.

Taksim ayaklanması, ayaklanmanın ikinci dalgası olan Berkin'nin cenazesi, Punto, Fen-İş ve Greif, Kürt Özgürlük hareketinin pratikleri ve Rojava deneyimi bunu gösteriyor.

Greif işçilerini, sizleri selamlıyor, alınlarınızdan öpüyoruz.

Kavganız kavgamız,
Öfkeniz öfkemiz, O büyük hülyalarınız hülyalarımızdır.

O muhteşem güne yürüyüşümüz, gökkuşağına koşuşumuz sürüyor.

İşçi sınıfından öğrenmeye devam edeceğiz.

Volkan Yaraşır

Araştırmacı - Yazar,
Tez. Koop.İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı

Greif İşçilerinin Avukatları

**Av. Bülent Şimşek
Av. Gökmen Yeşil
Av. Zeycan Balcı Şimşek**

Greif polis saldırısı devletin en üst kurumlarında planlanarak hayata geçirildi

Greif direnişini polis zorbalığı ile kıran saldırı anında polis tarafından özel hedef seçilen ve yoğun bir işkenceye maruz kalan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) temsilcisi Murat Yıldırım ile saldırı üzerine konuştuk.

Sermaye devleti Amerikalı efendilerine hizmet ediyor

- Polislerin fabrikaya saldırı anını ve uygulanan şiddeti anlatır mısınız?

Murat Yıldırım: Saldırı olacağını tahmin ediyorduk. Fabrika komitesine akşamdan bir bilgi gelmişti. Gelen bilgiye göre emniyet müdürlüğü Arnavutköy Belediyesi'nden iş makineleri istemiş. Fabrika komitesi durumu değerlendirerek önlem alma kararı aldı. Ulaşan bilgi kesin olmadığı için facebook üzerinden sabaha doğru saldırı olabileceğine dair mesaj yayınlandı. Direnişe destek verenlere ve o gün evlerine dinlenmek için giden işçi arkadaşlara fabrikaya gelme çağrısı yapıldı. Geç saatlerde bu bilgilere ulaşıldığı için çağrı kısmi bir karşılık buldu.

İlk olarak Esenyurt BDSP'liler geldi. Daha sonra direnişte olan inşaat işçileri ve bir İMD üyesi geldi. Evine dinlenmek için giden çok sayıda işçi arkadaş fabrikaya geldi. Geç saatlere kadar kapı önünde halaylar çekilerek türküler söylendi. Operasyon olursa eğer sabah saat 05.00-06.00'da olur diye düşünüyorduk. Hazırlıklar tekrar gözden geçirildi. Nöbetçiler bırakılarak diğer arkadaşlarımızın bir kısmı dinlenmeye geçti. Sabah 05.00'i geçiyordu ki gözcülerden Hadımköy'de bir hareketlilik olduğu bilgisi geldi. Fabrikanın önünden Hadımköy'e doğru Akrep'in geçtiği de görülmüş. Bunun üzerine keşif ekibi Hadımköy'e gitti. Çok sayıda sivil polis, çevik kuvvet polisi ve iş makinasının biriktiğini haber verdiler. Alarma basılarak herkesin kapı önünde toplanması sağlandı. Bir kısım arkadaşımız fabrika girişine, bir kısım arkadaşımız bahçeye bir kısım arkadaşımız da çatıya yönlendirildi. Daha önce yapılan plan böyleydi. Hatta plan daha da ayrıntılıydı. Fakat ihanet edip gidenler ve korkuya kapılıp gidenlerden kaynaklı planı hayata geçirme şansı pek kalmamıştı. Mevcut koşullarda savunma ağırlıklı olarak ön kapıda yapılacaktı. Fabrika büyüktü. Saldırı güçleri bizden en az 10 kat fazlaydı.

Biz yolun başında Hadımköy'ü izliyorduk. Birden çok yoğun bir parlaklık görüldü. Anladık ki polis konvoyuydu. Konvoyun bir ucu fabrikanın yakınındaki benzinliğe gelmişti, arkası ise gözükmüyordu. Muazzam uzunlukta bir konvoy ve ışık yoğunluğu vardı. Konvoyun ucu fabrikanın arka kapısına geldiğinde orada bazı araçlar durdu. Resmi ve sivil polislerin bir kısmı fabrikanın arkasında araçlardan indiler. İş makinelerinin bir kısmı da onlarla kaldı.

İlk olarak arkadan fabrikaya giriş yapacaklarını anladık. Biz de fabrikanın içine çekildik. Aynı anda polis yığınağı fabrikanın önüne geldi. İşçi arkadaşlar araçları ile yolu kapamışlardı. Araçların bir kısmını çekmişler ve araçları da fabrika önüne soktular. O esnada Engin arkadaş barikatın üzerine çıkarak katiller sürüsüne "Amerikan emperyalizmine hizmet etmekten vazgeçin. Bizim haklı ve onurlu direnişimizi ezemeyeceksiniz.

Başınıza çuval geçiren efendileriniz sizi bugün yine kullanıyor" vb. konuşmalar yaptı.

Katiller sürüsü efendilerine hizmette kusur etmediklerini göstermek için salyalarını akıtıyorlardı. Tam o sırada kapıları zorlamaya başladılar. Arkadan da fabrikaya girildiği haberi geldi, iki taraftan sıkıştırılmıştık. Bunun üzerine fabrikaya çekildik. 3. kata çıktık, kapıları kapadık camlardan sloganlar atıyorduk. Fabrikanın içine giren sivil polisler ve çevik kuvvet polisleri bulduğumuz binanın etrafını sarmaya başladılar. Yüzlerce polis eşzamanlı olarak binanın bütün kapılarını kırarak içeri girmeye başladılar. Savaşa gider gibi gelen polis güçlerini gören bazı arkadaşlarımız panik yapmaya başlamıştı. Bazı arkadaşlar onları sakinleştiriyordu. Tam o sırada bulduğumuz katın ön ve arka koridorundan kapıların ve pencerelerin kırıldığını gördük. Polisin girebileceği bütün yerler demir masalarla güçlendirilmişti. Bazı yerler polis tarafından zayıflatıldı. Oraları güçlendirmeye çalışırken içeri gaz kapsülü atıldılar. İlk kapsül patlamadı, ikinci kapsülü atıldılar. Atılan kapsül tekmeyle polislerin kırıdığı kapiya doğru uzaklaştırıldı. Polisin zayıflatıldığı yerleri güçlendirenlerin üzerine sıvı gaz sıkıldı. Kapalı alanda gazın etkisi çok hızlıca yayıldı. Tam bu sırada tabancayla yoğun bir biçimde misket ebatındaki gaz kapsülleri atılmaya başlandı. Solunum yollarında sorunu olan arkadaşlarımız kriz geçirmeye başladı. Çok sürmeden bütün kapıları kırarak içeri girdiler, etrafımızı sardı. Bir de hiçbirimize kontrol edilecek

Operasyonu yöneten komiser Gezi Parkı'na saldırıyı da yönetmişti

- Polislerin sizi özel olarak hedef göstererek şiddet uyguladığı belli. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

- Ön sırada çevik kuvvet polisleri hemen arkalarında sivil polisler dizilmişlerdi. Siviller kısa bir süre bizim olduğumuz tarafı süzdükten sonra harekete geçtiler. Operasyonu yöneten komiser (Gezi Parkı'na saldırıyı da aynı kişi yönetmişti) ve beraberindeki sivillerin bir kısmı benim olduğum tarafa yöneldi. Biri "işte Murat burada" diyerek beni hedef gösterdi. Tam o sırada saldırıya geçtiler. Önümde birkaç arkadaş vardı. Onların arasını yararak beni almaya çalıştılar. Arkadaşlarımız bana sarıldı, bırakmak istemediler. O kadar yoğun şiddet kullandılar ki beni koparıp aldılar. Kendimi birden yerde buldum. Bileklerime plastik kelepçe taktılar. Damarlarımı çatlatmak istercesine sıktılar. Aynı esnada tekme yumruklar havada uçuşuyordu. Bir polis "tamam yeter götürün" dedi. O sırada başka bir polis "bu Murat" diyerek yanıt verdi. Bunun üzerine bana bırakın dedi ve "beni tanıdın mı Murat?" diyerek kafamı yere vurmaya başladı. Bu andan sonra neler yaşadığımı hatırlamıyorum. Hayal mayal hatırladığım kadın arkadaşların beni aşağı indirdikleridir. Onu da 2 kadın arkadaşın seslerinden anladım.

Daha sonra ambulansa bindirilmişim orada da

hatırladığım tek şey bir polisin ambulans görevlilerinin yanına gelerek “bu yaşadışı örgüt üyesi, bunun hiçbir şeyi yok” demesidir. Bunun üzerine ambulans çalışanları “bunun hiç birşeyi yok alın aşağı atın” dediler. Kendimi polis aracında buldum. Araçta da kısa diyaloglar hatırlıyorum. *Alinteri* muhabiri Zarife abla beni ayık tutmak için sürekli ilgileniyordu “İkinci bir Ethem’e izin vermeyeceğiz” diyordu. Beni ayık tutmaya çalışıyordu. Hatırladığım bir diyalogumuzda bana su içirdiği andır. Diğer arkadaşlardan su alarak bana içirmeye çalıştı. Elleri kelepçeli olduğu için içiremedi. O esnada polisler içirmeye çalıştı, içmedim. Zarife abla su şişesini ağzıyla tutarak bana içirdi. Arabada hatırladığım kısa diyaloglar bunlar.

“Savcılık dosyasındaki en önemli belge DİSK Tekstil Sendikası’nın sunduğu belge idi”

- Yaralı olduğunuz halde gözaltına alınarak emniyete götürüldünüz. Hastane ve gözaltı sürecini anlatır mısınız?

- Hastaneye geldiğimizde biraz daha iyiydim en azından kimin ne dediğini algılayabiliyordum. Acil bölümüne bir sedyeyle götürdüler beni. Bir doktor tomografi istedi. Kimse bana neyim olduğunu sormadı. Tomografi çıkınca beyin cerrahi doktoruna götürdüler benimle birlikte sivil polisler de içeri girdi, “bu terörist” diyerek doktoru yönlendirdiler, sert tavır sergileyerek doktoru etki altına aldılar. Doktor polisleri dışarı çıkarmadan beni perdenin arkasında muayene etti. Hiçbir şey demeden beni dışarı çıkardıkları esnada eşim içeri girdi. Neyim olduğunu doktora sordu. Doktor “hiçbir şeyi yok, hiçbir risk yok, kafa travması geçiriyor” vb. şeyler söyledi. İlk önce 24 saat müşahedede kalmam gerektiğini söyledi. Vücudumdaki kırıklardan bahsetmedi. Beni acil bölümüne tekrar indirdiler. Müşadeye almak için çocuk kısmını boşaltılar. Beni oraya yerleştirdikleri esnada tekrar sivil polisler gelerek hiçbir şeyim olmadığını Vatan’a götüreceklerini söylediler. O sırada hastanede olan arkadaşlarımız ve eşim polislerle tartışmaya başladılar. Doktorun böyle bir kararı olmadığını söylediler. İtirazlara tahammül edemeyen polisler saldırgan bir tutum sergilediler. Özellikle biri beni yıllardır tanıdığını ilk defa gözaltına almadıklarını şimdi de almalarını hiç kimsenin engelleyemeyeceğini söyleyerek arkadaşlara tehditler savurdular. Tepki gösteren herkesi gözaltına almakla tehdit etti. Tehditleri işe yaramayınca eşimi doktorla tekrar görüşturdüler. Beyin cerrahi doktoru bu sefer fikir değiştirmiş müşahedede kalıp kalamayacağıma acil doktorunun onay verebileceğini söylemiş.

Avukat arkadaşlar da hastaneye gelmişti. Onlar da doktorla görüşmüşler ve doktorlar “müşahedede kalmasını gerektirecek hiçbir risk yok” demişler. Böylece ayrı bir araca beni bindirerek Vatan’a götürdüler. Yaklaşık 1 saat Vatan’da tek başıma bir araçta kaldım. Daha sonra beni diğer araçlardan birine aldılar. Oradaki arkadaşlarla birbirimizi görmemiz bizi sevindirdi.

İlerleyen saatlerde bizi ifade için içeri almaya başladılar. ÇHD’li avukatlarımız dört bir tarafa dağılmış bizimle ilgileniyorlardı. Vatan’da da bazı avukat arkadaşımız bizim işlemlerimizle ilgileniyorlardı. İfade için giden her arkadaşımız sloganlarla gidiyor, sloganlarla geliyordu. Direnişi katiller sürüsünün inlerine taşımıştık. Ben hiçbir slogana eşlik edemedim. Kendimde slogan atamadım çünkü ağzımı açamıyordum. Fakat her seferinde yumruğumu kaldırmaya çalışıyordum.

Vatan’da hiçbirimiz ifade vermedik. Hepimiz de imzadan imtina ettik. Burada garibime giden olaylardan biri de DİSK’in avukatı direnişimize zerre kadar katkı sunmamışken ve hatta Greif direnişine karşı atılan 44 imzadan birinin sahibiyken ve bu imzasını geri çekmemişken bizi savunmaya gelmiş. Ben DİSK avukatı Necdet Okcan’ın müdafiliğini kabul etmedim. Avukat Barkın Timtik’i çağırarak “bu belgelerin altında avukat imzası olacaksa 44 imzacıdan biri olan bu kişinin benim belgelerimin altında imzasının olmasını istemiyorum” dedim. Bunun üzerine Necdet Okcan kimliğini alarak dışarı çıktı. Daha sonra ifade vermeyeceğimi söyledim ben de dışarı çıktım.

İfade işlemimiz bittikten sonra 71 arkadaşımız orada bırakıldı. 20 kişiyi ise adliyeye sevk ettiler. Biz adliyeye gitmek için yola çıktık. Tam adliyeye vardık ki Aksara’ya geri dönüyoruz Haseki Hastanesi’ne sağlık kontrolüne gideceksiniz dediler. Tekrar geri döndük, kontrolden sonra tekrar GOP’a geldik. Her iki doktor kontrolünde de neyim olduğuna dair hiçbir bilgiyi doktorlar vermedi. Haseki’deki ilk raporun aynısını onayladığını söyledi başka da bilgi vermedi.

Adliyeye geldiğimizde bahçede araçta bekledik. Avukat arkadaşlarla araçta kısa bir görüşme gerçekleştirdik. Görüşmenin ardından bizi tek tek ifadeye aldılar. Araçta bekleyen arkadaşlarımızın sayısı azaldıkça polislerin tahrikleri artmaya başladı.

İfade esnasında bize karşı hazırlanan savcılık dosyasındaki en önemli belgenin DİSK Tekstil Sendikası’nın sunduğu belge olduğunu gördük. Bu belgede “direnişçilerin sendikayla alakasının olmadığı, yasadışı eylem yaptıkları, kendilerinin de böyle bir eylemi doğru görmedikleri gibi” ifadeler yer alıyordu.

Savcılık ifadelerinin bitiminden sonra hepimiz serbest bırakıldık. Hızlıca bir araç ayarlandı. Aracı Greif işçileriyle dayanışma örneği gösteren Eğitim-Sen 4 No’lu Şube tuttu. Dışarda bizi bekleyen arkadaşların PDF kitapları ve araçta da direniş

sloganlarımızı haykırmaya başladık. *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali ve benim dışımdaki arkadaşlarımız araca binerek fabrikaya doğru yola çıktılar. Biz de hızlıca hastaneye gittik. Taksim İlk Yardım Hastanesi acil bölümünde tedaviye başladık. Bizden tomografi ve film istediler. Doktorlar Mehmet Ali’nin burnunu kırık olduğunu söylediler. Benim tomografime bakan beyin cerrahi ve kulak burun boğaz doktoru yüzümde 4 kırık olduğunu bunların bazılarının ciddi kırıklar olduğunu söylediler. Daha erken müdahale edilmesi gerektiğini neden geciktirmedi sordular. Daha sonra bize randevu verdiler. 13 Nisan gününe kadar yüzümün şişinin inmesi halinde ameliyata alacaklarını söylediler.

Barbarca saldırıları Greif direnişini kıramadı

- Son olarak yaşanan saldırı ve direniş süreci hakkında neler söylemek istersiniz?

- Bu saldırı devletin en üst kurumlarında planlanarak hayata geçirilmiş bir saldırdır. Tek başına operasyon anı ve operasyona katılan araç, polis, vb. sayısı bile bunu gösteriyor. Biz polisleri ilk gördüğümüzde “bunlar Yunanistan’a işgale mi gidiyor” diye şakalaşmaya başladık. Gerçekten de öyle bir görüntü vardı. Çok iyi hazırlanmışlar. İstanbul Emniyeti’nin tescilli işkenceci bütün amirleri oradaydı. Ambulansından muayene için götürdükleri doktorlara kadar hepsi önden planlanmış gibiydi.

Operasyonun emrini verenler ve gerçekleştirenler Amerikalı efendilerine hizmette kusur etmediklerini bir kere daha göstermiş oldular. Bunlar ancak kafalarına çuval geçirilmesinden anlıyorlar. O çuvalar da Greif’te üretiliyor. Önümüzdeki dönemlerde bu uşakların kafasına daha çok çuval geçecek gibi gözüküyor.

Barbarca saldırıları Greif direnişini kıramadı. Aksine ülkenin ve yurtdışının birçok kentine direniş yayıldı. Greif işçilerinin direnme azmini arttırdı. Devletin gerçek niteliğinin daha rahat görülmesini sağladı. Bu saldırıdan sonra Greif işçisi sermaye devletin ne demek olduğunu daha rahat anlıyor.

DİSK’e sürülen kara leke temizlenmelidir!

Son olarak şunu diyebilirim; Greif işçisinin karşısındaki asıl aşılmayı bekleyen engel sendikal ihanet şebekesidir. DİSK Testil yönetimi gerçekleştirilen saldırının asıl nedenlerinden biridir. Greif yönetimini destekleyen ve onların yanında saf tutan tutumları saldırının gerçekleşmesine ve bu kadar pervazsız bir saldırıya dönüşmesine neden olmuştur. DİSK Tekstil’in ilk günkü açıklamalarından saldırının olduğu güne kadarki açıklamaları bu saldırıyı örgütleyen kurumlardan biri olduğunu gösteriyor. DİSK de DİSK Tekstil’in bu tutumlarına en başından beri sessiz kaldı. Bu saldırının doğrudan olmasa da dolaylı yoldan ortağıdır. Tüzüğünde yer alan disiplin soruşturmasını başlatmamak için elinden geleni yaptı.

Bugünden itibaren DİSK Tekstil’de çalışan onurlu insanlar varsa bu kurumun tutumunu reddetmelidir. Gerekirse bu pisliğe ortak olmamak için istifa etmelidir. DİSK yönetimi de DİSK’in değerlerine sahip çıkmak istiyorsa eğer Greif işçilerine kayıtsız-şartsız sahip çıkmalı ve DİSK Tekstil Sendikası hakkında disiplin soruşturması başlatmalıdır. Aksi halde yapacağı hiçbir şeyin zerre kadar değeri yoktur. DİSK’e sürülen kara lekeyi temizlemenin de bundan başka yolu yoktur.

Greif'te direniş kapıda sürüyor!

İşgalin 60. gününde azgın polis terörüyle gözaltına alınan işçiler direnişlerini fabrika önünde sürdürmeye devam ediyor.

61. gün: Sabah saatlerinde Greif'te çalışan memurlar ve taşeron patronları dört servisle gelerek fabrikaya giriş yaptılar.

Fabrika duvarındaki "Greif direnişi kazanacak!" yazılmasının kapatılmasına direnişçiler tepki gösterdi. Bunun üzerine polislerle arbede çıktı. Tepkinin sürmesi üzerine yazılamanın kapatılması yarım bırakıldı.

Greif'in Sultanbeyli fabrikasında direnişin yanında olan, sendikada örgütlenen bir işçi işten atıldı. Üç işçi de iş durdurarak kararı protesto etti. Bunun üzerine destek veren işçiler de işten atıldı.

Direnışçi Feniş işçileri de Hadımköy'e gelerek saldırıya karşı dayanışmayı büyüttüler.

Direnış alanında bir basın açıklaması yapıldı. İlk olarak sözü Greif fabrika baştemsilcisi Orhan Purhan aldı. Purhan, baskınla direnişi bitiremeyeceklerini söyleyerek Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın ihanetine, özellikle karakol ifadelerine vurgu yaparak direnişin önemine vurgu yaptı.

Basın açıklamasında Engin Yılgin da konuşma yaparak örgütlenme sürecinden itibaren bürokrasinin rolünü bildiklerini daha aralık ayında temsilcilerden Ferhat Alsaç işten atıldığında bunun açığa çıktığını belirtti. Yılgin konuşmasında DİSK'in tüzüğüne değinerek direnişle dayanışma görevinin yerine getirilmesi gerektiğini ifade etti.

Polisler işçilerin brandayla kurdukları çadırı sökmeye çalışınca işçiler kolkola girerek engellemeye çalıştı. Polisin kalkanlarla saldırıyı sürdürmesi üzerine işçiler ana yolu trafiğe kapattılar. Saldırı sırasında gözaltı yapıldı. İşçilerin eşyaları talan edildi. Polis kenarda katli pankarttan işçilerin yiyeceklerine kadar alandaki her şeyi gasp etti. Polis ayrıca TOMA'dan işçilerin durduğu alanı ıslatarak kalan eşyaların ıslanmasına neden oldu. Tekrar alana dönen işçilere polis bir kez daha saldırdı.

Bir grup işçi Kadıköy'deki dayanışma etkinliğine geçerken diğerleri de DİSK'e geçti. DİSK Genel Merkezi'ne giden Greif işçileri, Şişli Cami önünden bir yürüyüş yaptılar. Abide-i Hürriyet Caddesi'ni trafiğe kapatan işçiler, "Greif işçisi direnişin simgesi!" sloganıyla genel merkez binasına ulaştılar.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu ve Yönetim Kurulu Üyesi Celal Ovat'la görüşen işçiler direnişe sahip çıkmalarını, DİSK Tekstil'in yaptığı ihanete tutum almalarını istediler.

62. gün: Greif işçileri yeni güne DİSK binasındaki nöbeti zafere kadar sürdürme, direniş tüm fabrikaların önüne taşıma kararlarıyla başladılar.

DİSK binasından direniş alanına sloganlarla dönen işçiler polislerin tehditleriyle karşılaştılar. fakat dağılın tehdidine karşın alanda bekleyişlerini sürdürdüler.

DİSK nöbetini sürdüren direnişçileri Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar, TMMOB'dan Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Eşbaşkanı Selin Top ziyarete geldi. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Mücadele Birliği'nden de destekçiler Greif işçilerini yalnız bırakmadı.

Saat 16.00'da Taksim'de eylem yapıldı. Greif Direnişiyile Dayanışma Komitesi'nin pankartı açılan

eylemde direniş ve saldırı süreci anlatılarak mücadelenin sürdüğü ifade edildi.

CHP Milletvekili Süheyl Batum fabrika önüne gelerek işçilerle görüştü.

Akşam havanın soğumasıyla birlikte işçiler yakılan ateşin başında ısındılar. Kartal BDSP de sloganlarla direnişçilerin yanına geldi. Aileler de direniş alanına yiyecek getirerek direnişin yanında olduklarını gösterdiler. çevre fabrikalarda çalışan işçiler direnişçilere çay getirerek desteklediklerini gösterdiler.

ÇHD'li avukatlar Bülent Şimşek ve Zeycan Balcı Şimşek işçilerin yanına geldi. Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Arif Ekinci ve Haber Sen üyesi kamu emekçileri de desteğe geldi. Avcılar'dan desteğe gelenler topladıkları battaniyeleri işçilere getirdiler. Ayrıca Van'dan gelen emekçiler de direniş alanına geldiler. İşçilere yönelik saldırı karşısında Van'da da eylem yaptıklarını aktardılar. İşçiler geceyi ateş başında söylenen türküler ve halaylarla geçirdi.

63. gün: Sabah kahvaltısıyla birlikte işçiler plastik damacanada ateşin üzerinde demledikleri çayları içtiler.

İşçiler polis saldırısında yaralanan BDSP temsilcisi Murat Yıldırım'ı evinde ziyaret ettiler.

Direnışçiler BİR-KAR'ın Basel'deki etkinliğine canlı bağlantı kurarak direnişi anlattılar.

Greif işçileri Grup Yorum konserine katıldılar. Direnişçi işçiler pankartlarıyla alanda

11 Nisan 2014 | Greif

17 Nisan 2014 | DİSK

yerlerini alırken çevreden işçi ve emekçiler gelerek duyarlılıklarını gösterdi.

Senapa Stampa direnişçisi de Greif işçilerinin yanına geldi. Direnişçiler süreçlerine dair bilgi paylaşımında bulunarak konseri izlediler.

Greif Fabrika Komitesi bir açıklama yaparak direniş taleplerinin kabul edilmesini istedi.

Greif işçileri direnişe geçen *Karşı* gazetesi çalışanlarını ziyaret etti.

Direnişçiler facebook sayfalarında yaptıkları açıklamada direnişe yönelik polis saldırısının bizzat devletin zirvesinde kararlaştırıldığını ve an an yönetildiğini açıkladılar.

64. gün: Sabah saatlerinde fabrikanın tabelası Greif yönetimi tarafından kaldırıldı. Bir grup işçi Kumport Limanı'nda yaşanan iş cinayetine karşı yapılan eyle katıldı.

İşçilerin bir kısmı DİSK Genel Merkezi'ndeki nöbeti sürdürürken DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkezi önünde bekleyen işçiler sendika genel sekreteri Muzaffer Subaşı ile telefonda görüştüler. Subaşı sendikanın açılmayacağını söyledi.

ÇHD'li avukatlar da direniş alanına geldi. Orhan Purhan ve Bülent Şimşek, gelişmeler hakkında işçilere bilgi verdi.

İlk sözü alan Purhan, işverenin kendilerini güçsüz görerek protokolü imzalamadığını, bundan sonraki süreçte işverenin ve ona uşaklık yapanların rahat bırakılmaması gerektiğini söyledi. Av. Bülent Şimşek de yasal prosedüre ilişkin bilgi verdi.

65. gün: Gece geç saatlerde DİSK Tekstil'in TİS ihanetini ve işçilerin protokolünün imzalanmadığını öğrenen işçiler, direnişin kararlılıkla süreceğini ifade ettiler. İşçiler önümüzdeki süreçte neler yapabileceklerini tartıştılar.

İşçiler Şişli Cami önünden DİSK önüne yaptıkları yürüyüşün ardından bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada Rıdvan Budak ve ihanet şebekesinin ihanet sözleşmesine imza atarak bir kere daha Greif işçilerini arkadan hançerlediği ifade edildi.

DİSK yöneticilerinin bu konuda konu mankeni gibi durmayacaklarını söylediklerini hatırlatan Greif işçileri, satış sözleşmesi ile Rıdvan Budak ve ihanet şebekesinin, DİSK yöneticilerini konu mankeni haline getirdiğini ve DİSK'in onurunu zedelediğini belirttiler.

DİSK Binası'nda 1 Mayıs gündemli bir toplantı yapıldı. İlerici-sol güçler toplantıya katıldılar. Ancak büyük bir bölümü Greif işçilerine selam dahi vermediler. Yalnızca TKP 1920, Mücadele Birliği, Sürekli Devrim Hareketi ve Devrimci Anarşist Faaliyet temsilcileri Greif işçilerinin yanına gelerek selam verip hal hatır sordular.

KESK fabrika önündeki işçileri ziyaret etti. Ziyarete gelen KESK'liler adına konuşan İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Tosu, Greif işçilerinin mücadelesini desteklediklerini belirtti.

66. gün: Hem fabrika önünde hem de DİSK'te işçilerin bekleyişi sürdü. Küçükçekmece BDSP, DİSK'te nöbet tutan Greif işçilerini ziyaret etti.

İşçiler fabrika içinde kalan eşyalarını istedi. Ancak elektronik eşyalar dışındaki her şeyin çöpe atıldığı söylendi. Direnişe destek için toplanan paraların bir kısmının da fabrikada kaldığı belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadıköy'de coşkulu Greif dayanışma gecesi

Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu'nun organize ettiği dayanışma gecesi 11 Nisan'da Caferağa Spor Salonu'nda gerçekleştirildi. Etkinlik fabrika önündeki polis saldırısı nedeniyle geç kalan Greif işçileri geldikten sonra başladı. **Greif işçileri ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** Kadıköy İskele'den etkinliğin yapılacağı salona sloganlarla yürüdü.

Etkinlikte açılış konuşmasını Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu'ndan bir temsilci yaptı. Greif direnişinin işçi ve emekçiler için önemine vurgu yaparak, hem DİSK Tekstil'in hem de DİSK'in direnişi desteklemeyen tutumlarına dikkat çekti. Dayanışma forumları olarak direnişin yanında olmaya devam edeceklerini ifade etti.

Açılış konuşmasının ardından programın sunumu Greif işçilerine bırakıldı. Direnişçi Greif işçilerinden Emel ve Fazlı kürsüye çıktı. İşçi sınıfının mücadelesinde bedel ödeyenler için yapılan saygı duruşu ile program başladı. İlk olarak sahneye Greif temsilcilerinden Coşkun Alsaç çıkarak direniş süreçlerini aktardı.

Greif temsilcisinin ardından sahneye **Bandista** çıktı. **Migros işçileri** de bir konuşma yaparak etkinliği selamladılar. Ardından da direnişçi **Feniş işçileri** adına konuşma yapıldı.

Greif Fabrikası Emekçi Kadın Komisyonu adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada kadın işçilerin direnişle

bütünleştikleri, en ön saflardaki yerlerini aldıkları, erkek sınıf kardeşleri ile omuz omuza vererek yürüdükleri söylendi. Direnişin kadın işçilerde yarattığı özgüven anlatıldı. Ayrıca tüm emekçi kadınlara, kendi hayatlarını özgürleştirmeleri için mücadele etme çağrısı yapıldı. Konuşma "Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!" sloganı ile sonlandırıldı.

Direnişlerini sürdüren **GF-Hakan Plastik işçileri** adına da bir konuşma yapıldı. Greif direnişinin selamlandığı konuşmada, GF-Hakan Plastik'te de direnişin kararlılıkla sürdürüldüğü ve mutlaka kazanacağı belirtildi.

Ardından **Tahribat-ı İsyân** sahnede yerini aldı.

TOKİ'de işgalle haklarını alan işçiler adına bir konuşma yapıldı. Ardından **Punto Deri** işçileri adına bir konuşma yapıldı. Greif'e destek verdiklerini, polis şiddetini kınadıklarını belirten Punto direnişçisi sözlerine şöyle devam etti: *"Biz DİSK'i Kavel'le anıyorduk, şimdi ise Greif ihanetiyle anıyoruz. Polis şiddetini DİSK'in işbirlikçiliğini kınıyoruz. Biji bratiya gelan! Sermeya çöplüğe işçi sınıfı iktidara!"*

Grup Eski Bando ve Bremin Mızıkacıları'nın ezgilerini seslendirmesinin ardından çekilen halaylar ve 1 Mayıs çağrısı yapılarak etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir polis saldırısıyla ilgili basın toplantısı

10 Nisan günü İzmir Valiliği önünde oturma eylemi gerçekleştiren İzmir Greif Direnişiyle Dayanışma dayanışma Platformu bileşenlerine polis azgınca saldırı, 25 kişiyi gözaltına almıştı. Bunun üzerine platform, 12 Nisan'da İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

Polis saldırısını anlattılar

Eylem sırasında gözaltına alınan ve saldırıya uğrayan **Begüm Ateş** ve **Burcu Eker** saldırı sırasında polislin estirdiği terörü anlatarak yaralananların olduğunu ifade ettiler. Tüm bu saldırılara karşı direnişçi Greif işçileriyle dayanışmanın önünü kesemeyeceklerini belirttiler.

Konuşmaların ardından Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu adına **Elçin Hazal** tarafından bir açıklama okundu. Açıklamada, İzmir'de yaşanan polis terörüne işaret edildi.

Açıklamanın ardından **İnsan Hakları Derneği** adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada İzmir'de polis terörüne defalarca tanıklık edildiği söylenerek, İzmir polislinin kendi yasalarına dahi uygun davranmadıkları belirtildi. Alanların keyfi olarak yasaklandığının belirtildiği konuşma İHD olarak tüm bu saldırıların takipçisi ve engelleyicisi olma çabasının süreceği ifade edilerek sonlandırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İzmir

Greif işgalini kırmak için seferber oldular

Greif işçilerinin 60 gün süren fabrika işgali, Türkiye işçi sınıfının tarihine şanlı bir işgal deneyimi olarak yazıldı. Greif işçileri, işçi hareketinin geçmiş işgal deneyimlerini bugüne taşıdı. 10 Nisan, bir başka önemli gerçeği daha yeniden hatırlattı. Sermaye devletinde kolluk kuvvetlerinin gerçekte ne işe yaradığını.

Grevlerin, işgallerin, direnişlerin işçiler için önemli bir okul olduğu biliniyor. Hakkı olanı elde etme isteğiyle başlayan mücadele, işçilere birçok şeyin yanında dostu ve düşmanı öğretiyor. Bir işçinin ortalama bilincindeki 'polis' ve 'devlet' olgusu direnişle birlikte değişiyor.

Devlet işçi devleti olmayınca...

10 Mart 1965'te Kozlu'da, 4 Temmuz 1968'de Derby'de, 16 Haziran 1969'da Alpagut'ta, 31 Temmuz 1969'da Türk Demir Döküm'de, Şubat 1969'da Singer'de, 6 Ağustos 1975'te Sungurlar'da, 26 Nisan 1980'de Yeni Çeltik'de, Ocak 1980'de Tariş'te olduğu gibi işçilerin karşısında olan sermaye devletinin kolluk güçleridir.

İşçi sınıfının direnişlerinde, grevlerinde, işgallerinde karşılarına çıkan bu gerçektir. Emekçilerin tüm diğer başkaldırıları olduğu gibi işçilerin de grevlerini kırarak, direnişlerini bastırarak sermaye sınıfının özel yetiştirilmiş kuvvetleri vardır. Sömürü düzeninin sorunsuz işleyebilmesi için sermayenin yasaması, yani kanun yapıcısı meclislerdir. Yargı, mahkemelerin, adalet örgütünün görevidir. Yürütme görevi ise kolluk kuvvetlerindir. Kanunları koruyanlar yargı mensupları ile birlikte kolluk kuvvetleridir.

Sermayenin yasaması, kanun yapıcısı meclis, Greif işçilerinin hiç değilse bir bölümünün oy verdiği düzen partilerinden oluşmaktadır. Greif işçileri bunları beklendiği üzere yanlarında görmemiştir. Yargı, adalet Greif işçilerinin aleyhine işlemiştir, zaten aksi mümkün değildir. Greif işçileri düzenin yürütmesini, kanun koruyucularını yani polisini ise en somut 10 Nisan'da görmüştür. Sonuç olarak kurulu düzen tüm

kurumlarıyla Greif işçilerinin yanında değil, karşılarında olmuştur. Greif'e giren yüzlerce polis ordusunun işçilere kullandığı şiddetin arkasında, sermaye sınıfı ve onun devleti vardır.

Daha önceki işçi direnişlerinde, işgallerinde olduğu gibi bu şiddet kimi zaman jandarma süngüsüyle, asker dipçiğiyle kimi zaman da polis copuyla olmuştur. Bazen fabrika kapılarının önünde askerler savaşa girer gibi sıraya dizilmişler, bazen de askerlerin yerini tam teçhizatlı polisler almıştır. Fabrika duvarlarına yüzünü dönen ya asker tanklarıdır ya da polis panzerleri.

Sermayenin işgali altında olan üretim araçları

Fakat her seferinde fabrika kapıları zor yoluyla kırılmış, kurulan barikatlar dağıtılmıştır. İşçilerin bedeni asker ya da polis kurşunuyla kana bulanmıştır. Polisin koruduğu sermaye sınıfının sömürü yasalarıdır. Greif'i işçilerin işgalinden 'kurtaran' kolluk kuvvetleri, üretim araçlarını Greif kapitalistine iade ederken de nerede durduğunu göstermiştir. Zira toplumsallaştırılması gereken üretim araçlarının, bir avuç asalağın elinde bulunduğu için yaşanmaktadır tüm bu adaletsizlikler ve sömürü. Polisin misyonu böylece bir kez daha açığa çıkmıştır. Kolluk güçleri, kapitalistlerin zor yoluyla elinde tuttuğu üretim araçlarının bekçiliğini yapmaktadır. Bu haksız işgal sürsün diye...

Şafak sökerken...

Greif'teki haklı işçi işgalini kırmak için seçilen saat de dikkat çekicidir. Bu ülkede şafak sökerken asılmış ve kurşunlanmıştır devrimciler. Hapishanelere yapılan baskınlar şafakla birliktedir. Şafakla birlikte girilmiştir evlere. Şafağın kızılığına devrimcilerin, Kürtlerin ve Alevi emekçilerinin kanı karışmıştır. Devrimcilere düşman olanlarla işçilere düşman olanlar aynıdır.

Greif işçilerinin sürmekte olan direniş deneyimi, bu açıdan da öğreticidir. Devrimciler - <https://rantey.org>

Greif direnişçilerine...

*Kozasından çıkarılmıştı pamuk.
Yün eğrilmiş,
şişeilmek geçirilmişti.
Her nakışına
tarih işlenen örgü başlamıştı.
Dokusunda Kavel vardı.*

*İlmek ilmek örülüyordu,
o hep beklenen.
Sabırla dokunuyordu;
"İşgal, grev, direniş!"*

*Sonradan yamalar,
dikiş tutmayanlar
kolayca sökülüyordu.
Geriye
emekle örülmüş Greif kalıyordu.*

*Geçmişini unutup
desenlerinde "macera" arayanlar,
Greif'e bakıp dediler ki
sentetik kumaştan değil,
elimizdeki kalıplara uymuyor ölçüsü.
Her oyasında ayrı bir göz nuru,
o gözlerin tek bir sözü var;
"İşgal, grev, direniş!"*

*Sonra ellerini ovuşturup,
bir şafakla sökülmesini beklediler
gün gün örülenin.
Oysa ince işlenmiş bir örnekti Greif.
Yarınlar ona bakılarak örülecek.*

H. Eylül

Hatice Yürekli yoldaşı ölümünün 14. yılında saygıyla anıyoruz...

Devrim mücadelesinde yaşıyor!

“Burada Hatice yoldaşı salt bir Ölüm Orucu direnişçisi olarak ele almayacağım. Dahası bu yönünü öne de çıkarmayacağım; zira bu, onun tümüyle onur verici olan örgütlü devrimci yaşamının yalnızca özel bir evresini, asıl anlam taşıyan partili yaşam bütününden koparmak olur.

“Elbette ki Hatice Yürekli yoldaş, tüm öteki siper yoldaşları gibi, bu uzun maratona soluklu bir biçimde koşmuş ve alınının aklıyla göğüslemesini bilmiş bir komünisttir ve bu çerçevede de söylenecekler olmalıdır, olacaktır. Fakat Hatice Yürekli’yi salt Ölüm Orucu direnişçisi kimliği ile ele almak, uzun yıllara yayılan partili devrimci yaşamını onun özel bir evresine indirgemek anlamına gelir.

“Hatice Yürekli bir sıra neferi ruhuyla devrim uğruna ölmesini bildi; fakat biz partimizin açıklaması üzerinden de biliyoruz ki, o partimizde uzun yıllar önemli görev ve sorumluluklar üstlenmiş, partimizin kuruluş kongresine de ön hazırlık sürecinden itibaren katılmış ileri düzeyde bir komünist kadroydu. Önemli olan bu partili yaşamın tümünü anlamak, anlamlandırmak ve ondan öğrenmesini bilmektir.

“Hatice Yürekli saflarımıza ‘90’ların hemen başında, henüz oldukça genç bir insanken katılmış bir yoldaştır. Örgütlü devrimci yaşamı, tıpkı daha önce kaybettiğimiz yoldaşlar gibi, tümüyle saflarımızda başlamış, kesintisiz olarak sürmüş ve saflarımızda ölümsüzleşmiştir. Bu, örgütlü partili yaşam, profesyonel devrimci kimlik, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutmak, bunun bir gereği olarak her alanda direnişçi kimliğin temsilcisi olmak vb. bakımlardan örnek ve pürüzsüz bir yaşamdır. Komünist bir partili devrimcinin yaşamında aslolan ve kalıcı olan da bu ayırdedici yönlerdir zaten.” (...)

“Hatice’nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir’de başlamış, ardından İstanbul’a geçmiş, ‘95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaşı Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul’da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez Ankara’da çalışmaya başlamıştır. Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır. Habip katledilmesinden hemen önce partiye gönderdiği mektupta “Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!..” demişti. Hatice Yürekli ise ailesine yazdığı 12 Kasım ‘00 tarihli veda mektubunda “... siyasî kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz”, diyor ve bunun, “yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak” anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o,

dediğini yaptı. Kendisini ölümüne yakın ziyaret eden bir yoldaşının kolunu güçsüz eliyle sıkarak, “merak etmeyin!” demişti. Bu mesaj partiyeydi ve anlamı açıktı. Habip’in son mesajı ile aynı anlama geliyordu bu: “Ben hazırım, partimin bayrağına leke sürmeyeceğim!..” (...)

Hatice yoldaş “Yoksul bir aileden geliyor. Genç yaşından itibaren çalışmak zorunda kalıyor. Partinin sınıf çalışmasının gerekleri doğrultusunda fabrika ve atölyelere girip çalışmadaki rahatlığı ve başarısı onun ezilen sınıf damarına bir gösterge. Ezilen sınıfa ve ezilen cinse mensup. Ama devrimciliği seçişinde bu ikinci ezilmişliğin özel bir rolü var mıdır, sanmıyorum. Zira biz Hatice yoldaşı bildik bileli, cins ezilmişliğinden gelen herhangi bir sorununu görmedik. O ezilen cins kimliğinin hiçbir izini taşımayan, bu açıdan son derece rahat ve güçlü, komünist insan kimliği üzerinden kendini ortaya rahatça koyan bir yoldaş. Ezilen cinse mensup olmaktan gelen zayıflıkları, sınırlılıkları, dizginlemeleri aşmış, bu açıdan gerçekten örnek bir kadın komünist yoldaş. Bu da onun bir başka üstünlük alanı.” (...)

“Hatice Yürekli şahsında da kendini partiyle özdeşleştirmiş bir devrimciyle yüzyüzeyiz. O, şu veya bu yoldaş üzerinden partiye bakan, ilişkisini buna göre güçlendiren ya da zayıflatan biri değildi. O kendini bu partinin asli temsilcilerinden, deyim uyuşsa, partinin organik dokusundan biri olarak gören bir yoldaştı. Kendisine yöneltilmiş bir eleştiriyi, kendisine parti tarafından gösterilen bir tepkiyi hiçbir biçimde sorun etmeyen, bunu partiyle olan genel ilişkileriyle hiçbir biçimde karıştırmayan bir yoldaştı. Bu açıdan belki birçok eleştiriyi hakeden de bir yoldaştı. Ama bunlar onun için partiyle ilişkileri açısından hiçbir zaman bir sorun nedeni ya da alanı olmadı.”

(H. Fırat, “Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimciler” başlığında yayımlanan konferanstan...)

Sert bir çatışmada barikatın en önünde yer almak büyük bir onurdur

Hatice Yürekli: Tahmin edilebileceği gibi, direniş sürecinde bambaşka bir duygu ve düşünce yoğunluğu içinde bulunuyorsunuz. Çünkü biz, gönüllü olarak yer aldığımız devrim mücadelesinin bir sıra neferi olarak, sert geçecek bir çatışmada barikatın en önünde yer alma şansını yakalamışız. Bu bir devrimci için büyük bir onurdur. Canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi, sadece yoldaşlarımıza/partimize değil, ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiye armağan edeceğiz. Çünkü biz, “sınıfa karşı sınıfa, düzene karşı devrimi, kapitalizme karşı sosyalizm”i en önde temsil ediyor, devrim davasının güncel ve tarihsel haklılığını ölümüne bir direnişle ortaya koyuyoruz.

Kazanma ruhu ve zafer tutkusuyla inanıyoruz ki, içeride ve dışarıda tüm yoldaşlarımız aynı bilinç ve kararlılıkla savaşıyorlar. Bundan dolayı diyoruz ki, biz zaferi daha en başta kazandık. Bunu bugün, Ölüm Orucu’nun 46. gününde söylüyorum. Direnişimiz gün gün,ilmek ilmek örülerek, yoğun bir emek ve çabayla bugüne kadar geldi. Başta da söyledim, duygularım hiç bu kadar yoğun, kafam hiç bu kadar açık olmamıştı. Hani “arınma ve güçlenme” denilir ya, bunu somut olarak bedenimizde, yüreğimizde, bilincimizde ve tüm benliğimizde yaşıyoruz. Devrim ve sosyalizmin haklılığına olan inançtan besleniyor bu...”

(Hatice Yürekli yoldaşla direnişin 46. gününde yapılan röportajdan...)

Batı ve kukla yönetimden yaptırım ve savaş tehditleri

Batılı emperyalistlerin doğrudan müdahalesiyle fitili ateşlenen Ukrayna krizi, aşılacak bir yana, derinleştiriliyor.

ABD-AB ikilisinin desteği ile Kiev’de darbe yapan sağcı-faşist koalisyonun, Ukrayna’nın doğu kentlerinde yayılan kitle hareketlerini askeri zorla bastırma kararı aldığını ilan etmesi, bu kentlerdeki gerilimi tırmandırdı. Orduyu halka karşı kullanma kararının, CIA şefinin Kiev ziyaretinin ardından alınmış olması, Ukrayna’daki darbeci yönetimin kimler tarafından yönetildiğini de gözler önüne serdi.

Kiev’deki darbeci kukla yönetimin tek başına süreci askerileştirme kararı alması olası görünmüyor. Nitekim pekçok siyasi analizci, bu kararın, ancak ABD’nin emriyle alınabileceği noktasında birleşiyor. Bu arada Rusya yönetimi de, süreci askerileştirme girişimi konusunda Ukrayna’daki kukla yönetimi değil, doğrudan Beyaz Saray’ı uyarak, bu girişimi başlatan merkezi de işaret etmiş oldu.

Doğu kentleri, sağcı-faşist kukla yönetimini tanımıyor

Kiev’deki kukla yönetim, ilk günden beri ırkçı-saldırgan politikalar izlemeye başladı. Komünistleri, Rus asıllıları ve diğer azınlıkları hedef alan bu yönetimin gayr-ı meşruluğu, bu politika ile daha da pekişti. Kırım’ın yanı sıra, doğu kentlerinin sakinlerinin çoğunluğu da, bu ırkçı/saldırgan politikaya tepki gösterdi. Özellikle Nazilerle işbirliği yapan Ukraynalı faşistlerin devamı olmakla övünenlerin darbeci hükümette yer alması, bu kentlerdeki halkın tepkisini daha da arttırdı. Ukrayna komünist partisinin güçlü olduğu bu kentlerde yapılan gösterilerde, “yeni Naziler” diye anılan Kiev’deki faşistlere karşı mücadele, Kızılordu ve Sovyet halklarının Nazi işgaline karşı verdikleri savaşın devamı olarak değerlendiriliyor.

Bu kentlerde yaşayan halkın, kendi geleceğini tayin etme hakkı için referandum talebiyle başladığı eylemler, kısa sürede kitleselleşti ve yerel parlamentoların çoğu kitleler tarafından ele geçirildi. Donetsk kentinde ise, “halk cumhuriyeti” kurduklarını ilan eden yerel örgütler, Kiev’deki darbeci yönetimin gayr-ı meşru olduğunu ve kendi geleceklerini belirlemek için referandum düzenlenmesi taleplerinde ısrarlı olduklarını ifade ediyorlar.

Son olaylar, darbeci yönetimin doğu ve güney kentlerinde, kayda değer bir kitle desteğinden yoksun olduğunu gösterdi. Zira bu kentlerin çoğunda, eyleme geçen kitleler, ciddi bir zorlukla karşılaşmadan yerel parlamentoları ele geçirdiler. Bu kentlerde fiilen hükümsüz duruma düşen kukla yönetim, orduyu halka saldırtma tehditleri savurmaya başladı.

Darbeci yönetimden ‘savaş ilanı’

Ukrayna’nın doğu ve güney kentlerindeki eylemlerden Rusya’yı sorumlu tutan kukla yönetim, bir ultimatom yayınlayarak, eylemlerin bitirilmesini, aksi halde ordu güçlerinin saldıracığı tehdidini savurarak,

gerilimi tırmandırdı. Bu tehdidin ardından bazı ordu birliklerinin bölgeye sevk edildiği görüldü; bazı kentlerde ise, göstericilere ateş açıldı ve iki kişi öldürüldü. Bu arada Kiev’deki faşist harekete mensup bazı çetelerin, doğu kentlerinde görülmeye başladığına dair haberler de var.

Yansıyan haberlere göre ordu birlikleri ve faşist çetelerin yanı sıra ABD, İsrail, İngiliz “özel güvenlik şirketleri”ne mensup paralı katillerin de bölgede görülmeye başladığı bildirildi. Irak işgali sırasında vahşi cinayetler işleyen, tutuklulara işkenceler yapan bu tetikçiler, “resmi bir sıfat taşımadıkları” gerekçesiyle, işledikleri cinayetlerden dolayı herhangi bir yaptırıma da maruz kalmıyorlar.

Kiev’den savrulan tehditler, ordu birlikleri ile faşist çetelerin sevk ve ABD, İsrail, İngiliz devşirmesi tetikçilerin bölgede görülmesi, doğu ve güney kentlerinde yaşayan halkın Rusya’dan yardım talebini gündeme getirmesine yol açtı. Eylemlerin barışçıl, kendilerinin silahsız olduğunu dile getiren kitle hareketinin önderleri, Rusya’nın kendilerini korumasını istediklerini ifade ediyorlar.

ABD-AB ikilisinden yine tehdit yine çifte standart

Kuklalarını kullanarak Ukrayna krizini tetikleyen ABD-AB ikilisi, doğu kentlerindeki kitle eylemlerinden Rusya’nın sorumlu olduğunu öne sürerek, yaptırımları ağırlaştıracaklarını açıkladılar. Bu tehditler, Moskova’da fazla yankı uyandırmıyor. Hatta Rus analizciler, batılıların Rusya’ya ciddi bir yaptırım uygulayabilecek güçten yoksun olduklarını, çünkü hem ABD’de mali krizin henüz aşılmadığını hem AB’nin Yunanistan, İspanya ve diğer ülkelerdeki krizlere çare bulmaktan aciz olduğunu ifade ediyorlar.

Putin yönetimi ise, “batılı ortakları” ile aranın bozulmasını önlemek için Rusya’ya ve diğer ülkelere

güvenlik kaygılarına saygı göstermeleri koşuluyla, işbirliğini sürdürmekten yana olduğunu dile getiriyor. ABD-AB ikilisi Rusya’yı kuşatmaya, Rusya ise buna karşı direnerek etkinlik alanlarını genişletmeye devam etse de, kapitalist dünya pazarının merkezleri olan bu devletlerin iç içe geçen çıkarları da mevcuttur.

Hal böyleyken, batılı emperyalistler mali krizin etkilerini ortadan kaldırma gücünden yoksun olsalar da, yaptırımları ağırlaştırma girişimlerini sürdürüyorlar. Krizi tetikleyen kendileri olmasına rağmen, Ukrayna’daki her olaydan Rusya’yı sorumlu tutan ABD ve ortakları, kaba bir ikiyüzlülük örneği sergiliyorlar. Öne sürdükleri sahte gerekçeleri dayanak göstererek işbirlikçilerini korumaya çalışan Batılı emperyalistler, Suriye’de cihatçı çetelere dayanırken, Ukrayna’da ise, faşist örgütlerin hamiliğini yapıyorlar.

ABD-AB ikilisi, Ukrayna’da darbenin koşullarını hazırlarken, bu amaçla cinayetler işleyen faşist çeteleri, “özgürlük savaşçıları” ilan ediyordu. Şimdi ise, doğu ve güney kentlerinde referandum talep eden halkın, “terörist” olduğunu iddia ederek, Kiev’deki kukla yönetimi kışkırtıyorlar. Bu, ABD-AB politikalarında çifte standart ve ikiyüzlülüğün doruğudur.

Batı medyası yine emperyalist saldırganlığın hizmetinde...

Ukrayna’daki olayları çarpıtarak aktaran ABD-AB medyası, kaba bir Rusya düşmanlığı yapıyor. Rusya’yı saldırgan, yayılmacı, işgalci resmeden batı medyası, ne batılı emperyalistlerin küstahlığından ne Kiev’deki faşist çetelerden ne onların icraatlarından söz ediyor. Oysa doğu kentlerindeki referandum talebini tetikleyen temel etken, ABD-AB hizmetindeki sağcı-faşist yönetimin ırkçı, saldırgan icraatlarıdır. Rusya’nın bu eğilimi güçlendiren bir tutum içinde olması, bu gerçeği ortadan kaldırmıyor.

Durum bu iken, Ukrayna’da diyaloga dayalı çözümün Rusya tarafından engellendiği, bu tutumuyla Putin yönetiminin bölgeyi tehdit ettiği vb. yorumlar, batı medyasının sütunlarından eksik olmuyor. Gerçeklerin tersyüz edildiği bu medya savaşı, batı kamuoyunun olası bir çatışmaya hazırlandığı izlenimi veriyor. Gerçi batılı emperyalistlerin Rusya ile çatışmaya çok istekli oldukları söylenemez, ancak emperyalistler arası bölüşüm kavgalarının birçok savaşa yol açtığı da bilinmektedir. Batılı emperyalistlerin güç ve itibar kaybetme sürecinde oldukları bir dönemde, ABD-AB medyasının Ukrayna’da yaşananları tersyüz ederek Rusya’ya karşı taarruz başlatması, hayra alamet bir şey değil.

Rusya politikasında ısrarlı

Bilindiği üzere Ukrayna krizini kışkırtan ABD-AB ikilisinin, esas hedefleri Rusya’yı kuşatmaktır. Ukrayna’yı AB ve NATO üyeliğine dahil ederek, Rusya’nın etrafındaki çemberi daraltmaya heveslenen batılı emperyalistler, umdukları gibi muvaffak olamadılar. Zira Ukrayna’daki krizden rahatsız olsa da, Kırım’ı topraklarına katan Rusya, kuşatma girişimine etkili bir karşılık vererek, ABD-AB şeflerinin heveslerini kursaklarında bıraktı.

Rusya’nın bölgedeki çıkarlarını korumak ve batılı güçlerin kuşatmasına izin vermemek için attığı adımlar, ABD-AB cephesinde büyük bir rahatsızlık yarattı. Ekonomik yaptırım ve Kiev’deki kukla yönetim aracılığıyla yapılan savaş ilanı, Putin yönetimini dize getirmeyi amaçlıyor, ancak bu hedefe ulaşması olası görünmüyor. Zira Rusya, ABD-AB ikilisinin tüm planlarının farkındadır ve ona göre hazırlık yapmaktadır. Tarafların bu politikalarında ısrarlı olmaları, askeri çatışma riskini gündemde tutmaktadır.

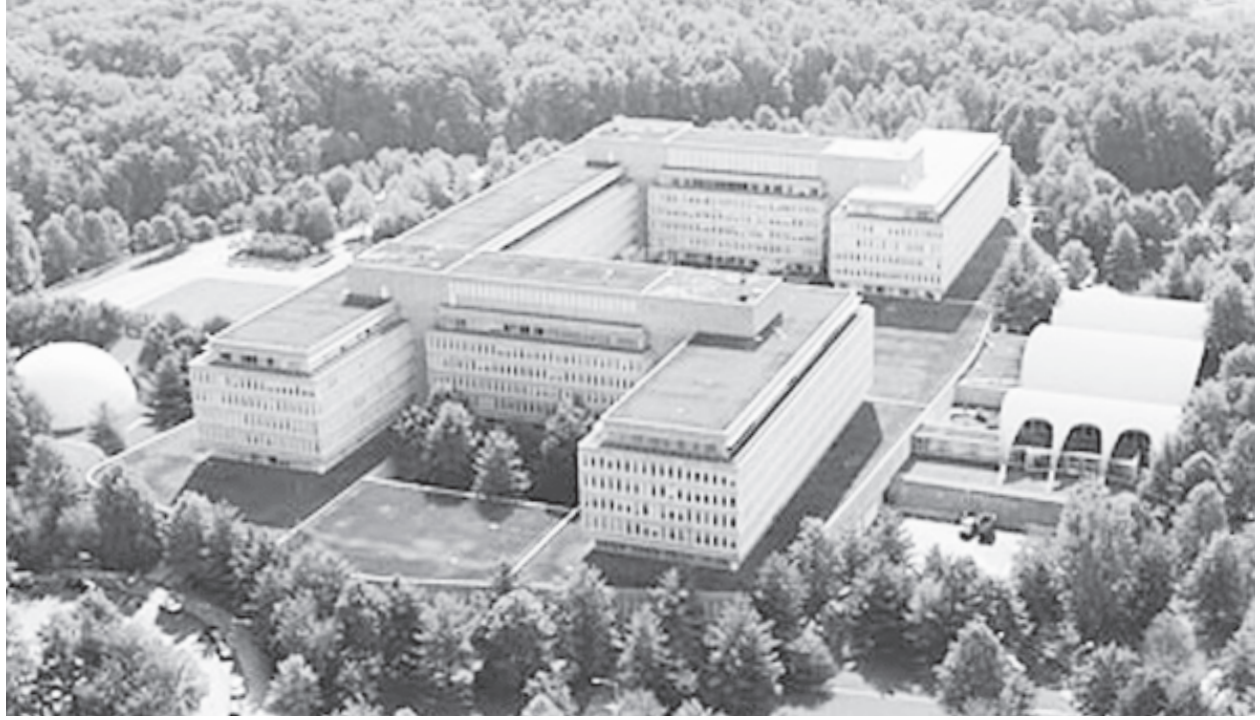
“Batılı dostları”nın ikiyüzlü, çifte standarda dayalı politikalarını teşhir eden Putin yönetimi, onlara BM kararları ve uluslararası anlaşmalara uymaları gerektiğini hatırlatıyor. Yani yasa ve kuralları çiğneyen ABD-AB ittifakıdır; zira Ukrayna’da “seçilmiş başkan” Yanukoviç’i, faşist çeteler marifetiyle deviren batılı emperyalistlerdir.

Kiev’deki kukla yönetimi tanımayan Rusya, süreci askerileştirme çabasına son verilmesini, Ukrayna’nın “tarafsız” olmasını, ırkçı-faşist çetelerin hükümetten temizlenmesini ve azınlıkların haklarını güvence altına alacak yasaların çıkarılmasını istiyor. Bu esaslar üzerinde ABD-AB ile anlaşmaya hazır olduğunu ifade ediyor. Nitekim 17 Nisan’da Ukrayna kriziyle ilgili dördü (Rusya, ABD, AB, Kiev’deki kukla yönetim) bir toplantının yapılacağı ilan edildi.

Suriye örneğinde olduğu gibi, Ukrayna’da da Rusya hem politik hem diplomatik hem meşruluk alanlarında üstün durumdadır. Elbette Rus burjuvazisi ve onun devleti, bölgesel bir güç olarak çıkarlarını savunuyor ve buna uygun hamleler geliştiriyor. Bununla birlikte, Ukrayna krizini tetikleyen de, bu krizi derinleştirenler de esas olarak ABD-AB emperyalistleridir. Yani ABD ve suç ortakları, halen dünya halkları için “esas tehlike” kaynağıdır.

Batılı emperyalistlerle iyi geçinmeye çalışan Rusya ise, kendine güveni artan, ekonomik, siyasi, askeri ve diplomatik alanda güçlenen, “uluslararası yasalara uygun” bir şekilde hem bölgesinde hem Ortadoğu’da etkinlik alanlarını güçlendirmeye çalışıyor. İşbirliği ve hegemonya çatışmasını içeren bu sürecin, askeri çatışmaya evrilmesi ihtimal dahilindedir.

CIA’in gizli işkence raporu

CIA’in “terörle mücadele” programı olarak “güçlendirilmiş sorgulama teknikleri” adı altında hayata geçirdiği işkence uygulamaları hakkında ABD Senatosu İstihbarat Komitesi’nin yaptığı değerlendirme özeti ve sonuçlarına ilişkin gizli rapor basına sızdı.

ABD Senatosu İstihbarat Komitesi’nin yaptığı 6 bin 600 sayfalık değerlendirmenin özeti ve sonuçlarına ilişkin gizli rapor işkence konusundaki bulguları içeriyor. İki sayfadan oluşan rapor The McClatchy haber servisi tarafından kamuoyuna açıklandı.

Raporda yer alan bulgular CIA’in bilinen gerçeklerini bir kez daha gün yüzüne çıkardı. CIA’in, 11 Eylül saldırılarının ardından “terör şüphelisi” adı altında sorguladığı insanlara uyguladığı su işkencesi de dahil olmak üzere acımasız ve sert işkence yöntemlerinin verimliliği konusunda ABD yönetimine sürekli yanıltıcı bilgi verdiğini gösterdiği bildirildi.

ABD devlet görevlileri ile “terör” nedeniyle gözaltına alınan kişilerin isimleri ve CIA hapishanelerinin bulundukları yerler de dahil olmak üzere, ulusal güvenlik için tehlike oluşturacak bilgileri gizleyerek yayımlayan haber servisi, Komite’nin raporda bahsi geçen tespitlere nasıl ve ne için vardığını açıklamadı.

Haber servisine göre, Komite’nin belirlenen 20 bulguyu içeren raporu, “güçlendirilmiş sorgulama tekniklerinin” dışı dokunur bilgi sağlamada başarısız kaldığını gösteriyor.

“CIA’in, George W. Bush yönetimini, Kongre’yi ve halkı, gözaltına alınanlara yönelik katı muamelenin, terörle mücadele açısından önemi konusunda yanılttığı”, “gözaltına alınan kişiler üzerinde yönetimce izin verilmeyen sorgu teknikleri kullandığı”, “kişileri uygunsuz şekilde gözaltına aldığı” ve “eylemlerini hiçbir zaman doğru dürüst değerlendirme süzgecinden geçirmediği” Komite raporunda belirlenen diğer önemli sonuçlar olarak sıralandı. CIA’in sorguya çekme teknikleri ve gözaltı şartlarının, kurumun “politika yapıcılarına taahhüt ettiklerinden acımasız ve çok daha kötü” olduğunu raporda da belirtilen.

Rapor, geçen hafta Senato İstihbarat Komitesi’nde yapılan oylamanın ardından ulusal güvenlik için tehdit oluşturacak bilgilerden temizlenerek kamuoyuna açıklanması için ABD Başkanı Barack Obama yönetimin incelemesine açılmıştı.

Senato heyetinin Demokrat Partili Başkanı Senatör Dianne Feinstein, henüz üzerindeki gizlilik ibaresi kalkmamış olan raporun nasıl basına sızdığı konusunda inceleme başlatıldığını duyurdu. Feinstein, “Komite bu izinsiz ifşaat konusunda soruşturma başlattı ve ben bu konuyu Adalet Bakanlığı’na havale etmeyi düşünüyorum” dedi.

CIA açıklaması

Raporun açıklanmasının ardından basına konuşan CIA Sözcüsü Dean Boyd, üzerindeki gizlilik ibaresinin henüz kalkmamış olması nedeniyle raporun yayımlanması konusuna değinmeyeceğini söyledi. CIA’in Senato Komitesi’nin raporun halka açıklanmasını istediği kısımlarına ilişkin “hızlı bir gözden geçirmede” bulunduğunu belirten Boyd, buna karşılık kurumun raporda yer alan çok sayıda hususa katılmadığını vurguladı.

İşkencelerden sadece CIA mi sorumlu?

ABD emperyalizminin tüm kirli işlerinin organizasyonunu yapan, bu planları icraata geçiren, gerektiğinde karargâhlarında masasına yatırdığı çeşitli ülkelerde darbeler tezgâhlayan, başka ülkelerin istihbarat örgütlerine teknik ve pratik dersler veren, kontrgerilla örgütlerinin tüm ihtiyaçlarını karşılayan, uyguladığı işkence tekniklerini meslektaşları olduğu diğer işkencecilerle paylaşan böylesine bir kuruluşun hayata geçirdiklerinin sorumlusunun birkaç gözü dönmüş CIA şefi olmadığı gayet açıktır.

Yaratılmak istenen bilgi kirliliğine karşın, tüm bu uygulamaların gerisinde ABD emperyalizminin olduğu gayet açıktır.

Ruanda soykırımının 20 yılda gösterdikleri...

Dünya tarihinde gerçekleşmiş en kapsamlı soykırımlardan biri olan Ruanda soykırımının 20. yılındayız. 20 yıl önce sayılarının yaklaşık 800 bin ile 1 milyon arasında olduğu tahmin edilen insan katledildi. 20 yıl aradan sonra soykırımdan geriye kalansa emperyalistlerin egemenliğinde halkların nasıl birbirine kırdırıldığını, katliamlar ve mezhep çatışmalarının nasıl kullanıldığını gösteriyor.

20 yıl önce 7 Nisan 1994'te Ruanda Cumhurbaşkanı Juvenal Habyarimana'nın uçağının düşürülmesi Ruanda soykırımının başlangıcı sayılır. Nasıl ki 1. emperyalist paylaşım savaşı, Avusturya-Macaristan Veliht Prensi'nin bir Sırp tarafından öldürülmesi ile başlamadı ise Ruanda'da Hutu ve Tutsiler arasındaki soykırıma neden olan düşmanlık da yeni değildi. Emperyalistlerin bölgedeki sömürü politikalarının bir ürünü olarak iki halk sistematik olarak birbirinden yalıtılmıştır. Uçağın düşmesini bahane eden aşırı milliyetçi Hutular'ın yaslandığı da bu yıllara dayanan egemen düşmanlık politikalarıdır. Aşırı milliyetçi Hutular 100 günde yaklaşık bir milyon Tutsi ve birlikte ılımlı Hutuları katlettiler. Soykırım olabilecek en vahşi yöntemler sergilendi. Ekonomik olarak zayıf olunması nedeniyle katliamda en yaygın kullanılan silah pala, satır ve mızrak. Soykırım başlamadan önce yüzbinlerce pala Çin'den ithal edildi, bir gece yarısı Hutular'a dağıtıldı.

Yüzbinlerce insan kesici aletlerle doğranarak katledildi. Soykırım sürerken Ruanda'da ortaya çıkan görüntü sokakların insan kemikleri ve organlarıyla dolmasıydı. Bu boyutlarda bir katliam yaşanırken dünya 15 gün hiçbir şeyden habersizdi. Dönemin iletişim teknolojisi haberleri duyurmaya müsait olmasına karşın yine emperyalistlerin müdahalesiyle tüm dünya üç maymun oldu.

Soykırımın bu boyutlara varmasında yaratılan sansür de etkisini gösterdi.

Soykırım başladıktan sonra 100 gün boyunca katliamlar sürdü. Bu süreçte emperyalistler ise güya "barış" için görevli askerlerini de bölgeden çekiyordu. Emperyalistler bir kez daha Birleşmiş Milletler Barış Gücü oluşumunun kendi çıkarlarını meşrulaştırmak için kurulmuş bir ordu olduğunu, ancak çıkarlarına hizmet eden yerde "akan kanı durdurmak", "barış ve kardeşliği sağlamak" için harekete geçtiğini gösteriyordu.

ABD, baskı yaparak ve bölgede öldürülen 10 BM askerini sebep göstererek, BM Barış Gücü askerlerinin çekilmesini sağladı. Bunun üzerine katliam daha da şiddetlendi. 100 gün sonunda katliamlar durulsa da bitiş yılları buldu. Katliamlar farklı ölçeklerde sürerken

ancak resmi bitiş Demokratik ve Özgürlükçü Ruanda Güçleri'nin (FDLR) 31 Mart 2005'teki soykırımı kınayan ve iç savaşa son verdiğini belirten açıklamasıyla sağlandı.

Yine Afrika, yine Fransa...

Emperyalistlerin egemenliği sürdükçe, işçi sınıfı ve ezilen halklar kendi kurtuluş mücadelelerini yükseltmedikçe nice katliam ve soykırım tarihe yazılacaktır. Ruanda'da, Orta Afrika'da, Ortadoğu'nun herhangi bir ülkesinde durum değişmiyor ve değişmeyecek. Ruanda soykırımının üzerinden 20 yıl geçerken gösterdiği olgu budur

Ruanda soykırımı, Afrika kıtası denince adı katliamla anılan Fransa'nın da sorumluluğunda yaşandı. Fransa'nın bölgedeki sömürü çarkları için Hutular'ı desteklediği biliniyordu. Fakat Fransa bu destekle sınırlı kalmayarak kendi tanımıyla "Hutu-Tutsi savaşı"nda taraf olmuştu. Hutular'ın askeri eğitimlerinin, atış talimlerinin Fransa ordusu tarafından yapıldığı yıllar içinde ortaya çıktı. Lojistik ve silah yardımı ise her dönem inkar edildi. Fakat soykırımın ardından ikili ilişkileri aynı tutan Fransa böylece ortaklığını tescilliyordu.

Fransa aradan 20 yıl geçtikten sonra göstermelik bir davayla günahlarını temizliyor. Hutu ordusuna mensup 54 yaşındaki belden aşağısı felç olan eski askeri

işlediği" iddiasıyla yargılanmaya başlandı. Fakat Ruanda devletinin Simbikangwa'yı iade talebini reddetmek bile Fransa'nın tercihlerini özetliyor.

Dönemin Fransa Devlet Başkanı Mitterand "Afrika'da olağan şeyler" diye tanımladığı soykırım için bugüne kadar hiçbir faili yargılamamış, Ruanda soykırımını soruşturan uluslararası mahkemelere teslim etmemişti. Şimdi tek bir failin yargılanmasıyla atılan adım göstermelik bir şov olmanın ötesine geçmiyor.

Fransa devletinin ve diğer emperyalistlerin Afrika'daki sömürü politikalarının bir sonucu olan soykırım aradan geçen 20 yıl boyunca farklı boyutlarda olsa da sürdü. Ve bugün aynı politikalarla Orta Afrika Cumhuriyeti'nde katliamlar yaşanıyor. Katliamları bitirme vaadiyle bölgeye askerini yığan Fransa kendi işbirlikçisini yönetimi getirdikten sonra katliamlara karışmıyor. Afrika kan gölü olmaya devam ederken Ruanda soykırımı bir kez daha asıl sorumluların kim olduğunu gösteriyor.

Ruanda'da olduğu gibi emperyalistler Irak'ta, Libya'da da getirdikleri yeni yönetimlerle bölge kaynaklarını sömürürken geriye mezhep kavgaları, aşiret çatışmaları kalıyor.

Emperyalistlerin egemenliği sürdükçe, işçi sınıfı ve ezilen halklar kendi kurtuluş mücadelelerini yükseltmedikçe nice katliam ve soykırım tarihe yazılacaktır. Ruanda'da, Orta Afrika'da, Ortadoğu'nun herhangi bir ülkesinde durum değişmiyor ve değişmeyecek. Ruanda soykırımının üzerinden 20 yıl geçerken gösterdiği olgu budur.

istihbarat şefi Pascal Simbikangwa, Paris Ağır Ceza Mahkemesi'nde soykırımın insan hakları örgütleri tarafından

Manisa İKSD'den coşkulu etkinlik

“Geziden Greif’e Greif’ten 1 Mayıs’a Yeni Bir Dünya Yeni Bir Kültür İçin İşçilerin Birliği” etkinliği iki ayı aşkın süren yoğun bir ön çalışmayla örüldü. Kurulan hazırlık komiteleri, ev toplantıları, kahve toplantıları, yoğun bir pratik faaliyetle çalışması yürütülen etkinlik 13 Nisan’da gerçekleştirildi.

Etkinlik salonu 1 Mayıs, Haziran Direnişi, Greif direnişi gündemli görsellerle donatıldı. Yine etkinlik salonun fuayesine, Eksen Yayıncılık, Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği, Metal İşçileri Birliği standları açıldı. Standlarda kitap satışı yapılırken, derneğe üye başvuru forumları da dolduruldu.

Etkinlik Nazım Hikmet’in “Türkiye işçi sınıfına selam!” şiiri ile açılırken, ilk olarak sınıf mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunu, direnen Greif işçilerinin, Feniş işçilerinin selamlanması izledi. Ardından, etkinlik için hazırlanan sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi. Türkiye işçi sınıfı tarihindeki direnişlerle başlayan sinevizyon, bugün direnen Greif işçilerinin görüntüleri ve konuşmalarıyla sürdü. Haziran Direnişi’nin görüntüleriyle devam eden sinevizyon, direnişte katledilenlerin yansıtılmasıyla alkışlarla kesildi. Görüntüleri ve müziğiyle salona coşku katan sinevizyon gösterimi boyunca alkışlar susmadı.

Sinevizyonun ardından Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada “Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Manisalı işçilerin mücadele mevzisidir. Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği çatısı altında birleşelim, patronlara karşı, sermayeye karşı mücadele edelim” çağrısı yapıldı.

Daha sonra Greif işçileri ile telekonferans yoluyla iletişim kuruldu. Fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçiler adına konuşan Ferhat Alsaç, direnişin her türlü baskıya, polis şiddetine karşı devam ettiğini anlatarak, direnişin gücünü ve Greif işçilerinin iradesini kıramayacaklarını vurguladı.

Alsaç’ın konuşması salonda “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganı ile karşılandı.

Greif işçisi, örgütlenme mücadelelerini ve taleplerini anlatarak, hem sermayeye karşı hem de sendikal bürokrasiye karşı nasıl direndiklerini aktardı.

Yine direniş alanında bulunduklarını vurgulayan Greif işçisi, haklı mücadelelerini diğer fabrikalara da taşıyacaklarını ve mücadelelerinin arkasında duracaklarını belirterek sözlerine son verdi.

Greif işçilerinin mücadele direncini, sahneye çıkan Feniş direnişçileri sürdürdü. Sahneye hep birlikte gelen Feniş direnişçileri “Feniş işçisi yalnız değildir” sloganlarıyla karşılandı.

Feniş işçileri adına söz alan direnişçi, Feniş direnişinin hangi talepler ve nasıl mücadeleye atıldıklarını anlatarak, örgütlü oldukları Çelik-İş Sendikası’nın mücadele süresince yanlarında olmadığını belirtti.

Sendikalarına da sahip çıkarak yola çıkan direnişin bugün geldiği noktayı ve patronlardan sermaye düzeninden ve sendika ağlarından işçilere yapılan haksızlık ve zulmün hesabını elbet bir gün soracaklarını ve bu mücadelenin peşini bırakmayacaklarını haykırdı. Feniş işçisinin konuşması, “İşgal, grev, direniş!” sloganları ile son buldu.

Program Ahura Ritm Topluluğu’nun etkinlik için hazırlamış olduğu ezgilerle ve ritimlerle devam etti.

Ayrıca etkinliğin ilk bölümünde Manisa Devrimci Liseliler Birliği’nin etkinliği ve Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği’nin açılışını selamlayan, geleceğin gençliğin ellerinde olduğunu vurgulayan mesajı okundu.

Verilen aranın ardından “Bir ülkenin türkülerini yapanlar yasalarını yapanlardan daha güçlüdür” sözleriyle Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Müzik Topluluğu sahneye çıkarak marşlar seslendirdi.

Marşların ardından İzmir İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’nin etkinliği ve Manisa’da açılan İşçi Kültür Sanat Derneği’nin açılışını selamlayan mesajı okundu.

Mesajın sonrasında Haziran Direnişi ile sokakları zapteden ve ardından devletin saldırısıyla beraber tutsak düşen direnişçiler Burcu Koçlu, Serdar Gür ve Erhan İnal sahneye çıkarak bir konuşma yaptılar.

Konuşmaların ardından sahnede yerini alan Praksis şarkıları ve ezgilerini seslendirdi.

Etkinlik Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) adına gerçekleştirilen konuşmayla devam etti.

BDSP temsilcisi, mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılarak Gezi’den Greif’e emekçileri, işçileri sokaklarda, meydanlarda, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ta alanlarda olmaya çağırdı.

Etkinlik coşkulu sloganlar ve alkışlarla sona erdi.

Etkinliğe damgasını vuran ruh, “Geziden Greif’e, Greif’ten 1 Mayıs’a...Bu daha başlangıç, mücadeleye devam” oldu!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak.net/Manisa>

Grup Yorum’dan Bakırköy konseri

Grup Yorum, “Bağımsız Türkiye” konserlerinin dördüncüsünü 13 Nisan’da Bakırköy Halk Pazarı Meydanı’nda gerçekleştirdi.

Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından ÇHD Genel Başkanı Avukat Selçuk Kozağaçlı yaptığı konuşmada şunları söyledi: “Bizi parlamento seçimleri, cumhurbaşkanlığı seçimleri gibi kısır döngü ile yöneteceklerini sanıyorlarsa onlara bir kez daha bizi bu şekilde yönetemeyeceklerini gösteririz. Başbakan Ankara Orman Çiftliği’ne yaptığı Başbakanlık binasını yıkmadan biz evlerimizi yıktırmayız. Oğlunu hâkim karşısına çıkarmadan biz oğullarımızı, kızlarımızı hâkim karşısına göndermeyeceğiz. Hapis cezalarından korkmuyoruz ve bizi yıldıramayacaklar.”

Grup Yorum adına konuşan İnan Altun ise şöyle dedi: “Ey AKP, senin baskıların sürdüğü sürece bizi karşısında bulacaksın. Yeni haziranlarda karşında olmaya, dikilmeye devam edeceğiz. Bunun en önemli kanıtı Berkin’ler, Ali İsmail’ler, Hasan Ferit’ler olarak karşına çıkacak olmamız. Ancak onlara da bir borcumuz var. Onların katillerinden hesap sorulana kadar bu borç bitmeyecek. Bu halk onların katillerine dünyayı dar edecek. Onlar bir avuç ama bizler denizde kum, gökyüzünde kuş, suda balık kadar çoğuz ve milyonlarız.”

Konserde Grup Yorum’a Niyazi Koyuncu, Barış Atay, Ogün Sanlısoy, Erdal Bayraktoklu, Hilmi Yarayıcı, Erkan Oğur, Hakkı Demircioğlu, Selçuk Balcı, Adile Yadırgı, Ayla Yılmaz, Hüseyin Turan, Tolga Sağ’ın da bulunduğu bir çok konuk sanatçı eşlik etti.

Grup Yorum tarafından Berkin Elvan için yazılan şarkı da söylendi ve Berkin Elvan için balonlar uçuruldu.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/16 * 18 Nisan 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezihe Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19

Güngören / İstanbul

Gezi'nin ruhuyla
Taksim'e

1 MAYIS'A!